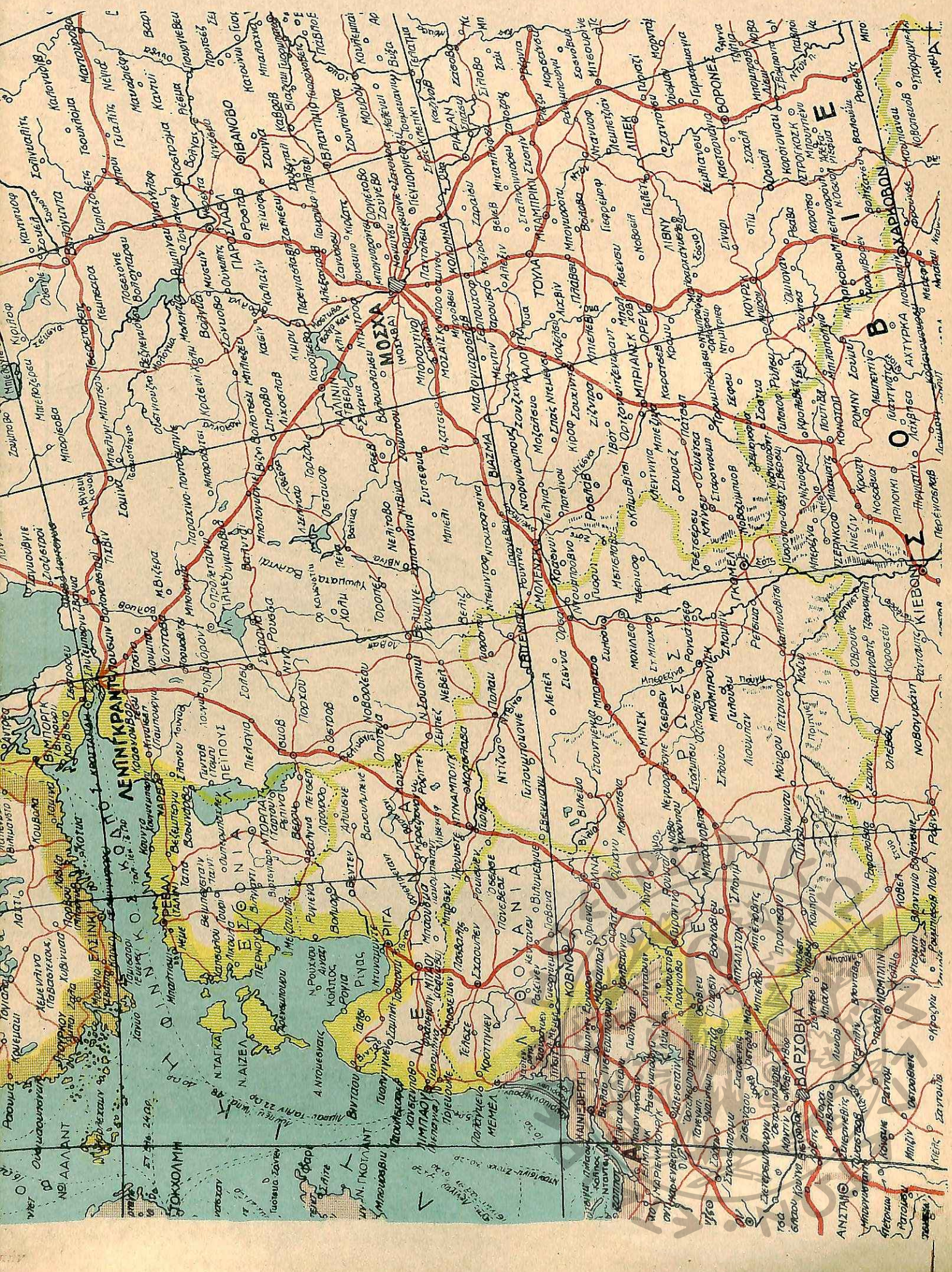

ΑΡΧΗ (B) 190, επιμελήσαν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

(ΕΚΔΟΣΙΣ 1942)

Τὰ κέρδη (εἰς μετρητά):

1ος Λαχνός	Δραχμαὶ	5.000.000
2ος »	»	3.000.000
3ος »	»	2.000.000
4ος »	»	1.000.000
6 Λαχνοὶ	»	2.100.000
14 »	»	700.000
126 »	»	1.260.000

Σύνολον κερδῶν: Δραχμαὶ 15.060.000

Τιμὴ γραμματίου: Δραχμαὶ 200

Οἱ τυχηροὶ τῶν πρώτων λαχνῶν

ΤΟΥ «ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

τῆς κληρώσεως 15 Ἰανουαρίου 1942:

Κα Ἑλλη Καραβᾶ (Λευκωσίας 54) Ἀθῆναι	Δραχ. 3.000.000
Κος Γερ. Ἀνδρεᾶτος, κλητῆρ Ὑπ. Ἑθν. Ἀμόνης	» 2.000.000
Κος Ἑμμ. Ι. Ἑμμανουήλ (Ἀφροδίτης 34) Π. Φάληρον	» 1.000.000
Κος Στεφ. Χάτζας (Ἀγ. Κων/νου 21α) Ἀθῆναι	» 100.000

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ἀπὸ τοὺς λαχειοπώλας, πρακτορεῖα λαχείων
καὶ ἐφημεριδοπώλας

ΚΛΗΡΩΣΙΣ: 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1942

Ἰδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαὶ: Ἔτησι Δραχ 1000
Ἐξέμνηνος » 500

Ὁπθεαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταροῦζα 5
Τηλέφωνον: 29.957

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 255

ΑΘΗΝΑΙ 24 ΜΑΪΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 20

ΕΚΠΑΝΣΕΙΣ

Μεγάλη κίνησις παρατηρεῖται γύρω ἀπὸ τὸ βιβλίον. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ γνωρίζοντες ἀνέγνωσαν, ἀγοράζουν βιβλία παντὸς εἴδους, ἀπὸ τὰ ἐκτιθέμενα στὴν προθήκη τῶν βιβλιοπωλείων, ὅπως ἐπίσης καὶ στοὺς πύκτους τῶν ὑπαίθριων. Καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ ἀγοράζουν, ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ ποὺ πωλοῦν. Ὁλόκληρὸ βιβλιοθήκη ἔχουν «σκοτωθῇ» κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Φυλλομετρώντας κανεὶς τὰ βιβλία ποὺ ἐκτιθενταὶ σὲ μακρὰς σειρὰς στὰ ὑπαίθρια βιβλιοπωλεῖα, βραβεύεται συχνὰ πρὸ ἐκπλήξεων. Ἰδοὺ, π.χ., μίαν:

Στὰ βιβλία ποὺ ἐκτιθενταὶ στὰ σχολαστικὰ τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης, εἶδαμε ἕνα σωρὸ τόμους, ἀραιομένους σὲν κ. Σ. Σ., γνωστὸν ποιητὴ καὶ κριτικὸ καὶ ὑποψήφιον ἀκαδημαϊκόν. Ὁ δὲ λόγος κύριος ποιητῆς Ἀριστέιον Γραμματῶν, παρακαλᾷ — δὲν εἶχε καὶ τὴ λεπτοτέτα, ἀνέναντι τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ τοῦλαχιστον, νὰ κόψῃ τὰ φύλλα μὲ τὴν ἀπαιτείαν τῶν συγγραφέων ποὺ τὸν ἐξέταλιν. (Ἰσαὺς ὁ βιβλιοπώλης νὰ τοῦ προσέφερε καλὴν τιμὴν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις). Αὐτὴ εἶναι ἡ μὴ ἐκπληρῆσις. Ἡ ἄλλη εἶναι ὅτι τὰ φύλλα τῶν βιβλίων αὐτῶν εἶναι ἄκομα καὶ ὅτι ὁ κ. ποιητῆς καὶ κριτικὸς ἔχει γράψῃ, κατὰ καιροῦς, κριτικὴν γιὰ ὅλα!

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ

Ἡ δίκαια, εἰς τὴν ὁποῖαν λόγῳ τῶν περιστάσεων ὑποβαλλόμεθα, ἔχει καὶ τὴν εὐχάριστον πλευρὰν τῆς, γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους. Κυρίως γὰρ ἐκείνους ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ὀρισμένους βλάβας τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν καὶ δὲν τὴν ἐθεράπευσαν ποτέ, γιὰτὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παραίτηθουν ἀπὸ τὴν λουκουλλεῖαν καλοφαγίαν. Ἐτοί, συναντᾷτε ἀνθρώπους, ποὺ, μὲ ὑψὺς περιχαρῆς, ἀπὸ ἐκκωστήρευσιν ὅτι αἰθάνονται τὸν ἐαυτὸν τοῦς περὶναι.

— Εἶνε μὴνές τῶρα ποὺ δὲν ἔχω πᾶν στομάχι, ἀπὸ λέει ὁ ἕνας. Καὶ θυμᾶται πόσο ὑπέφερε!

— Ἡ καρδιά μου ἔπαψε νὰ με πειράξῃ, ἀπὸ ἐξομολογεῖται ἄλλος. Ἐφ' ὅσον, βλέπετε, τὸ λίπος καὶ δουλεύει τώρα μὲ χαρὰ.

— Ἡσυχία ἀπὸ τὸ σπῆκτι μου! διακηρύσσει πανευτυχῆς ἄλλος. Κοντεύω νὰ ξεχάσω πόσο μ' ἔκανε ἄλλοτε νὰ βασανίζωμαι.

Καὶ δὲν εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ, μὲ τὴν τὴν πολυφαγίαν ἀπληθήσαν ἀπὸ παλῆς ἐνοχλήσεως. Γενεὸς τὸ ὁποῖον ἐπαληθεύει τὸ ἀρχαῖον ῥητόν: «Ὅθεν κακὸν ἀμύνης καλόν».

ΥΠΝΟΣ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Πολλοὶ ἀθηναῖοι, ποὺ οὐτε κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν κυνικῶν καυμάτων ἐγκατέλειπαν τὸ κρεβάτι τοῦς γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἔξω, στὴν ταράτσα ἢ στὴν αὐλὴν, ἐφέτος ἀλλοῶς συνήθειες. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἀκόμα μεταβολὴ τοῦ καιροῦ ἐπὶ τὸ θερμότερον, ἀρχίσαν νὰ κοιμῶνται στὴν αὐλὴ τοῦς. Ποῦ ὁφείλεται αὐτὸ τὸ φαινόμενον; Μήπως ἀρχαῖα προσεχώρησαν στὰ κηρύγματα τῶν ὑγιεινολόγων ποὺ συνιστοῦν τὸν ὕπνον στὸ ὑπαίθριον; Ὁχι. Συμβαίνει κατὰ τὴν ἀπαιτείαν: «Ὅλοι ὅσοι διαδέχονται ὅλην τὴν τετραγωνικὰ μέτρα χώραν στὴν αὐλὴν τοῦς, τὰ μετέτρεψαν σὲ λαχανόκηπον καὶ τὰ ἐκαλλιέργησαν. Κι' ἐπειδὴ τῶρα ἀποδίδουν τοῦς καρποὺς τῶν — μουκιά, ἀγγινάρες, μαρούλια κλπ. — καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ μικροπωλῶντες τρυφῶν τὴν νύκτα κρυφὰ στὴς ξένες αὐλὰς καὶ δραπετοῦν αὐτοὺς τοῦς καρποὺς, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν πατρῶν ἕνα κρεβάτι καὶ ἀποφασίζουν ἔξω, ἐκτελοῦντες χρῆν ἀγορεύλας. Ἐτοί εἶνε βέβαιον ὅτι δὲ φανερὸν τὰ κοκκία ποὺ ἐφύεψαν καὶ ὅχι οἱ πλανόδιοι τρυφηταὶ τῶν ξένων κήπων... Στοιχειώδεις μέτρον προνοίας, ποὺ ἐξικαλεῖται καὶ τὴν ὑγίαν...

ΣΤΙΧΟΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

Μεταβολαί

Στὴν ἐποχὴ μας ἀρκετὰ πράγματα μετεβλήθησαν καὶ ἔθιμα καὶ ἥθη.

Κι' οἱ ἄνθρωποι, ποὺ στὴς ζωῆς τὴν πάλιν ἀπεδύθησαν, ἐγκαίρως τὰ ἐπαγγέλματα ἀφῆσαν τὰ συνήθη καὶ κανόνες χίλις δύο δουλειῆς — ὅποια καθένα; βάρρη — ποὺ βάζει τὸν ἀποτέλει ἢ ἀγορὰ ἢ μαῦρη.

Κι' ἐν πρώτοις πρῶτον ποὺ ἔλτε δὲ ἐλέγετο στ' ἀστεῖα — ἐνέμισε ἡ Ἀθῆνα μὲς μὲ γκαχαροπλαστική, προσφέροντις εἰς τὸ κοινὸν περίεργα γλυκά, ὅλα τιτοφοροῦμενα ὡς «προπαινετικά».

Κατάματα, μαγαζία, συμβολαιογραφεῖα, γραφεῖα, ρολοζοῦχοι, ἀκόμα φαρμακεία ἐγέναν γλυκαροπλαστικά — πολλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ — πωλοῦντα ἄρθρα γλυκὰ καὶ μὲ τὴν διατήρησι.

Καὶ τόσο συνήθισαν εἰς τὴν μεταβολήν, ὥστε δὲν ἔβαντες παραξένον ποῦν ποὺ μὴ βίττειν εἶδαμε σὲ φρετροποιεῖον πληρὴ ἀπὸ γλυκίσματα μετὰ τῶν αἰσθητῶν καὶ μὴ μὲν ἀπὸ γλυκίσματα μὲ γράμματα ἀκανόνιστα ποὺ «τὰ γλυκὰ μας» — ἔγραψε — εἶνε ἀκανονίστα! Κι' ἔτσι κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ ποτε νὰ ἐνοήσῃ γιὰ ὅποιον μὴ σὲν μαγαζὶ, ἀν πᾶν νὰ ζήσῃ καὶ πᾶν παστῆλιν ἐκκεντὸ νὰ γλείψῃ καὶ τὰ χεῖλη ἢ κάποιον φίλου ἢ συγγενεὺς κηδεῖα νὰ παραγγεῖλῃ... Ἀνθρώποι, ποὺ ἐνωρῆσαν μ' ἐπαγγέλματα σαφῆς, τῶρα σὰς ἀλησιάζουντες χωρὶς περὶ σαρφέ, κι' ἐμπράκτως σὰς πληροφροῦν καὶ σὰς μαθαίνουν ὅτι ἔσχατος ἐγκατέλειψαν τὴν ἐργασίαν τὴν πρώτη καὶ εἶδη σὰς προσφέρουν, ποὺ εἶνε ἀναμφίβολον πᾶς σὰς ἐνδιαφέρουν.

Ἐνὰς ὁδοντογιάτρος πωλεῖται τυρὶ κασέρι — καὶ ἀπὸ πρῶτο χεῖρ — ἕνας γνωστὸς μηχανικός πωλεῖται ἀφθόνως λάδι — ποὺ σὰς τὸ φέρνει μόνος τοῦ σὲν σπῆκτι σὰς τὸ βράδυ — ὁ φίλος διηγήτορας σὰς μὴ ὥρα σὰς μιλάει γιὰ ν' ἀγοράσῃτε καὶ σὰς καμνὴ ὅκα καλλὰ, εἰ συγγραφεὺς θεατρικὸς, ποὺ ὁ κόσμος τὸν γνωρίζει, ἔχει τσοβᾶλια ροῦζι, γνωστὸς σὰς φαρμακοποιὸς πωλεῖται παστῆλιν φῖνο καὶ ὁ γκαχαροπλαστής σὰς πωλεῖται τὸ... κινίνο.

Ὁ ράφτης σὰς ὁμολογεῖ ὅτι πωλεῖται ροῦμι, ἕνας ταχυκέρης σὰς ρωτᾷ ἂν θέλετε κοστούμι, ὁ κομμωτὴς σὰς πρόθυμος νὰ σὰς πωλήσῃ γάλα, ὁ συμβολαιογράφος σὰς κοτόπουλα μεγάλα.

Ἐάν σαρδέλλες θέλετε, ἕνας γιατρός σὰς λέει σιγά. Καὶ μὴ μακρὰ σὰς ἐρωτᾷ ἂν θέλετε αὐγάς. Αὐτὰ συμβαίνουν, κύριοι, τοῦς; τελευταίους μῆνας εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθῆνας.

Πράγματα καταπληκτικὰ, περίεργα κι' ἀνείπωτα. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἕνας μὲς νὰ μὴ πωλᾷ τίποτα... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς

Ἡ ΧΟΝΤΡΗ: — Πόση ὥρα θὰ κάνω κ. πόλισμαν, γιὰ νὰ πάω ἀπ' τὸ Σύνταγμα στὴν Ὀμόνοια;
Ὁ ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: — Περπατώντας, σὲ 20 λεπτά, Κατράκωντας, σὲ 5.

ΑΓΡΟΚΤΗΜΑΤΑ

Καλλιεργητικὴ μανία κατέλαβε τοὺς Ἀθηναίους. Τὰ καταστήματα ὅπου πωλοῦνται σποροὶ λαχανικῶν καὶ βιβλία με ἐντύπους ὁδηγίους, κατακλύζονται καὶ μερὰ ἀπὸ κομὸν ἀφορτοῦν τῶν φύλων, ποὺ, ὀπλισμένοι μὲ τοὺς σπόρους, ἐπιστρέφει οἰκάδε γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ὁδηγίας τῶν βιβλίων στὰ ὅλην ἢ πολλὰ τετραγωνικὰ μέτρα καλλιεργήσεως γῆς ποὺ διαθέτει.

Ἡ καλλιεργητικὴ ἐπιθυμία μάλιστα ἐπέσχετο καὶ στὴν ταράτσα τῶν πολυκατοικιῶν, ὅπου, κἄθε ἐνοικίος κατέλαβε τὴν ἀνταρκοῦσαν εἰς αὐτὸν μερίδα ἐπιφανείας καὶ ἐτεροβέτησε γλάστρες μὲ λαχανικά.

Τὸ γεγονός συνεπείχετο προχθὲς σὲ κάποια βεγγέρα, σὲ δικαστήριον μὲς πολυκατοικίας. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐφύλαξε ἐπὶ πολλὴν ὥραν γιὰ τὸ ἀγρόκτημά του.

— Ἐφέτος θάχω τὴς ἀγγινάρες μου, τὴς μελιτζάνες μου καὶ τὰ κοκκία μου, ἔλεγε.

— Ἀπὸ ποῦ; τὸν ἐρώτησαν.

— Ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημά μου. Ἐχὼ φυτέψῃ ἀπ' ὅλα.

— Καὶ εἶνε μικρὰ τὸ ἀγρόκτημά σας;

— Ὁχι καὶ πολὺ. Ἀν θέλετε, μπερεῖτε νὰ τὸ ἴδῃτε.

Ἐκπληκτοί, οἱ προσκεκλημένοι τὸν ἀκολούθησαν στὴν ταράτσα. Ἐκεῖ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦς ἐδείξε πέντε γλάστρες καὶ τοῦς εἶπε:

— Ἰδοὺ τὸ ἀγρόκτημά μου! Ὁταν θὰ γίνοντο οἱ μελιτζάνες, θὰ σὰς καλῶν δόσω νὰ σὰς κάνω ἕνα τραπέζι.

— Μὰ δὲν θὰ φτάνουν οὔτε γιὰ σὰς! παρατήρησεν ἕνας προσκεκλημένος.

— Κουτὸς ἐσὺ εἶσαι, κημέμεν! τοῦ ἀπήντησε. Ὁ κλέψῃ τὴς μελιτζάνες καὶ τῶν διπλανῶν...

Οἱ προσκεκλημένοι ἐχειροκρότησαν. Μόνον ἕνας οὐκ ὡκολεῖται εἶπε:

— Φτάνει νὰ μὴν πορφατῶν οἱ ἄλλοι καὶ κλέψουν τὴς δικές σου!

ΜΙΑ ΤΑΞΙΣ ΣΕΛΕΜΗΔΩΝ

Ὑπάρχει μὴ τάξις ἀνθρώπων ποὺ ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, καὶ ποὺ ἔχει τὴν ἑλπίδα τῆς συμπαθείας. Εἶνε ἡ τάξις τῶν εὐφρων ἐκείνων σελέμηδων, ποὺ ἐσυνήθισαν, ἄλλοτε, νὰ ἐπισκέπτονται τὰ φιλικὰ τῶν σπῆκτι κατὰ τὸ μεσημέρι, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀφῆσαν νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ τοὺς παρακαλέσουν νὰ καθίσουν σὲ τραπέζι.

— Αἱ ὅχι, κύριε Κωστάκη. Μὰ ποῦ ἦρθατε, θὰ μείνετε νὰ φάμε...

— Μὰ σὰς παρακαλῶ... προσεποιεῖτο ὅτι διεμαρτύρετο ὅθεν ὁ σελέμης.

— Αἱ ὅχι! Ὁ μὲς κακοφάνῃ πολὺ, ἂν δὲν μείνετε...

Καὶ ὁ κ. Κωστάκης — τί νὰ κάμῃ; — ἀναγκάσταν νὰ παραβῇ σὲ τραπέζι, γιὰ νὰ μὴν προσβάλλῃ τὴν εὐγενικήν οἶκον ἐνείκα ποὺ τὸν παρακαλοῦσε. Καὶ τὸ ἄλλο μεσημέρι, ὁ κ. Κωστάκης ἐπεσκέπτετο ἄλλη φιλικὴ οἰκογένεια, ὅπου ἐπαυκαμνέτο ἡ ἰδία σπῆκτι.

Τέτοιοι κ. Κωστάκηδες ἀπῆρχαν ἀρβανοί. Εἶχαν ἐξαφάνισαι ἐπὶ τὸ φαί κατὰ τὸν πῶν πρακτικὸν τρόπον. Τώρα ὅμως οἱ κύριοι Κωστάκηδες ματαίως ἐπισκέπτονται τὰ φιλικὰ τῶν σπῆκτι. Ἡ εὐγενική προσκλησις δὲν ἀκούεται. Οἱ οἰκοδεσπότης δὲν βλέπουν τὴν ὥρα ποτε νὰ ξεκουμπισθῇ νὰ φύγῃ ὁ οἰκοδεσπότης κ. Κωστάκης, γιὰ νὰ καθίσουν νὰ φάει τὸν ἐπιούσιον χυλόν, ἢ τὰ χορταρικά. Καὶ οἱ καυμένοι οἱ κ. Κωστάκηδες, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν δεινοπαθοῦσαν αὐτὴν τάξιν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φροντίζον μόνον διὰ τὴν ἐπίστυν τοῦ προβλήματος, τῆς ζωῆς. Ἀπέναντι τοῦς ἔχουμε μίαν καλοῦσα σὲ τραπέζι, τοῦλάχιστον νὰ ἐφρασκώμε πρὸς αὐτοὺς τὰς συμπαθείας μας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

4

Ἡ χήνα πού πέταξε

κουράση απ' ὅλ' αὐτὰ τὸ μυαλό μου,
εἶνε αὐτός. Ὁ τρίτος, τὸ δείγμα ἄ-
νευ ἀξίας γιὰ σένα, ποὺ μῆλκε ἄ-
νάμεσά μας. Κι' ὅμως, ὅπως μέ-
τωση ὧμῃ εἰλικρίνεια σου ἐξωτερι-
κεύω ὅλα τὰ συναισθήματα ποὺ μέ-

πια μία συχνή διαλογική μονο-
χία, θά πρέπει να κοπιάσης πο-
γιά να το έξουδετερώσης. Σκέψο
λεπτό, λεπτότατο ρετουσάρις

: εἶνε ἄλλος. . Πάω νὰ τὸθ ἀνοίξ
α ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

λοῦσαμε νὰ μᾶς ἐκάνετε τὴν τιμὴν νὰ παρ

ΑΠ' ΟΛΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟ

Καὶ ἐγέλασε πάλιν με τὴν ψυχὴν τοῦ ὁ Βα
 θουλας...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Εν τούτοις, σταφύλιες, ή τριπλή και ή τεταρτή

Τέλος εκείνος που θέλει να φανερώσει
 ξρωτά του σε μία γυναίκα, που στέλνει
 παπαρούνα.

ΕΙΝΕ ΑΛΛΟΣ. . ΠΑΩ ΝΑ ΤΟΥ ΑΝΘΙΣ,
ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

4

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΓΩΪΣΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

«Η Άλνα Νορδ βγήκε από το ατε-
λιέ, έκλεισε σιγανά την πόρτα και
έβρισκε τον δρόμο. Όλα είχαν τελειώ-
σει. Πόση ανόητοι, όμως, αλλά και
πόση λύπη! Και όμως ο χαρισμός
αυτός ήταν άναποφύετος: να πα-
ρατείνη αυτή την χωρίς έρωτα πε-
ριπέτη, της φαινόταν σαν κάτι
το άπαιστο. Κατόρθωσε να χωρίσει,
αλλά η προσπάθεια που κέρταζε
για να προσφέρει τις απαραίτητες
λέξεις την είχε εξαντλήσει. Τό είχε
πάρει μια απόφαση, ήταν ελεύθερη.
Έτσι τέλει!»

«Ήλπιζε, κατέβηκε την βράμι-
νη και σκοτεινή σκάλα. Όταν
βρήκε στο δρόμο, έτοιμα άρι-
στερά για να φωνάξει ένα ταξί. «Η
νυκτερινή διαδρομή την έκανε
ν' αλλάξει γνώμη: αποφασίζοντας
να περπατήσει, άρνησε μ' ένα βήμα
ζωρο. Ο δρόμος άφες που
ρουφούσε άπληστα έδειχναν σιγά-
σιγά την ταραχή της. «Η Άλνα έπε-
δοκίμαζε τον έαυτο της για το θάρ-
ρος που έδειξε, ώστόσο όμως α-
ισθανόταν κάποιαν τύψη που έβρι-
γε την καρδιά της. Παίρνοντας το
λόγο της πίσω, έφάρθε και πολύ
έσχημα. Άνάμεσα όμως σε δύο ά-
μαρτίες έδιάλεξε τη μικρότερη.
Προτίμησε την αλήθεια, από την
όποια. Όταν ο κοινός τους
φίλος, ο συνθέτης Βελβέγκ, της
παρουσίασε τον Ροζέ Μαζίς, η Άλ-
να ένιωσε ότι ή μοίρα την έφερε
προς αυτόν. Πόση γοητεία είχε
αυτό το τέρας! Αυτό το λεπτό πρό-
σωπο, αυτά τα μάτια που σε κατέ-
 τραυναν, αυτή η νωχέλεια ή γεμά-
τη χάρη, αυτά τα γεμάτα πόλιν
λόγια του...»

Χρήρα επάνω στα έικοσι-έξη της
χρόνια, η Άλνα ήταν ελεύθερη. Για-
τί λοιπόν να μη σμίξει με τον νέο
αυτόν ζωγράφο που είχε και τόσο
μεγάλο ταλέντο; Άφου μάλιστα
από την πρώτη στιγμή κατάλαβε
ότι την ποθούσε τρελά; Φυσικά
δεν ήταν πλούσιος. Και εκείνη,

μολονότι ζούσε άνετα δεν μπορού-
σε να εξασφαλίσει στον άναπημένο
της μια ζωή πλούσια. Οι προστά-
τες όμως του Ροζέ Μαζίς έστρί-
ξαν επάνω του τις μεγαλύτερες έλ-
πίδες: φάναι να ήγαρνε την από-
φαση να όπερνηκηση την φυσική
του όκνηρία, να έργασασε σκλη-
ρα, και να άποκόψει σύντομα με
την τέχνη του μια θάλα ήληση.

Όταν ο νεαρός καλλιτέχνης της
έκμυστρεύθηκε το αίσθημα του,
αυτή του άπνιγχε με έλικαινεύει.
«Άγαπητέ μου, Ροζέ, μου άρέ-
σει όπερβολικά, αλλά όχι σε τέ-
τοιον βαθμό που να δεχθώ να πε-
θανώ της πείνας στο πλευρό σου.
Κατάφερε να πάρης το Βραβείο της
Ρώμης και τότε θα γίνουκα Μαζίς.
Βάζοντας την όκνηρία κατά μέ-
ρος, ο Ροζέ έπρεπε να ταύτισα στη
δουλειά. Έν τω μεταξύ όμως, ή
Άλνα συνήγαγε στην Κυανή Άκτι-
τόν Μαζίς. Ροννέ, πλούσιον άπορ-
σιαν, το γεμάτο πάθος φέρετο του
όποιου την άνάγκη να όποκώμη.
Όταν ο Ροζέ έκέρρισε το Βραβείο
της Ρώμης, ή Άλνα έπρεπε να κάμη
την έκλογή της. Έδιάλεξε τον Μα-
ζίς. «Έτσι άποψε έγινε ή όριστική
έέληση».

Η έέληση έγινε γρήγορα και
με τροπικόν όμο. Άπό το στόμα του
Ροζέ δεν βγήκε ότε ένα παραπο-
νόν, ότε μια φωνή. Κάτι χειρότερο
όμως. Της άπνιγχε με μια σιωπή
τραγική, έξάκολλητική. Το
βλέμμα του ήταν καρφωμένο έπά-
νω της. Στο βλέμμα αυτό ή Άλνα
έξχώρισε ένα είδος φρίκης άνακα-
τείνης με τρόμο. Ο Ροζέ είχε το
βλέμμα του καταδίκιον μπροστά στη
λαμπτήρα. Άποτειοάθηκε να του
άποσπάση καμιά λέξη συγγνώμης.
Τίποτε όμως δεν άντικρίσε παρά
το άπλανές του βλέμμα, το άλλοι-
μένο από τον πόνο πρόσωπο, τα
κλειστά του χείλη. Δεν έβάσταζε
και έρωτα.

Όμως, όλα είχαν πιά τελειώσει.
Νά δεχάση τώρα, έπρεπε να ξεχά-
σει, για ν' άρχίση μια καινούργια
ζωή, ν' άγαπήση. Η Άλνα διέπι-
σώσε έκπληκτη ότι ή απόφαση
που είχε πάρει ήταν εύκολα πρα-
γματοποίησιμη. Έφραγε με όρεξη
και κοιμήθηκε με άναπαυμένη τη
συνείδησή της.

Όταν έφηνσε, ή καμριέρα της
έδωσε ένα γράμμα: το γράμμα του
Ροζέ! Ένα ρίγος διέτρεξε το κορ-
μί της.

— Είμαι βεβαία, πώς θα παραπο-
νιέται, με βρίζη, ψιθύρισε ή Άλνα.
Και διάβασε δυνατά:
«Άλνα, έταξάσες την καρδιά και
τη ζωή μου. Νά, τί άναπεδώσε
στην άπειρή λατρεία μου. Έκ μέ-
ρους σου δεν θ' άκούσης παραπο-
νόν. Σε συγχωρώ. Ηούχασε, θα πέ-
σω με άείοπρέπεια. Χαίρε, Άλνα!»

Θα αυτοκτονούσε μήπως;
Έπληθσε από το κρεβάτι της,
και ντύθηκε σαν τρελή. Όχι, δεν
μπορούσε να συμμορφωθεί με την
ιδέα ότι είχε δώσει αυτό το γοη-
τευτικό, αυτό, το άελαγπητο παλ-
ληκρά στην αυτοκτονία! Θα έτρε-
χε σπiti του, και αν ήταν άκομη
καιρός, θα άπέτρεπε ένα τέτοιο
δυστύχημα. Πώς όμως; Δεν μπο-
ρούσε να το φαντασθή καλά. Αυτό
όμως για το όποιον ήταν βεβαία,
ήταν δε και άσταματούσε μπρο-
στά σε καμιά θυσία. Άρκούσε μό-
νο να τον σώση! Έν τω μεταξύ ό-
μως, αν έφθανε πολύ άργά;...

Μπροστά στα μάτια της έσηήθη-
σε ή εικόνα ενός άνδρος, που ήταν
εξαπαμένος από κρεβάτι του, με
μια μαύρη τρύπα στον κρόταφο, κι
ένα μικρό-αυλάκι από παγωμένο,
μαυροκόκκινον αίμα... Τι φρίκη!
Πώς θα μπορούσε ν' άνθξει μπρο-
στά σ' ένα τέτοιο θέαμα!

Χωρίς να διστάση, βγήκε, έφά-
ναζε ένα ταξί δίνοντας τη διεύ-
θυνση του Βελβέγκ. Τόν βρήκε κα-
θισμένο από πιάνο, φορτώνει ά-
κόμη την ρόμπα του.

— Φίλε μου, φίλε μου, βοήθεια!
Πήρα ένα τηλεγράφημα από τον
Μαζίς: θέλει ν' αυτοκτονήση. Έ-
λατε γρήγορα μαζί μου. Θα με
συγχωρήση, θα τον σώση!

— Έν τω αυτοκτονητο έτρεχε προς
το σπίτι του Ροζέ, ο συνθέτης ρώ-
τησε με άπορία:

— Αυτό είναι άπίστευτο! Ένα
τόσο εύτυχισμένο και γεμάτο ζωή
παλληκάρη!

— Θα σάς έξηγήσω άργότερα, ά-
γαπητέ μου. Μόνον να φθάσωμε έγ-
κάιρας. Πρέπει να ματαιώσω αυτό
το δυστύχημα.

— Έπί τέλους, το ταξί σταματά.
Και οι δύο τους ρίχνονται προς τη
σκοτεινή και άπότομη σκάλα. Η
Άλνα άνεβαίνει τρέχοντας. Ο Βελ-
βέγκ, λαχανιασμένος, την άκολου-
θεί με κόπο. Έξη πατώματα! Σω-
στός γολγοθάς!

— Έπί τέλους, να ή μικρή πόρτα,
το μπρούτζινο πόμολο της όποιος

γυαλίζει στο ήμίφως. Με κομμένη
την άναπνοή, σταματούν για μια
στιγμή. Η καρδιά τους πάλλεται
άπό συγκίνηση. Άρκεί μόνον ο Ρο-
ζέ να μην έχη βάλει το όρση!
Όχι, το πόμολο γυρίζει, ή πόρτα
άνόγει, χωρίς θόρυβο. Πιέζοντας
με την παλάμη το στήθος σαν για
να μετριάσει τους χτύπους της καρ-
διάς της, στέκει άκόμη άκίνητη!
Θάρος όμως! Μπροστά της προ-
βάλλει ο σκοτεινός διαδρόμος του
άντρε. Στο βροχίο διακρίνεται ή
πόρτα του ατελιέ. Τριγύρω άπλώ-
νεται μια σιωπή βαρεία, νεκρική.
Πώς θα είνε τρομερή ή άνακάλυ-
ψις που θα κάμουν εκεί πέρα!...

Πατώντας στις μύτες των ποδιών
τους, διασχίζουν τον σκοτεινό διά-
δρομο. Έξωφρα, ή Άλνα άπνιγχε
την πόρτα, κυττάζει με άγωνία...

Άπέναντί της, πίσω από ένα με-
γάλο τραπέζι, ο Ροζέ κάθεται με
τις πιτζάμες. Μπροστά του άχνίζει
ένα μεγάλο φλυτζάνι σοκολάτα. Μ'
ένα χέρι που κοντοστέκει για μια
στιγμή, βουτυρώνει μια φρυγανιά. Τα
όρατα του μαύρα μάτια καρφών-
νται με κατάπληξη έπάνω στους δύο
άποροδοκτικούς έπισκέπτες. «Η Άλ-
να θα έπρεπε να είνε άνασταυρω-
μένη από τη χάρη. Μπροστά όμως
στη γαλήνη του θεάματος που άν-
τικρίθη, άπεναντίας δοκιάζει μιά
άγανάκτηση, μιά άπείρη ταπεινώσι.

— Τι κάνεις αυτό; Τό φωνάζει.
— Καθώς βλέπεις, προγευματίζω,
άπάντα ήρεμα ο ζωγράφος.

— Έλεειν! Αυτή είνε λοιπόν όλη
ή έντόπως σου στο έπροςέγγιση
ή τρομερή έκείνη σκηνή!

Με άργες κινήσεις, ο Ροζέ ά-
κουμπάει το μαχαίρι του, άφνει
τη βουτυρωμένη του φρυγανιά. Ση-
κώνεται, κάνει μερικά βήματα...

— Μία, λέει με ήρεμη φωνή, είνε
ή αλήθεια, ότι χθες όπεφρα πολύ.
Δεν είμαι όμως δειλός όσο θα νο-
μίζης. Το χτύπημα ήταν δυνατό
για μένα. Όκαίστικα όμως να τό
όπομινω χωρίς να δείξω άδυνα-
μία. Όπως βλέπεις, ο ρωμαντισμός
έπρεσε πιά... Με δύο λόγια, θα
έαναρχώμω μια καινούργια ζωή.

Η Άλνα, κατάκληση, με βουρκω-
μένα μάτια δεν άντέβηκε με φρίκη,
ένω άδεια έφωχάκι στα σασκώδη
άλκα χείλη της ή ολάνια διαμαρ-
τυρία των γυναικών.

— Θεέ μου, γιατί νάνε τόσο έγω-
ιστάι οι άνδρες!

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Η ΦΤΥΧΟΥΛΑ Η ΚΑΙΤΗ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— «Ο κύριος Χαρίδης; ρώτησε μ'
ένα θρος οειλό και συνεσταλμένο
ή Καίτη.

— Θέλετε τον ίδιο προσωπικώς;
— Μάλιστα.

— Τότε θα περιμένετε λίγο, γιατί
τώρα έχει μια συζήτηση. Καθίστε.
Ο κλητήρας έδειξε στην Καίτη
μια πολυθρόνα. Και ή Καίτη, τα-
κισμένη από την κοούρσι, έπρεπε
να άνακοφισα, γιατί θα ξεκουραζό-
ταν λίγο. Σε μια στιγμή, άνοιξε ή
πόρτα του γραφείου για να βγη
κάποιος. Σ' αυτό το σύντομο διά-
στημα, ή Καίτη έπρόσεξε έναν νέο
κύριο, ως τριάντα-τριάντα πέντε
χρόνων, που καθόταν στην πολυ-
θρόνα του γραφείου. Η φυσιογνω-
μία του της έφάνηκε συμπαθητική
κι' ευγενική.

— Ο κύριος Χαρίδης είνε αυτός
που κάθεται μπροστά στο γραφείο;
ρώτησε τον κλητήρα.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Δεν τον
ξέρετε;

— Όχι...
Η πόρτα έκλεισε όμως και ή
Καίτη έπρεπε πάλι στις σκέψεις της.

Ήταν δέκα πέντε μέρες που ένό-
ριζε για να βρη δουλειά. Μία θέσι
δακτυλογράφου. Έπληξε σε πολλά
γραφεία, σε κανένα δεν θέλησαν
την όψη της. Λυπόνουσαν
πολύ, άλλο δεν είχαν άνάγκη από
δακτυλογράφο. Μά ή Καίτη δεν
άπέλπιζε τίποτα. Κάπου θα της έλεγαν
να μείνι. Κι' είχε τόσο άνάγκη
να έργασθι! Έπρεπε να συντηρήση
τη μητέρα της, να στείλν στο σχο-
λείο τόν μικρό της τόν άδελφό. Κι'
ή συνταγή που άφισε πεθαίνον-
τας ο πατέρας δεν έφτανε. Κι' ή-
θελε άκόμα να φτιάξη κι' ένα κα-
λοκαιρινό φουστάνκι. Το περαινó
θα της άφνε ύγια από τόν πρώτο
μήνα του καλοκαιριού... Έπρεπε
να έργασθι...

Τι την έφερε σ' αυτό το έμπορικό
γραφείο; Ο δρόμος της. Δεν είχε
κανένα συστατικό γράμμα. Τά είχε
έξαναλθεί δλα στα γραφεία που
άνήθικαν την προσφορά της έρ-
γασίας της. Τώρα έπαιρνε τα γρα-
φεία, σείρσι, με μόνη σύστασι ή
έπειτοτή της φυσιογνωμίας της,
τό σημείο της παρουσιαστικότητας και
το πικρό της χαμόγελο...

Και σήμερα ήταν τόσο κουρασμέ-
νη! Έγυριζε από το πρωί και ήδη
έληπαισε μεσημέρι. Τά πόδια της
ήταν κομμένα από τούς δρόμους
και τ' άνεβοκατεβασματα τών σκα-
λοπατιών. Τά βλέφαρά της έβάραι-
ναν. Με κόπο τα κρατούσε άνοι-
χτά... Κάτι της έλεγε όμως ότι
αυτό ο κύριος Χαρίδης με το εύγε-
νικό και συμπαθητικό πρόσωπο δεν
θα την έδιωχνε με το ξερό άλυπο
και πολύ... Ίσως αυτός να είχε
άνάγκη από μια δακτυλογράφο, ή
έτσι και μιά άπλη όπάλληλο...

— Δεν άφνητε τώρα το γράμμα,
δεσποινίς Καίτη, να ξεκουραστήτε
και λίγο;

— Ω! μά δεν είμαι κουρασμένη,
κύριε Χαρίδη. Κι' έπειτα, μένουν
τόσα γράμματα για να γίνουν ά-
κόμα...

— Άς μείνουν για αύριο. Είνε
κρίμα να τα περνούσας μ' αυτή τη
φραση, ένω έξω είνε μια
έξοχη άνοιξιακή μέρα. Κλείστε
τα, κι' έλάτε να ίδουμε τόν κήπο
από το παράθυρό...

— Έκλεισε ή γραφομηχανή και
πήνε κοντά στο παράθυρο. Στά-
νη όπισθεν κήπο που έβλεπε το παρά-
θυρο του γραφείου, άνδρωποι κάθε
λογής έκάθονταν, έξαλωμένοι σε
παγκάκια και στις κορδέλες τών
κέντρων. Ο κήπος ήταν πλημμυ-
ρισμένος από θαυμασία λουλούδια,
που τό άρωμα τους έφτανε ως το
γραφείο κι' αρωματίζει την άτμό-
σφαιρά του.

— Κυττάζετε αυτό το ζευγαράκι.
είπε ο Χαρίδης κι' έδειξε. Βάζω
στοίχημα πως είνε φρέσκος ο έρω-
τάς τους...

— Πώς το καταλάβατε;
— Μά φαίνεται από το περπάτη-
μά τους, από τη στάση τους, από
τόν τρόπο που μιλούν. Έχουν ένα

ύφος σαν να περιφρονούν το σύμ-
παν. Γι' αυτός, αυτή τη στιγμή,
δεν υπάρχει κόσμος... Έτσι συμ-
βαίνει πάντα στους νεότευκτους έρ-
ωτες... Άλήθεια, έσείς δεν αγα-
πήσατε ποτέ σας;

— Η Καίτη έκόκινισε.

— Όχι, ψιθύρισε.

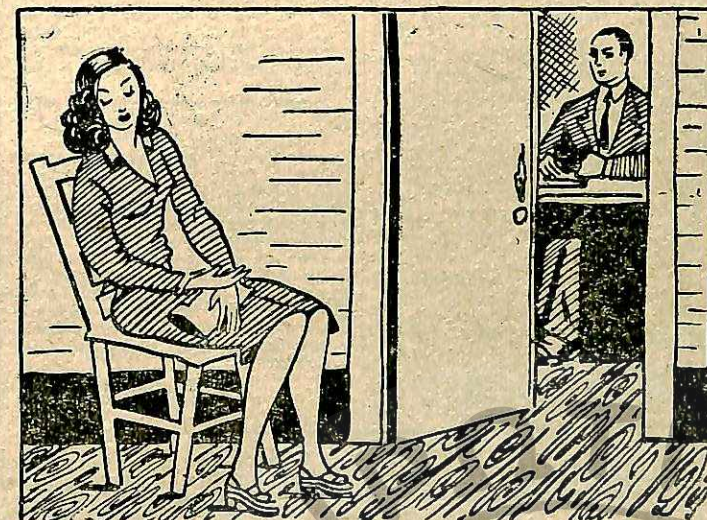
— Πώς έρω... Μία φορά δεν αγα-
πήσα... Δεν έτυχε...

— Έλεγε ψέματα... Η, μάλλον, σχε-
δόν ψέματα. Γιατί, όλον αυτό τον
καιρό που έρ-αζόταν στο γραφείο
του Χαρίδη είχε νοιάσει μιάν ά-
λοιώτικη συμπαθεια για τόν προ-
στάμενό της. Της άρεσε να τόν βλέ-
πη, πάντα κομψό και χαριτωμένο,
της άρεσε να τόν ακούη να της ύ-
παγορεύη με τη θερμότητα των
τοπικών έμπορικών φράσεις, που,
καθώς έκείνος τις έλεγε, της φαι-
νόταν πως άκούσε τραγούδι. «Ω! Μά,
βέβαια, δεν θα τόν τώλεγε
ποτέ. Ούτε θ' άφνε να της διαβήση
ο παρσιμικός όπανιγμός. Άπό πού
κι' ως πού; Αυτή, μία φτωχή δα-
κτυλογράφος, με μέτρια ίδανικά,
έκείνος ένας άνδρας πλούσιος μ'
έκατομύρια. Υπήρχε μεταξύ τους
μια διαφορά που άπεμάκρυνε κάθε
της έρωτικό όνειρο μ' αυτόν τόν
άνδρωπο. Κι' ετσι, πόσο έάρχηκε
δταν έκείνος της έπρότεινε:

— Θέλετε να πάμε έναν περίπατο
μαζί; Νά χαρούμε την άνοιξη;

— Άν θέλετε έσείς, έλεπε.

— Έβγηναν μαζί, έξω. Κατέβηκαν
στο άόληρο. Έκάθισαν σ' ένα κέν-
τρο, κοντά στη θάλασσα. Έφαγαν,

ήπιαν λίγο κρασί. Ήταν τόσο δ-
μορφα! Έλαφρά τα κύματα της
θάλασσας λιγοθυμούσαν ήρεμα στην
άμμουδιά... Ένοιωσε την ψυχή
της μεθυσμένη άπ' όλα...

— Όστε δεν αγαπήσατε ποτέ σας;
ρώτησε ο Χαρίδης που καθόταν
δίπλα της.

— Όχι...

— Ούτε σάς άγάπησαν;

— Όχι... Δεν έρω πάλι. Άν μ'
άγάπησε κανείς χωρίς να μου τό
πεί...

— Ναι, Καίτη... Κάποιος σ' αγα-
πησε χωρίς να σου τό πεί. Μά θα
σου τό πεί τώρα.

Ο Χαρίδης της έπηρε το χέρι,
που έτρεμε, και έλεπε:

— Αυτός ο κάποιος είνι έγώ, Καί-
τη. Άπό την πρώτη μέρα που ήρθε
στο γραφείο μου, ένοιωσα κάτι πα-
ράξενο μέσα μου. Είμαι ένας άν-
θρωπος που έχω ήσες άρετα ή
ζωή μου. Έγνώρισα γυναίκες, μά
σε καμιά δεν βρήκα την εύτυχία
που ζητούσα. Όλες μου έφταναν
μιά άπογοήτευση. Μά δεν έπαψα
ποτέ να όνειροπολώ. Κι' όνειροπο-
λούσα πάντα μια κοπέλα άπλη κι'
άνεπιδευσή σαν και σένα, δύο
μάτια γεμάτα όμορφιά και έλκί-
νεια σαν τα δικά σου, ένα χαμογε-
λο μελαγχολικό σαν το δικό σου.

Μία κοπέλα, που δέν άγερνα κοντά
της μ' έμπιστοσύνη και θα της έμ-
πιστεύομαι τη ζωή μου. Συνήθι-
σα τόση την παρουσία σου μέσα στο
γραφείο, που όταν το εμερήσιο φεύ-
γε, έχω την έντόπως να πως φεύγει
ένα κομμάτι από τόν έαυτό μου.

Και ή Κυριακή μου περνάει γεμά-
τη πληγή κι' άλνι, γιατί λείπει
έσύ... Έτσι κατάλαβα, πώς σ'
αγα-
πώ, πως είσαι άπαρατίγη στη ζωή
μου. Καίτη, έχω κανει ένα σωρό
όμορφα σχέδια για τούς δύο μας...

«Ω!... Μ' αν τρομάξεις... Δεν είμαι
ο προεταμένος έκείνος που θέλει
να έπαφελθι από την άδυναμια
της δακτυλογράφου του, για να πε-
ράση λίγες ευχάριστες άρες μαζί
της... Σ' άγαπά αληθινά κι' έχω
την απόφαση να σε κάμη γρήγορα
γυναίκα μου... Φεύγοντας από έσ',
θα πάμε στ' μητέρα σου, να σε
απύης γάμον έίσταμα κι' από αύριο
θα άκούσης τόν έρωτά σου... Έξο-
δος δακτυλογράφος. Έξοχεται ως
μνηστή μου. Την Κυριακή θα γί-
νουν οι άραβάνες μας. Και σ' ένα
μήνα θα πανδρευθώμε. Θ' αγορά-
σωμε μια κομψή βιλλιέτα κοντά
στη θάλασσα κι' εκεί θα περνώμε
τη ζωή μας, γεμάτη εύτυχία κι' ά-
γάπη. Δεν θα βλέπω την ώρα πότε
να φύγω από το γραφείο μου για
ναρθω κοντά σου, να σε σφίξω
στην άγκαλιά μου, να περσάσω
την άπόληψη άρες της ήμέρας και
της νύχτας, ο ένας κοντά στον άλ-
λον. Και σε λίγον καιρό θαρθι ένα
χαριτωμένο παιδάκι να άοκληρή-
ση την εύτυχία μας... Θάμνι μια
ζωή σαν όνειρο... Μά πές μου. Θέ-
λεις;

Τά μάτια της Καίτης έπλημμύρι-
σαν από δάκρυα χαράς κι' εύτυ-
χίας. Άν ήθελε!... Μά μήπως αυτή
τόν άγαπούσε λιγότερο; Άλλά δεν
θα τολμούσε ποτέ να τό φανερώνη
αυτή πρώτη... Τι όμορφες έκπλη-
ξεις μάς κρύβει καμιά φορά ή
ζωή!... Κάποια ρωμαντικά μυθι-
στορήματα που διαβάσαμε κάποτε,
κάποια αλθηματικά όλνι που βλέ-
πομε στον κινηματογράφο, γίνον-

Για τη γυναίκα και για τόν έρωτα

* Μία γυναίκα είνε εθαρσιση-
μένη όταν πανδρεύεται, και γίνε-
ται εύτυχισμένη μόνο όταν παίρνει
το διαζύγιο της.

* Ένα κρυφό φίλι είνε πιδ κρυ-
φό άπ' έσ', τι φαίνεται.

* Υπάρχουν δύο μόνον είδη γυ-
ναϊκών. Θά ήταν παραφροσύνη να
ένυμφετο κανείς έκείνες που άνή-
κουν στο πρώτον είδος, και θα ή-
ταν έγκλημα να ένυμφετο έκεί-
νες που άνήκουν στο δεύτερο.

* Ένα φίλι μιλεί δλες τις γλώσ-
σες του κόσμου.

* Λίγον άνθρώποι μπορούν ν' άν-
τισταθούν σε μια γυναίκα που δεν
τους θέλει.

* Ο άνδρωπος που σκέπτεται ότι
δλες οι γυναίκες είνε ίδιες, είνε
άσφαλος πανδρεμένος.

* Υπάρχουν γυναίκες που θέλουν
να είνε άνδρες. Αυτό συμβαίνει ό-
μως μόνο σ' έκείνες που δεν έρ-
ρουν να είνε γυναίκες.

* Μη γυρεύετε από μια γυναίκα
την καρδιά της, μπορεί, κατά τό-
χην, να έχη και να σάς την δώση.

* Στις περισσότερες δυνάεις το
έρωτος, το χρίμα παίζει τόν ρόλο
του άρχιμουσικού.

* Η βροχή είνε δλεθρία στους έρ-
ωτευμένους και ο ήλιος στους συ-
ζύγους.

* Η σύζυγος και ή έρωμένη έός
και τόν ίδιο άνδρόν γινούρουν
δύο διαφορετικούς άνθρώπους.

* Την έπομένην του γάμου των,
πολλές γυναίκες είνε ήδη χήρες
του άνδρος που άνιρεύονταν.

* Ο φεινισμός είνε πρώτιστως
για τις γυναίκες, το δικαίωμα να
έχουν έραστήν.

* Μία γυναίκα δεν βλέπει ποτέ
τι κάνουν ν' ασηνη, βλέπει μόνο
έκινιο που δεν κάνουν.

* Οι μόνες τρέλλες που καταλα-
βαίνουν οι γυναίκες είνε έκείνες
που έμπνούν από τις ίδιες.

* Η παραφροσύνη της καρδιάς,
ή έμπνεύσις πίστιν προς κάθε τι
το άδύνατον, αυτός είνε ο αληθι-
νός έρωας.

* Οι καρδιές είνε φρούρια, τών
όποιων οι φύλακες κοιμούνται διαρ-
κώς.

* Η καρδιά έχει λόγους, τούς ό-
ποιους άγνοεί το λογικόν.

* Είς άνδρα έχοντα πνεύμα άρ-
μόζει σύζυγος έχουσα καρδίαν.
Είνε πολλά δύο πνεύματα μέσα στο
ίδιο σπίτι.

* Ένας άνδρας άγάπης αληθι-
νά στον κόσμο: ο Όθέλλος.

* Ποτέ δεν θα έξαντληθούν οι
γνώμες για τις γυναίκες, γιατί δεν
θα παύσωμε ποτέ να σκεπτάμεθα
γι' αυτές.

* Συμβαίνει με τόν έρωτα όπως
με τόν ζυμό: Οι πρώτες κονταλιές
είνε πάντα καυτές, οι τελευταίες
πολύ κρύες.

* Ο άδης είνε στρωμένος με
γυναίκες γλώσσες.

* Εάν οι γυναίκες ήσαν άθάνα-
τες, ούδέποτε θα έγνώριζαν τόν τε-
λευταίον των έραστήν.

* Πρέπει να φοβάται κανείς τόν
έρωτα της γυναίκας περισσότερο
από το μίσος του άνδρος.

* Η γυναίκα όταν είνε όρατα
θέλει να σε έξαπατήσει, άσημη θέ-
λει να σε δυσάρεστη, πτωχή θέλει
να σε έξουσιάζη.

* Οι γυναίκες που παίζουν με
τόν έρωτα μοιάζουν με παιδιά που
παίζουν με μαχαίρια: πληγώνονται
πάντοτε.

* Οι γυναίκες μοιάζουν με φρού-
ρια, τα όποια πρέπει να κατακτήση
κανείς έξ έφδου.

του με προσποιητή στενοχώρια, και
είπε:

— Λυθ θμνι πολύ, δεσποινίς, άλ-
λά δεν χρειάζαστε δακτυλογρά-
φο. Σίτα ρο! Πες να μου φέρουν
έναν καφέ.

Η Καίτη έπρεπε ένα βλέμμα γύρω
στο γραφείο, πού της φαινόταν σαν
να τό γνώριζε από πολλόν καιρό
και θιβόρισε.

— Μά συγχωρείτε... Χαίρετε...

— Χαίρετε.

— Ήθελε να σάς ρωτήσω μήπως
έχετε άνάγκη από καμιά δακτυ-
λογράφο... Η άπό καμιά άπάλη-
αλη για το γραφείο σας...

Ο Χαρίδης έκουνησε το κεφάλι
σμήνη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η πλαστογράφησης της ζωής

(Έκείνη βρίσκεται βυθισμένη στο
διάβασμα ενός μυθιστορήματος της
Ντελλά. Έκείνος την κυττάζει με όλ-
κο άνακαμένο με άγανάκτηση).

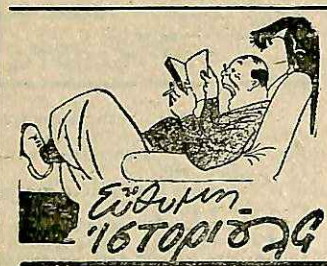
Έκείνη (ήμικνεί μια στιγμή τα
μάτια της): Τι με κυττάς;

Έκείνος: Δε σε κυττάω. Σε λυ-
πάται...

Έκείνη (πειραγμένη): Γιατί, πα-
ρακαλώ;

Έκείνος: Μά, θέλει ρώτημα; Νά
τώρα μια όλοκληρη ώρα που δεν
έβγαλες άπ' το στόμα σου λέξι,
που δεν έβγαλες σημάσια σε τίποτε,
που δεν έβγαλες σαν άνθρωπος,
αλλά σαν πρόσωπο κι' έαυτό του β

Η ΠΡΟΠΟΝΗΣΙΣ

Ο Άρνάρης ήταν ένας πρώην συμμαθητής μου του σχολείου, που τόν έβλεπα πολύ σπάνια, πάντοτε τυχαίως, και που δυσκολευόμουν πολύ να τον αναγνωρίσω κάθε φορά που βρισκόταν μπροστά μου.

Κατ' αρχάς είχε άρχιοι να γερνάει πριν της ώρας του, μ' ένα παντός άδυνατοῦσα να τὸν αναγνωρίσω από τις παραμορφώσεις που είχε το πρόσωπό τ.υ.

Μία μέρα, είχε τὰ μάτια πρισμένα και μαύρα. Άνησυχόσα:

— Έ, ναί... Είμαι παντρεμένος...

— Και είσαι εὐχαριστήμενος;

— Έ... κότταξέ με... Η γυναίκα μου είναι λίγο ζωηρή.

Αυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸν ξανα-συνήντησα. Η μύτη του ήταν πλακέ σαν τὸς μοῦδερε.

— Πάντοτε παντρεμένος; μ' ην ἴδια.

— Ναί, όπως βλέπεις με τὴν ἴδια.

— Ὤστε τὴ μύτη σου οὐδὲ τὴν ἔκαμε ἔτσι πάλι ἐκείνη;

— Άς τὰ! Μοῦ πέταξε μιά σου-πιέρα στὰ μοῦτρα.

Αὐὸ φορές ἀκόμη τὸν ξαναεἶδα, σηματοδμεῖνον πάντα και πάντα και πάντοτε παντρεμένο, τὸν καίμενο!

— Ἦδη, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ που ἦταν κόλαιο, ὁ Άρνάρης εἶχε γίνε μελαγχολικός και σχεδὸν νευρασθενικός. Ἐπομένως, καταλάβαινε δτι ἡ ζωὴ που διήγνε δὲν ὄηρχε ἐλπίς να βελτίωση τὴν κατάσταση αὐτοῦ.

Η Άγλατα Άρνάρη ἀξίζει ἀλήθεια να φιγουράρει σὲ καμμιὰ ἐκθεσὶ φαινομένων. Ἦταν μιά ἀπὸ κείνες τις μεγάλες που γκρινιάζουν συνεχῶς, πὸν εὐοιμαζόμεν τὸ μωμεριανὸ φαγητὸ στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα και τὸ βραδυνὸ στὶς ἑνδεκα, πὸν κατεβάζουν τὰ μοῦτρα τὸς στὸς φίλους σας, και πὸν

σπᾶνε ἕνα σερβίτσο ἀπὸ 74 κομμάτια σάν να ἔστοίχιζε τρεῖς και πενήντα.

Σὲ μιὰν ἄλλη μας συνάντησι, δὲν θὰ εἶχαν περάσει δύο λεπτά ἀπ' τὴ στιγμή που ἡ τὸχη μᾶς ἔφερε τὸν ἕναν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, και ὁ Άρνάρης, μὲ χεῖλη φαρμακωμένα, βλέμμα ἀπλάνες και μαλὰ ἀνθρωπώμενα, ἀρχισε ἔτσι:

— Ὁ ἀὐτοκτονισμὸς...

— Ἀφῆσε τ' ἀστεῖα, τοῦ ἀπάντησα.

Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γι' ἀστεῖα.

— Ἐστω, ἄς παραδεχθῶμε πὼς θέλεις να διασκεδάσεις...

Σὸ λέω πὼς θὰ σκοτωθῶ, μέ-σα σ' αὐτὴς τις εἰκοσιτέσσερες ὄρες που δὲ ἀπακολουθῶσουν, μὲ τὸ σι-δηρο, μὲ τὴ φωτιά, μὲ τὸ νερὸ ἢ μὲ δηλητήριο. Κι' ἐκείνου πὸν ἔχει περισσότερη σημασία εἶνε δτι προηγουμένως θὰ στελῶ στὸν ἄλλον κόσμο τὴν γυναίκα μου, τὴν Άγλατα. Αὐτὸ εἶνε πὸν μ' ἐνοχλεῖ περισσότερο.

— Άντε, ὄχι δράματα. Ὑπάρχει τρόπος να διορθωθῶν τὰ πράγματα!

— Κανένας τρόπος... Δὲς τί μοῦ-κανε πάλι! Μοῦ ἐκόλλησε τὸ ἕνα αὐτὶ Δὲν βασίζω πιά... Ὁφείλω μάλιστα να σὲ προειδοποιήσω δτι πρέπει να μὲ ἀντιμιάξω, σὴν νευρική κατάστασι πὸν ὀρίσκομαι σήμε-ρα. Ἦ εἶσαι φίλος μου ἡ παρ-ινεῖς τὸ μέρος τῆς Άγλατας!

— Μὴ θυμῶνῃς. Ἀπ' ὅσα ἔξρω γιὰ τὴν γυναίκα σου, δὲν θὰ πανδρευθῶν οὔτε και τις ἰδέες τῆς!

— Θέλω να σὲ πιστέψω. Κι' ἐξα-κολουθῶ: ἡ κ. Άρνάρη βάζει μπα-ροῦτι σὴ φωτιά. Δὲν θέλει να χω-ρίσωμε γιὰ να μὲ τυραννᾷ Ὑπ' αὐ-τὸς τὸς ὄρους, ἀπεφάσισα να κα-ταφύγω στὸ ἔγκλημα. Ἐσκέρθηκα καλά: τὸ μαχαίρι μὸν προξενεῖ φρικτὴ, τὸ δηλητήριο εἶνε ἀνάνδρο, να τὴν πετάξω ἀπ' τὸ παράθυρο...

καθόμαστε σὲ ἰσόγειο, να τὴν πε-τάξω στὸ νερὸ, κάνε μὸν κρύο... και δὲν ἔχω ὄρεξι να τὴν ἔχω με καμμιὰ πλευριτίδα. Μένει τὸ βρο-νιά, πὸν ἴλιγο ἀποτελεσματικό, μὰ φορὰ στὶς δέκα.

— Παλιῆ μου φίλε, μὸν φαίνεται πὼς ἔχεις τὸ αὐτόματο πινετόλι...

τὸν δ και 35 ἐκατοστομέτρων κατὰ προτίμησιν. Εἶνε ἀκριβὲς, συνηθί-ζεται, και ἔχει και πολλὰς σφαί-ρες. Ἄν δὲν πετύχῃ ἡ μ...—

— Μιλάς χωρὶς να ἔξεις. Μῶψ καθὼς εἶμαι. Ὁ ἀστοχισμὸς μ' ἔνα

δπλο τόσο μικρὸν διαμετρήματος. Θὰ ἦταν γελοῖο.

— Μοιζῶς ὠστόσο πὼς ἀν τραβή-ξης μὲ σταθερὸ χέρι; Δὲν μπορεῖς ὠποδότησε να μεταχειρισθῇς κα-νένα ναυτικὸ πυροβόλο! Μὰ ἄνα αὐτὰ δὲν εἶνε σοφάρα. Θὰ σοῦ δώ-σω μιά συμβουλή: ὕρσις σπῆτι σου.

Ἄν ἡ γυναίκα σου σοῦ πετάξῃ κα-νένα ποτήρι, πέταξέ τῆς εὐὸ μιά μπιτολίτσα. Ἄν σοῦ πετάξῃ καμμιὰ μπιτολίτσα, πέταξέ τῆς εὐὸ μιά στά-μνα. Ἄν σοῦ δώσῃ κανένα χαστοῦ-κι, δὸς τῆς εὐὸ δύο. Νὰ τὰ ἐπιστρέ-φῃς πάντοτε μὲ τὸν τόκο. Κι' ἂν σὲ ἴλιγον καιρὸν δὲν ἀλλάξῃ, θὰ πῇ πὼς εἶνε ὁ διάβολος μεταμορφωμένος.

Κι' ἔπειτα, πῶτεψέ με, εἶνε καλὸ-τερα παρὰ να σὲ στελῶν στὸ Κα-κοουργοκίετο.

— Ὁ Άρνάρης μὸν ὕποσχέθηκε να μελετήσῃ τὸ ζήτημα.

Κι' ἀπὸ τότε τὸν ἔχασα, δταν τὴν περιόμιση ἔβδωμάδα ἐπέσασμῃ μπρο-στὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, σὴν λεω-φόρο! Φοροδὲς πένθος. Γιὰ να μὴν ἀλλάξω, τὸ ἀριστερὸ τοῦ μᾶτι ἦταν κλειστὸ και μαυρισμένο, τὰ δόντια καὶ σχεδὸν ὅλα σπασμένα και δὲν ταῖνιες ταφτὰ κολλημένες στὸ πη-γαδὸν τοῦ.

— Τι... πάλι, καυμένη Άρνάρη; Κι' ἔπειτα πινὸν ἔχασες;

— Τὴν Άγλατα, αὐτὴν τὴν καυ-μένην τὴν Άγλατα, πάνε ξηρὴ μῆ-νης... Παρ' ὅλα ὅσα συνέβησαν, ἔξε-ρεις, μὸν λείπει...

— Τι;

— Ναί, ἔζησας δεκαπέντε χρό-νια μαζί. Καί παρ' ὅλα τὰ μικροε-λαττώματα τῆς...

— Μὰ τότε, ἀφοῦ πέθανε πρὸ ξηρὴ μὴνᾶν, γιὰτὶ τὸ μᾶτι σου εἶνε τραπημένο, τὰ δόντια σου σπασμένα, τὸ πηγυδὸν σου γδαρμένο; Ξανα-πανδρεύθηκες;

— Μὴν ἀστετεύεσαι... Δὲν εἶνε αὐτὸ... Μὰ τώρα μαθαίνω μοῦξ.

— Ἰδεα ποῦ σοῦ κατέβηκε!

— Ναί... εἶχα τόσο συνηθισέ μα-ζί τῆς!... Αὐτὴ ἡ ταραχὼδης ζωὴ ποῦ ζοῦσαμε, μὸν ἔλειπε. Ἐσκέ-φθηκα, λοιπὸν, δτι τὸ μὸξ εἶνε ἐνὸς ἀπὸ βλαπτὰ, πὸν μὸξ θύμιζε τὰ μικροκαυγαδάκια μας. Εἶνε ἕνας τρόπος να τὴν ξαναφέρω σὴν μνή-μη μου. Κι' ἔπειτα, ἀν ἔξερεις, γί-νομαι γερός και εὐλύγιστος. Τὸ δε-ν εἶ μὸν τὸ χέρι ἔχει γίνε τρομερὸ τώρα. Ἄ! ἀν ποτὲ ξαναπανδρευθῶ, ἡ γυναίκα μου θὰ κάνῃ καλά να φυλάγεται!

Διασκευὴ ἀπὸ τὰ Γαλλικά

Ἦ ἀγρία ἐπιθυμία τοῦ πλήθους ἱκανοποιήθηκε. Τὸν ἀγγίζει πιά τὸ ἀχνιστὸ μὸδτρο τοῦ ζῶου. Τὰ σχα-λία τοῦ ταύρου ἑλέφαντα να χρυ-σὰ κινήματα ἐπάνω στὸ κοντὸ τοῦ σασκάκι. Ἐπὶ τέλους, οἱ ἥχοι τῆς μουσικῆς ἐσήμαναν τὸν ἔθαντος τοῦ ταύρου.

Στὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ στιγμή, ἡ καρδιά τοῦ ἐχτύπησε πῖο δυνατὰ. Δὲν ἐπρόδωκε ὅμως τὴν συγκίνησὶ τοῦ οὔτε και μὲ τὴ μικρότερη κίνη-σι. Μὲ μὲ τὸ ἔλφος κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα τοῦ, προχώρησε πρὸς τὸν ταῦρο μὲ βήματα μετρη-μένα. Ἀνάγκασε, χωρὶς να φανῇ ὅτι καταβάλλει προσπάθεια, τὸ ζῶον να πῆσι στὸ πινιστὸ τὸ πῖδια μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ σκυμμένο, ἔχον-τας ἀκάλυπτη τὴν ὠμοπλάτη. Τότε, χωρὶς να βιασθῇ, ὁ Μορενίλλο ἐβύ-θισε τὸ ἔλφος ἱσαμὲ τῆς λαβῆ. Κι' ἐνὸς τὰ ταῦρος σωριάζονταν, οἱ δέκα χιλιάδες θεατὰ ἐστέκονταν ὀρθοί, ξεσπώντας σ' ἕνα παραλήρημα ἐν-θουσιασμοῦ!...

Εἶχαν περάσει τέσσερα χρόνια, ἀπὸ τότε. Τώρα, τὸ δνομα τοῦ Μο-ρενίλλο ἐφάνταξε μὲ πελώρια γράμ-ματα στὶς διασημῆσεις, και τὸ δα-κτυλίδι τὸν ἀρραβῶνα ἦταν περα-σμένο στὸ χέρι τῆς Ροζάριο, ἡ ὁ-ποῖα, ὅπως και πρῶτα, ἐξακολου-θοῦσε να προσέρχῃ τὰ σάν αἶμα κόκκινα γαργαλά τῆς σπὴν ἐλκὸ-να τῆς Μακαρένα. Στὰ παγομένα σπὴν ἀκρὴ τὸν μαῦρων ματιῶν τῆς Παρθένας δάκρυα, ἀποκρινόνταν τὰ καυτὰ δάκρυα που ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ παρμόνια μαδρα μᾶτια τῆς μνη-στῆς τοῦ ταυρομάχου, πὸν συνεχῶς παρακαλοῦσε:

Καὶ ἡ μου Δέσποινα, προστά-τεψέ τον!

Ὁ ὄρες δολοκλήρες, γονατισμένη ἐ-πάνω στὴν πλάκες τῆς ἐκκλησίας, μὲ τὰ ἁπλάστα ἀπλωμένα, κρατώντας στὸ δεξιὸ χέρι ἕνα προσευχητάριο, ἡ Ροζάριο ἐκείνη δὲς.

Ὅταν ἐξορκίζε τὸν μνηστήρα τῆς να παρατηθῇ ἀπὸ τις ταυρομά-

χίες, ὁ Μορενίλλο τῆς ὕποσχόταν:

— Σύντομα θὰ παρατηθῶ... Κάνε λίγη ὕπνομη! Μόλις θὰ γίνω πλού-σιος, θὰ πανδρευθῶμε, και τότε θὰ παρατήσω τοὺς ταύρους.

Τὶ σημασία εἶχε ὁ πλούτος, γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα;... Ἐξ ἄλλου, ὁ ταυρομάχος ἔπρεπε να εἶχε ἴδῃ ἀ-ποκτήσει περιουσία. Πρῶτα-πρῶτα ἐ-ξοφάλοις τὴν ἀνείσι τοῦ πατέρατου, τοῦ Γιοσὸφ Μαρτίνεθ, πὸν εἶχε τῶ-ρα ἕνα θαυμάσιο σπῆτι, ὅπου περ-νοῦσε ἡσυχὰ τις ἡμέρες τοῦ κατινι-ζόντας ἕνα πελώριο χαβανέικο ποῦρο. Οἱ πέντε ἀδελφὲς τοῦ Μορε-νίλλο εἶχαν τώρα ἡ καθε μιά τὴν προῖκα τῆς, πὸν τις ἐκέτρεπε να πανδρευθῶν τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς καρδιάς τῶν. Ὁ Μορενίλλο εἶχε φροντίσει ἀκόμη και γιὰ τοὺς ἀδελ-φούς του. Τώρα ἐργαζόταν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του, γιὰ τὴν μνηστὴ τοῦ, γιὰ τὴν κοινὴ τους εὐτυχία και... γιὰ τὴν δόξα, τῆς δόξας αὐτὴν πὸν τὸν μεθόσων...

Ὁ χεῖμωνας ἀγγίζει πρὸς τὸ τέ-λος του. Οἱ Σεβιλλιάνοι ἐπεριμέ-ναν ἀνυπόμονα τις μεγάλες ταυρο-μαχίες τοῦ Πάσχα, μὲ τις ὁποῖες ἀνοίγει και ἡ σαιζὸν.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἡ Ρο-ζάριο γινόταν ὅλο και πῖο ἀνήσυ-χη: δὲν ὕπηρε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Μορενίλλο ἤξερε πὼς ν' ἀπο-φεύγῃ ὅλες τις πανουργίες τοῦ ἀ-γριεμένου ζῶου. Τὸ πλήθος δὲς, ἀρχαίρια γιὰ καταρβώματα ὅπως ἦταν, ἀπαίτοσε ὅλο και πῖο μεγα-λὸ τὸλμη ἀπὸ τὸν νεαρὸ ταυρομά-χο. Ἀλλὰ και μιά ἄλλη ἐννοία ἐθα-σάνιζε τὴν καρδιά τῆς πεντάμορ-φης Σεβιλλιάνας. Ὅσο περισσότερο ἐφούντωνε τὸ πάθος τοῦ γι' αὐτὴν, ὁ ταυρομάχος τῆς ἀπηθόβυε τέτοια λόγια λατρεῖας, πὸν κανένα πλά-σμα δὲν ἦτανε ἀξίσι γι' αὐτὰ. Καί ἂν ἐθόμωνε ἡ Παναγία τῆς Τριά-νας; Τὸ κάκου παρακαλοῦσε τὸν μνηστήρα τῆς, να φυλάξῃ γιὰ τὴν Μακαρένα ὅλη του αὐτὴ τὴν ὕπερ-βολικὴ λατρεία.

— Εἶσαι ὠραία, καλὴ, φρόνιμη, παντοδύναμη, τῆς ἀπαντοῦσε.

— Μὴ βλασφημῇς!

— Τότε, γιὰτὶ εἶσαι τόσο ὅμοια μ' Ἐκελὴν, εἰδολὸ τῆς ψυχῆς μου; Εἶσ' εὐὸ κι' Ἐκελὴν... Καί γι' αὐτὸ σ' ἀγαπᾷ, περισσότερο ἀπ' ὅτι μὸν πο-ρεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ μιά γυναίκα.

Ἡ Ροζάριο ἀνταρτήχιαξε:

— Σώπα... Παναγία μου, συχῶ-ρεσέ με!

Ὑστερα ἀπὸ τις γιορτές τῆς Με-γάλης Ἐβδομάδος, ἦρθε τὸ Πάσχα. Ἀπὸ τὸ μωμηθὲν ἀκόμη οἱ Σεβιλ-λιάνοι εἶχανε κατακλῆσει τὶς κερ-κίδες. Ἡ Ροζάριο, βρήκε μιά θέσι κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τὸν ἐπισθί-μων. Ὁ Μορενίλλο δ' ἀντιμετώπι-ζε τὸν τρίτο και τὸν ἔκτο ταῦρο.

Τὸ αὐτὴ τῆς ἐβούλητο. Δὲν ἄκουγε οὔτε τὰ γέλια, οὔτε τῆς φωνῆς και τὰ περὰγματα τοῦ πλήθους. Τὰ μνηνγία τῆς χτυποῦσαν δυνατὰ. Ἐν τοῖτοις ὅμοις ἔσκειλε στὸν ἀγα-πημένο τῆς ἕνα χαμόγελο, δταν, ἀφοῦ μ' ἕνα κεραυνόβολο χτύπημα ἐβύθισε τὸ ἔλφος τὸν σὸν σᾶμα τοῦ ταύρου, ἔκανε τὸν γόρο τοῦ σπῆβου ἀνάμεσα στὶς φρενήρεις ἐπεψή-μιες τοῦ πλήθους. Ἦ τετάρτη και ἡ πέμπτῃ ταυρομαχία διεξήχθησαν χωρὶς ἡ Ροζάριο να τις προσέξῃ. Ἀλλὰ να, ἡ πόρτα τοῦ σπῆβου ἀνοί-γει, και δὲν τελευτᾷ τῆς ταῦρος ὀριά...

— Ἐπικίνδυνος ζῶο, λέγει ἕνας θεατῆς, ὁ μικρὸς θὰ κάνῃ καλά να προφυλάγεται.

Τέσσερα ἄλλοι ἐτραυματίσθηκαν ἀμέσως θανάσιμα. Ἡ ταυρομαχία διεξήχθη μὲ μίαν ἱκανοπῶδη ταχύ-τητα. Ὅταν ὁ Μορενίλλο προέβη-ρησε γιὰ να σκοτώσῃ, σ' ὅλο τὸ στάδιο ἀπλόθηκε μιά σιγὴ νεκρῆ, πὸν τὴν διαδέχθηκε ἀμέσως μιά μωρολόγητο σπαρτακτικὴ κραυγὴ: μὲ μιά τελευταία προσπάθεια, ὁ ταῦ-ρος ἀνασηκώθηκε και χτύπησε...

Κι' ἐπάνω στὸ αἵματοβαμμένο κέ-ρετο, ἕνα λαφιασμένο σᾶμα, τὸ σᾶμα τοῦ Μορενίλλο ἐκυμάτιζε, ἐνὸς τὰ ταῦρος ἔσκει με θυμὸ τὸ κε-φάλι του γιὰ να ἀποτινάξῃ τὸ αἰ-μόφυρτο φορτίο.

Ἡ Ροζάριο ἐβῆσας στὸ νοσοκο-μεῖο ταυτοχρόνα μὲ τὸν ἐτοιμοθά-νατο.

Δὲν μᾶς μένει καμμιὰ ἐλπίδα, εἶπε ὁ γιαντὸς τῆς ὀπρῆσας.

Χλωμὴ, μὲ τὰ μάγουλα πλημυρι-σμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἡ Ροζάριο ἐσκῶσε ἐπάνω στὸ κέρνιο πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Τότε, ἕνα τῶς ἀπὸ τῆς εὐτυχίας αὐτὴν μὲσα σ' ὅλες τῆς ἄλλες, πὸν τὸν περιτριγυρίζον-τες ἄλλες, μὲ τὴν ἀπαισιότητα τῆς εἶπε ὁ νέος.

Τοῦ πῆρε τὸ χέρι μὲσα στὸ δικὸ τῆς και ἀκούσθηκε ἐπάνω θερμὸ και δακρύβρεχτο τὸ μάγουλό τῆς. Ἐτρεψε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐκείνους τῆς ἐχάιδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά.

— Ἡ Μακαρένα!

ΜΑΡΙΑ-ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ ΣΑΝΤΑΛ

Ἡ κληρονομιά τῆς δυστυχίας

Ἦ ἔρε να περιποιητὰ τις γυ-ναῖκες ὁ Τίμος. Καί ὅλες αὐτὲς γειτονίαις τις εἶχε πελάτισσες.

Τίμο, πότε θάρρω γιὰ τὰ κᾶμης περνανάν;

— Τὸ ἀπόγεμα, δεσποτίνε.

— Τίμο, πότε ἔχω σεῖρα γιὰ τὰ μαλλιά μου;

— Ἀόριο σὶς ἔντεκα, μαντάμ.

Κατακλυσμὸς γυναικείας πελα-τείας. Ἀκόμη και οἱ λίγες πλού-σιες κυρίες τῆς συνοικίας δὲν ἐπῆ-γαιναν σὶς κέντρο, στὰ μεγάλα κομμωτήρια, να περιποιηθῶν τὰ μαλλιά τους. Ἐπῆγαιναν κι' αὐτὲς στὸν Τίμο. Ὅλες τὸν Τίμο...

Ἦταν καλὸς σὴ δουλειά του. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἤξερε να περι-ποιητὰ. Στὸ ὄρατο θελκτικὸ πρό-σωπο του ἔλαμπε πάντα τὸ χαμό-γελο τῆς περιποιητικότητος. Τὰ λόγια του ἦσαν χαδία. Κοντὰ τοῦ ὁ γυναικεί, μὲσα στὸ κύματα τῶν ἀρωμάτων πὸν ἐπλημυρίζαν τὸ μαγαζάκι του, ἐνοιῶσαν μίαν ἀλη-θινὴ γοητεία.

Ἦταν και πρότυπον ἐργατικότη-τος ὁ νεαρὸς κομμωτῆς. Ἐμπήκε βοηθὸς σ' αὐτὸ τὸ κομμωτήριο. Σὲ δύο χρόνια γέινε συνεταιρὸς τοῦ ἰδιοκτητοῦ. Καί, σὲ τρία χρόνια, τὸ πῆρε δικὸ τὸ μαγαζάκι.

— Μπράβο του!, ἐλεγαν ὅλοι σὴ γειτονία. Αὐτὸς θὰ προκοπῇ.

Οἱ μητέρες πὸν εἶχαν κορίτσια τῆς παντρεῖας, τὸν ἐβλέπαν μὲ βουλιμία. Καί ὅλα τὰ κοριτσόπου-λα ἐβρίσκαν ὅσο μπορούσαν συχνῶ-τερα ἀφορμὴ να πηγαίνουν στὸ μα-γαζάκι του. Ἀλλὰ γιὰ να χτενίσῃ τὰ μαλλιά τῆς, ἄλλη γιὰ να πῶρ ἕνα ἀρωμα, ἄλλη ἕνα τιμολόγιο... Δι-αρκῶς κατοῖο κρυστάλλινο γέλιο ἀντηχοῦσε πῖσω ἀπὸ τὴν τζαμένια πόρτα τοῦ κομμωτηρίου.

Ἀλλὰ, ἐφαρνικά, ἕνα κάκιομα, ἕ-να μῖσος γιὰ τὸν νεαρὸ κομμωτῆ ἐπῖσας ὅλες τις ὀράσεις τῆς γειτο-νιάς. Ἡ εἰδοῖσις διεδόθη μὲ ἀστρα-πιαία ταχύτητα, μέσα σ' ἕνα ἀπό-γευμα.

— Ὁ Τίμος ἀρραβωνιάστηκε.

— Μα;!

— Καί με ποιά;

— Μὲ τὴν Ἰφιγένεια.

— Τὴν κόρη τῆς καθαρίστριας;

— Ναί.

— Μωρέ, χαρὰ στὸ πρᾶμα!...

Περιφρόνησι σὴν ἐκλογὴν τοῦ Τι-μού ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς καθε-μίας, δταν ἐπληροφορεῖτο τοὺς ἀρ-ραβῶνες. Περιφρόνησις και ἐκπληξίς — Μὰ τὰ εἶχαν φτιάξει;

— Ἐτσι φαίνεται.

— Ἀπὸ πότε;

— Ποιὸς ἔξερει;

Τὸ ἐδωλόλι εἶχε πράγματι πλε-χθῇ στὴ σκία τῆς σιωπῆς. Κανεὶς δὲν εἶχε παρὲι μυρωδιά. Καί ἡ Ἰ-φιγένεια δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνες πὸν ἐπῆγαιναν στὸν μαγαζάκι τοῦ Τίμου. Δὲν εἶχε πατήσι ποτὲ ἐκεῖ. Ὅυτε τὰ μαλλιά τῆς ἔκανε περνανάν, οὔτε καλλυντικὰ ἐχρησιμοποιοῦσε.

Ἦταν ἕνα κορίτσι σεμνὸ και σο-βαρὸ. Μὰ πῖσω ἀπὸ τὴ σοβαρότητα τοῦ ἐκρυβε θησαυροὺς τρυφερότη-τος και στοργῆς.

Ὁρκοι στὴ σκία τῶν κυπαρισσιῶν

Τίμος ἐνοιῶσε τὸν ἑαυτοῦ του να μεταβρεταῖ σ' ἄλλους κό-σμους, δταν τὴν ἐνώρισε.

Αὐτὴ ἡ μαυροφόρα, ντροπα-λὴ κοπέλλα τοῦ ἀνοίξε τις πύλες ἐνὸς παραδείσου εὐτυχίας. Ἦταν ὀρρανὸν ἀπὸ πατέρα. Καί ἡ μητέρα τῆς ἐβούλεσε καθαρίστρια σὲ μιά Τράπεζα. Ἡ ἴδια ἐκεντοῦσε κι' ἔ-κανε ὅλες τις δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Δὲν μπορούσε να πιστέψῃ δτι ὁ Τίμος ἐδιόλαξε αὐτὴν μὲσα σ' ὅλες τῆς ἄλλες, πὸν τὸν περιτριγυρίζον-τες ἄλλες, μὲ τὴν ἀπαισιότητα τῆς εἶπε ὁ νέος.

Τοῦ πῆρε τὸ χέρι μὲσα στὸ δικὸ τῆς και ἀκούσθηκε ἐπάνω θερμὸ και δακρύβρεχτο τὸ μάγουλό τῆς. Ἐτρεψε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐκείνους τῆς ἐχάιδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά.

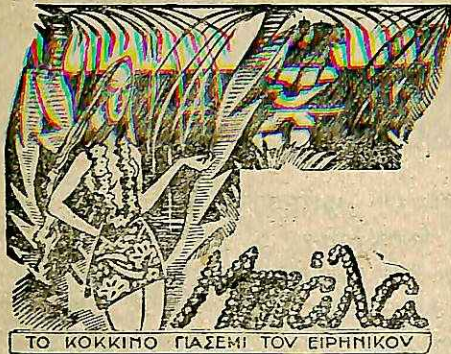
ἐπίσκειν ἐνὸς συμβολαιογράφου.

— Εἶσθε ὁ κ. Τιμολέων Σ.; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Ἐχὼ να σᾶς ἀνακινώσω κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ὁ πατέρας σας...

Ὁ Τίμος ἐταράχθηκε.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΜΟ ΓΙΑΣΕΜΙ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ

Μιά γλωσσίδα παρατρέχει.

Μάθκαν στο σπίτι της Μπαλάς κι' οι τρεις ξεσάδες δρομική.

— Φρέντ, είνε πρώτη η Μπαλά, ήρθαμε γρήγορα να σου πούμε νέα δυσάρεστα. — Τι τρέχει; Έκανε αυτός εσθιασμένος. — Μου φαίνεται πως σε ζητάει πάλι η αστυνομία, είπε η Μπαλά σιγα κοκκινίζοντας. — Τι σου φαίνεται; Ερώναζε η Τούρια. Τόν ζητάει σίγουρα. Δεν ακούσαμε τα λόγια τους; — Ο Φρέντ σηκώθηκε ασταίμενος. — Τι λόγια ακούσατε; — Η Τούρια αποκρίθηκε πρώτη, γρήγορα, κυτίζοντας τη Μπαλά πονηρά. — Νά! Δυό, που μου έφηναν αστυνομικοί, ρώτησαν έναν βαρκάρη: «Μήπως γνωρίζετε κάποιον Φρέντ Βάσκον;» — Χμ!... Έκανε ανήσυχος ο νέος. Καί τι τους αποκρίθηκε ο ψαράς; — Τους είπε πως δεν ε'χε ξέρει. — Κατάλαβε φαίνεται κι' αυτός, δι' ο' ζήτησε η αστυνομία, γι' αυτό αποκρίθηκε έτσι, είπε η Βαλινά.

— Ο Φρέντ φαίνεται πολύ στενοχωρημένος. — Κακό αυτό, είπε Τί, στ' ανάθεμα, ακόμη δεν ήρξασαν... Έκρινε θά ξεχασε κιάλας τη σφύρα που της έβριζε. Τί τους μέλλει τους άλλους; — Η Μπαλά άλλαξε χρώμα. Η Τούρια έσούφρωσε τα χείλη της ειρωνικά, κι' η Βαλινά έγέλασε δυνατά. — Γιατί γελάς; ρώτησε ο Φρέντ παραξενεμένος. — Δεν έγέλασα, αποκρίθηκε η νέα σαστίζοντας. — Εσήκωσε αυτός τους ώμους και είπε: — Βάσανο, τέλος πάντων, αυτό! — Μη στενοχωριέσαι, Φρέντ, είπε η Μπαλά. Έκέρθηκε πώς το καλύτερο είναι να κρυφτείς με μέρος πού ασφαλισμένο. Όσο είναι εδώ το καράβι. Μετά, δεν έχεις πάλι κανέναν φόβο. — Καί ποιά να κρυφτώ; — Να πάμε να περάσουμε λίγες ημέρες στο χωριό, στο Μπόρα, στής θείας Ρέβας. — Χμ!... Έκανε πάλι ο Φρέντ σκεπτικός. — Να πάμε μαζί το παιδί, είπε η Μπαλά μ' έσφοι. Θά χαρή η θεία Ρέβα, θά τρελλαθί από τη χαρά της. — Δεν είναι κι' άσχημη ιδέα, είπε ο Φρέντ. Καθόλου άσχημη.

— Λοιπόν, ερώναζε η Μπαλά ενθουσιασμένη. Φεύγουμε άμέσως; Τί λές; — Έβίστασε ο νέος για μία στιγμή. Έπειτα είπε αποφασιστικά. — Φεύγουμε! Νά σου πω, δεν έχω καμιά δρεβί να ταξιδέψω σε κανένα μπουντρούμι, καί ν' αφήσω το σπίτι καί μου. — Κάνετε λοιπόν γρήγορα, ερώναζε η Τούρια, να σας βοηθήσω κι' έμεις να ετοιμασθώτε. Με χαρούμενη διέμενε οι τρεις ξεσάδες άρχισαν να ετοιμάζονται τα πράγματα. — Οι γονείς της Μπαλάς έπεδοκίμασαν αυτό το ταξίδι κι' ετοιμάσαν διάφορα τρόφιμα, για να τά πάρη η Μπαλά μαζί της, δώρο στή θεία Ρέβα. Το μωρό φαίνονταν κι' αυτό ενθουσιασμένο για την περιπέτεια. Κουνούσε τα μακαρινά του χοράκια, καί έβγαζε χαρούμενες φωνούλες, σάν πετειναράκι. Σέ λίγη ώρα, ήσαν έτοιμα διά, μπόνιο, πακέτα, καί το μωρό μέ τα γιορτινά του.

— Πότε θά γυρίσετε; ρώτησε η Μανού. — Μόλις φύγη το καράβι, αποκρίθηκε ο Φρέντ. Άν σου βίη τίποτε, αν καταλάβετε πως κινδυνεύω κι' εκεί επάνω ακόμη, στείλτε να με ειδοποιήσετε. — Νά, κινδυνεύεις εκεί; Ερώναζε ο Τικού. Τί λές; Ποιάς το έρεει, αυτό το μέρος; Ποιάς θά συλλογισθί να σε γυρέψη εκεί; — Άς κάνη να προβολή τη μυτίτσα της αυτή η παλιομαύρη εκεί επάνω, ερώναζε η Βαλινά, κι' η θεία Ρέβα θά την κώνη κομπάτια, θά θωμθή τά παληά της όταν ξεκοκκάιζε τους ανθρώπους. — Έγέλασε. Άεξανον όμως το γέλιο. Επάγωσε στή χείλη της. Κατάλαβε πως χωρίς να τó θέλη, είχε πη πάρα πολλά. Τό κατάλαβε από τήν τρομαγμένη ματία της Μπαλάς κι' από τη σκουντιά που της έβωσε η Τούρια. Ο Φρέντ τήν εκύτταζε, σάν να μὴν καταλάβαινε στήν αρχή. Με μιάς όμως, το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του.

— Τι έλεπες, Βαλινά; ρώτησε. Τί θέλεις να πής; — Η μικρή τ' άκανε θάλασσα χειρότερα. Κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά, αποκρίθηκε. — Έγώ... δεν είπα τίποτε... δεν θέλησα να πω τίποτε... — Ποιά δυνάμεις παληομαίμου; ρώτησε ο Φρέντ. — Έγώ; Καμιά! — Έλα τώρα, Βαλινά, έπέμεινε ο νέος ανυπόμονα. Κάτι ήθελες να πής. Έγώ φαντάσθηκα πως μιλούσες για τó Μόντ. — Για τó Μόντ; Έκανε η κοπέλλα με δάκρυα σχεδόν στή μάτια. Έγώ δεν τήν είδα τó Μόντ. — Η Μπαλά στεκόταν χλωμή σάν κέρνιν. Η Τούρια έβριχνε στή Βαλινά ειρωνικές ματιές. — Μπαλά, είπε ο Φρέντ σοβάρα. Μήπως ήρθε ή Μόντ; Μήπως με κυνηγάει αυτή; — Δεν... δεν έξω, αποκρίθηκε η νέα γυναίκα. Δεν άκουσα τίποτε. — Τι έπαθες, Φρέντ; Ερώναζε η Τούρια. Τή Μόντ όνειρεύεσαι; Ποιάς σού τήν άνάφερε; — Αυτό το νόημα έβγαλα από τα λόγια της Βαλινάς. — Η Βαλινά είναι μά χαζή, είπε η Τούρια με θυμό.

Κι' αυτά τα λόγια άκούη έφάνηκαν ύποπτα στόν Φρέντ. Τίς εκύτταζε καί τίς τρεις στή μάτια. Έπειτα έγύρισε στή Μπαλά. — Άν ήρθε ή Μόντ, είπε, δεν πρέπει να μου τó κρύψης, Μπαλά. Πρέπει να μου τó πής, γιατί θά κινδυνεύω εκεί. — Δεν σου κρύβωμε τίποτε! Ερώναζε η Βαλινά.

— Ομμάσαι τό κακό που πήγε να γίνη έπειδή μουκρύψω τον έρωτα του Χίτο; είπε ο Φρέντ πάλι στή Μπαλά. — Αυτή άλλαξε χρώματα. Τό στήθος της άνεβοκατέβαινε. Ήταν έτοιμη να τού μαρτυρήσει τήν αλήθεια. Μά πάλι, όσο έβλεπε μπροστά της τή Μόντ, τά χρυσά μαλλιά της, τά κατάλευκα γυμνά της μπράτσα, τό θαλασσί μαντίλι στή μαλλιά της, ο κίνδυνος άπ' αυτή τήν φαίνονταν τόσο φοβερός, που παραμέριζε κάθε άλλον φόβο. Κι' η Τούρια, πιστή σύμμαχος σ' αυτή τήν περίπτωση — έπειδή βέβαια προτιμούσε να μένη ο Φρέντ πιστός στή Μπαλά, παρά να τήν αφήσει έλευθερά ερώναζε άνυπόμονα. — Φρέντ, κάθεται καί κανείς κουτές ερωτήσεις, ένω θάπρεπε τώρα νάχτες ξεκινίσεις. — Σωστά! Ερώναζε η Μπαλά καί δίχως να περιμένη άλλη κουβέντα, πήρε τό παιδί στήν αγκαλιά της. — Πάμε! Είπε. — Έβίστασε ο Φρέντ πάλι για μία στιγμή. Έπειτα, εσήκωσε κι' αυτός με μιάν αποφασιστική κίνηση τους μτόγους καί τά πακέτα. — Γεια σας! Ερώναζε. — Γεια σας, τού αποκρίθηκαν εσθυμα οι δυό ξεσάδες κι' οι γονείς της Μπαλάς. — Η Μπαλά όμως άκουσε μέσα στόν εσθυμο τόνο τής φωνής του Φρέντ σάν κάποια άγωνία.

Μιά θέσις άξιας

Τό Μπόρα τούς ύποδέχθηκε με τόν άέρα του τόν βουνισμο, με τίς τούφες από κοκοτίες, με τά χαμηλά σπιτάκια του, με τό μυστηριό τού συνοικισμού τών ανθρωποφάγων. Η θεία Ρέβα έβαλε χαρούμενες φωνές: — Καλώς τους! Είδες, Μπαλά; Ώφέλησαν τά μάγια μου ή όχι; — Ποιά μάγια; Έκανε γελύνοντας ο Φρέντ. — Η Μπαλά κοκκίνισε ως τ' αυτιά καί αποκρίθηκε γρήγορα: — Γά, μὴν άκούς ή θεία Ρέβα! — Γιατί να μὴ μ' άκούση; Ερώναζε η παράξενη γυναίκα. Ήν μικρή, παλληκάρη μου, ήταν τόσο εργατοκυνημένη μαζί σου, πού έλάμβαι από φόβο μήπως δεν τήν άγαπήσιν αλήθεια κι' εσύ. Έγώ έκανα μάγια, για να τήν κάμης γυναίκα σου. Καί νά, πού έγινε γυναίκα σου. — Ο Φρέντ έχασονέλασε. Στό χαμόγελό του όμως η Μπαλά έδσε σάν κάποια άνυπόμονη. Έκανε νόημα τής Ρέβας καί τίς ψιθύρισε: — Μὴν τού μιλάς, για τέτοια, δεν τού άρέσουν.

— Η γρηά εσήκωσε τους ώμους της, καί έτίμαζε τήν φερατότητα τού φύτου. Ο γυνώνας κόμης της ήταν ρυτιδωμένος, άπαισιος. Τό πρόσωπό της είχε μιάν έκφραση άγαθή καί άγρια μαζί. — Τι κάνει ή Σουέλα; ρώτησε ο Φρέντ. Παρηγορήθηκε για τόν σκοτασμό τού μωρού της; — Έκανε δίδυμα, αποκρίθηκε η Ρέβα ένθουσιασμένη. Έχει τώρα δυό, καί ξεχάσε τό πρώτο. — Εφαγαν κανέναν άνθρωπο οι πατριώτες σου; ρώτησε ο Φρέντ, γελύνοντας. — Η Ρέβα τόν εκύτταζε πειραγμένη. Κι' η Μπαλά στενοχωρήθηκε. Τό ύφος τού Φρέντ είχε κάτι τό άπότομο, κάτι τό νευρικό. — Όχι, παλληκάρη μου, δεν εφαγαν κανέναν, αποκρίθηκε η Ρέβα. Μά ποιος σου είπε ότι εξακολουθούν κι' εδώ τά έθιμα τού; Τό ξέρεις καλά πως από τόν καιρό πού εγκαταστήθηκα εδώ, είμαστε κι' έμεις σάν δλους τούς άλλους. — Μόνο πού άφινετε τους γένους σας να πεθαίνουν τής πείνας, είπε ο Φρέντ πειρακτικά. — Η Ρέβα τού έγύρισε τήν πλάτη κι' έφυγε θυμωμένη. Η Μπαλά τόν εκύτταζε με παράπονο.

— Φρέντ, είπε, τί σούκαμε ή καυμένη ή Ρέβα; Αυτή θά μάς φιλοξενήσιν μ' όλη της τήν καρδιά. — Κι' έγώ τί της είπα; Έκανε ο νέος άνυπόμονα. — Φρέντ, ρώτησε η Μπαλά κυτίζοντας τον στή μάτια. Τί τρέχει; Κάτι έχεις. Σέ πείραξα χωρίς να τó θέλω; Έκαμα τίποτε πού δεν έπρεπε τά κάμω; — Πήγε να τής αποκρίθι άπότομα στήν αρχή. Μά, άμέσως, έπέρασε τó χέρι του στή μαλλιά της καί τής αποκρίθηκε μαλακά. — Όχι, μικρή μου Μπαλά. Δεν μου φταίς σέ τίποτε. Συζύχα με. Αυτή όλη ή ιστορία μ' έκνευρίσει. Νά με κυνηγάει ακόμη! — Η Μπαλά άνάσανε μ' άνακουφισιά. Πώς δεν τού είχε καταλάβει; Βέβαια! Αυτό ήταν! Ήταν φυσικό να έκνευρίζεται ο Φρέντ μ' αυτό τό άτελείωτο κυνηγητό. — Με μάτια πού έλαμπαν από άγάπη τού φώναζε: — Κάνε ύπομονή, άγαπημένε μου! Δεν θά περάσωμε άσχημα κι' εδώ. Έπειτα, μάς περιμένει πού τό όμορφο σπιτάκι μας. Άκου μέσα τή θεία Ρέβα, πώς νανουρίζε τό παιδικά μας! Ο Φρέντ έγέλασε καί πήγαν κι' οι δυό μέσος, όπου ήταν ή Ρέβα με τό παιδί.

— Έτσι έπέρασε όλη ή μέρα χαρούμενη. Τό βράδυ, η Μπαλά, έπρεσε έγννοιασση να κοιμηθί στήν κατάλευκή ψάβα. Πλάι της ο Φρέντ καί παράκεινέ σέ μία καλαμένη κούνα, τό μωρό. Τό φεγγάρι ήταν ψηλά, στή μέση τού ούρανο, όταν έλάμψε, τό παιδί καί τήν εξοκίνησε. Σηκώθηκε. Μά πριν πάη στό μωρό, παραξενεύθηκε πού είδε τή θεία τού Φρέντ, δίπλα της, ά-

δεια. Έκύτταζε στό δίπλανό δωμάτιο. Η Ρέβα τήν άκουσε καί τή ρώτησε: — Θέλεις τίποτε, Μπαλά; — Είδες τόν Φρέντ; Έκανε ή νέα γυναίκα. — Τόν Φρέντ! Εγέλασε ή γρηά. Έχει γούστο να νομίζει πως ήρθε να κοιμηθί στό δικό μου τό κρεβάτι! — Μά πού είναι; — Επερίμεναν κάμψη ώρα οι δυό γυναίκες, έπειτα σηκώθηκε κι' η Ρέβα κι' άρχισαν να τόν φωνάζουν. Μά καμιά άπάντησις δεν έρχόταν. Μόνο ο αντίλαλος έφερνε κάποιο τραγουδι μόνοντο, μακρυνό. — Η Σουέλα νανουρίζει τά δυό της παιδιά, είπε η Ρέβα.

— Ο άέρας φυσούσε επάνω από τίς κορφές. Τό φύσημα αυτό, πού άρεσε τόσο άλλες φορές στή Μπαλά, τής έφερε εσθιακά τώρα άνατριχίλα. — Επέρασαν πολλές ώρες έτσι. Τό φεγγάρι έβυσε. Ή άστρα έφάνηκαν για μία στιγμή χλωμά, κι' έπειτα έβυσσαν κι' αυτά. Έκόντευε πιά να σημερώσιν, όταν έφάνηκε ο Φρέντ να ξεπροβάλλη από τό μονοπάτι πού έφερνε κάτω, από τόν κάμπο. Ήταν χλωμός καί κουρασμένος. — Ποιά ήσουν; τόν ρώτησε η Μπαλά άχνά. — Εκείνος τήν εκύτταζε μία στιγμή, έπειτα κατέβασε τή ματία του. — Θά σου πω, αποκρίθηκε καί τράβηξε μέσα στό σπίτι. — Δεν έβόσταζα να περάσω τή νύχτα εδώ! Ερώναζε ο Φρέντ. Δεν έβόσταζα. — Έκανε μεγάλα βήματα στή δωματίο. Φαίνονταν παραξένα ταραγμένος. — Τι έπαθες, Φρέντ; ρώτησε η Μπαλά νοιάζοντας τά δάκρυα ν' άνεβαίνουν στή μάτια της. — Νά... Η ιδέα πως με κυνηγάνε... ή ιδέα πως τό χωριό είναι τόσο άγριο... Φοβήθηκες; Έκανε η κοπέλλα σιγά. Πού καλύτερα θέλεις να κρυφτείς; — Τήν εκύτταζε μία στιγμή σαστισμένος. Έπειτα είπε γρήγορα: — Ναι, αυτό είναι. Φοβήθηκα, Μπαλά. Μέσα στή νύχτα, μ' έπιασε φόβος εσθιακός, κι' έφυγα. Μά πού πήγες; Δεν καταλαβαίνεις ότι πήγες μπροστά τόν κίνδυνο; — Προτιμώ μπροστά στόν κίνδυνο, παρά αυτό εδώ.

— Φρέντ, είπε η Μπαλά με παράπονο. Γιατί δεν με έζήτησες; Γιατί έφυγες έτσι, σάν τόν κλέφτη; Δεν έπρεπε να τό κάνης αυτό. Δεν είμαι έγώ ή γυναίκα σου; Δεν πρέπει να σέ κώ- κυνα σου καί στις χαρές καί στις λύπες; Έσύ μου τό έμαθες αυτό. Τώρα όμως φέρεσαι διαφρεστικά. — Ο Φρέντ εξακολουθούσε να κώνη μεγάλα βήματα στό δωμάτιο. Στό τέλος στάθηκε μπροστά της καί τής είπε: — Μπαλά, να φύγωμε από δω! — Καί πού θέλεις να πάμε; — Κάτω, στό σπίτι μας. — Τά μάτια της άσπασαν. Σάν να κατάλαβε. — Η όποια της έμειλάωσε. — Σοβαρά τό λές αυτό; Ερώναζε. Σοβαρά φοβάσαι εδώ καί θέλεις να πάμε κάτω; — Έκει έχω συνηθίσει. Έκει νομίζω πως δεν έχω φόβο. — Όχι, Φρέντ. Πρέπει άπωσθήποτε να μείνωμε εδώ δυό- τρεις ήμέρες. Όσοπου να φύγη τό καράβι. — Πήγε να τής άπάντησιν άπότομα. Πάλι όμως μετάνιωσε, καί έκάθισε κάτω, πιάνοντας

Στό Μαρόκο, πού της τελείωσεν τού γάμου, τό πρόσωπο της νύμφης βάραινε κοκκίνο καί λευκό, να χρώα δε καί τά πόδια κίτρινα. — Ο εορτασμένος από έναν άνθρωπο έντός 24 ώρων άέρας, συναζόμενος, θά έγίμει 70 βαρέλια, έχει δέ βάρος 53 λίτρων. — Τά περιστασιακά νοσήματα τού λαμου καί τού στομάχου πρέ χονταί από τίς τοίχες τών βουντρού τών οδώνων, οι όποιες μένουν στό στόμα καί τίς καταπίνου. Η έπί συνεπώς τό στόμα να πλένεται καλά μετά τών καθαρσμού τών δοντιών. — Στήν Περού, τό κόμνημο τών μαλλιών σημαίνει πένθος. — Οι κομπούγοι, ως επί τό πλείστον έχουν μεγάλη αιδεία. — Οι τοίχες της κεφαλής τού ανθρώπου αυτών καί 12 εκατοστάμετα έντός 30 ήμερών. — Οι γυναίκες πρέται να κοιμούνται 9 ώρες τή νύχτα καί μία τήν ήμέρα. — Μενείν 15 χιλιάδων ανδρώων, ο ένας φθάνει σέ ηλικία 100 ετών. — Στή φυλή Ματαβέλι της Αφρικής, όταν γεννιούνται τά παιδιά, αναγκάζου ο πατέρας να άγοράσιν από τόν πεδίο τών αλλιώως θεωρούται ως έδωκερία της οίκονγενίας της μητέρας τών. — Πολλές διάσημες γυναίκες ήσαν προηγουμένως άσημάτιες. Η Σάρα Μπαρόν ήταν μονότιμη, ή διάσημος αιδός Νίλσον γνωμοδότησα, ή μυθιστοριογράφος διονονίς Μπαράντον δευτερεύουσα ήθοποιός σέ επαγγελματικό θέατρο. — Ο Μπετόβεν ήταν τόσο κοινός, ώστε μερικές από τίς συνθέσεις του δεν τίς άκουσε ποτέ.

ΜΠΟΥΕΝΟΣ Α.Υ.ΡΕΣ: — Ο τύπος μας περιγράφει διά μακρών τήν οδύσσειαν τού άλ- λοτε πω-ούρου της Ισπανικής Δημοκρατίας. Άλλα καλά θανά, κατ'ό ταξίδι του από τή Γαλλία στήν Αργεντινή πρωτεύουσα, τό όποιον διήρκεσε 411 ήμέρες! Λόγω τού πώλινου, τό Γαλλικό ακάφος τού όποιου επέβηκε αναγκάσθηκε να προηγησθή σέ πολυαριθμούς λιμένες. Κατά τήν παραμονή του στήν Σεντγίλ, ο Σαουρά έμεινε σ' ένα μικρό ενδοχείο, όπου έπρεσε θύμα κλοπής. Με τήν βοήθεια φίλων του κατόρθωσε να άνιχνήσιν ως έπιβήτης τεκάρης θέσει: με ένα ποταγιαλλικό αεροπλάνο κατεπυλόμενον εις Κούβαν. Ένα μήνα μετά τήν άφιξί του στήν Αβάνα, ο νέος πρόεδρος επέβη επί Σουηδικού αεροπλάνου με τό όποιον έφθισε στό Μελβίνος Άϊρες. Μολοντί προσιάθηκε να διατηρήσιν τό ένκόνητό του, άνεγνωρίσθη, κατ'ήν άπόβρισαν τον δέ πολλοί δημοσιογράφοι τών περιεπαικμένων ζήτησες α' αυτών να κώνη περσις δηλώσεις. Ο θανάτος άπαιτησε τότε: «Έρχομαι εδώ για να ηυχαρισθώ καί να εργασθώ θά γίνω δημοσιογράφος καί θά δίνω διαλέξεις για να κερδίσω τά πρέσ το ζήν».

Τό κεφάλι του με τά δυό του χέρια. Φαίνονταν να ύποφέρει. — Ηρθε καί γονάτισε κοντά του η Μπαλά. Έπέρασε τά χέρια της γύρω στή μέση του. — Άνδρούλη μου, έκανε γλυκά. Πές μου τί έχεις! Ό,τι καί νάχης, θά βρής παρηγοριά σ' έμένα. — Τι θέλεις νάχω; Εβόγγηξε αυτός. Δεν έχω τίποτε. — Κύτταξέ με στή μάτια, είπε η Μπαλά σιγά. — Αυτός δεν έτράβηξε τά χέρια του από τό πρόσωπό του. — Μ' άγαπάς; ρώτησε πιά σιγα ή μικρή. — Άντιόχα μ' αλλών. Στό τέλος είπε, άνυπόμονα: — Σ' άγαπάω, τό ξέρεις. Μά τί σημασία έχει αυτό; — Για μένα είναι όλη μου ή ζωή ή άγάπη σου, Φρέντ, τό ξέρεις. — Μὴν είσαι κουτό! Έκανε. Εκείνος σάν άφρημένος, χαιδέοντας της μηχανικά τά μαλλιά. — Έμεινε κάμψη ώρα γονατισμένη κοντά του, με τό κεφάλι της άκουπισμένο στή γονάτια του, σάν γατούλα πού περιμένει κάποιο χάδι. Ο νους τού όμως έτρεχε φαίνεται μακριά. Γιατί τό χέρι του δεν άπλώθηκε εανά να χαιδέψη τόν χρυσασμένο της ώμο, τά μπράτσα της τά γυμνά καί τωρνευτά, τά μαλλιά της πού μοσχοβολούσαν γισμεμιά.

Σέ λίγο, μπήκε η Ρέβα στό δωμάτιο με τό μωρό στήν αγκαλιά. Τά μάτια της, διαπεραστικά, κορραβόσαν επάνω στόν Φρέντ. Έπειτα, ρώτησε η Μπαλά: — Θέλετε να φύγετε από δω κιάλας; — Όχι! αποκρίθηκε η Μπαλά ζωρά. — Όχι. Ο Φρέντ δεν είπε τίποτε. Όλη τήν ήμέρα όμως φαίνονταν άφρημένος. Δεν έκανε τίποτε. Πότε έξαπλωμένος στή βεράντα, εκύτταζε νοσταλγικά μακριά, κατ'ή θάλασσα, πότε έκανε βόλτες με μεγάλα βήματα σάν θερίο στό κλουβί του. Καί τό μωρό του δεν τό εκύτταζε σχεδόν καθόλου όλη τήν ήμέρα, δεν τούπαίξε λίγες στιγμές. — Μόντ, σ' άγαπάω!

Οι άχτίδες τού φεγγαριού έμπαιναν από τό δροβάνοιχο παράθυρο καί εαχάδωνε τό χρυσάφι πρόσωπο της Μπαλάς καί τό χλωμό πρόσωπο τού Φρέντ. Κοιμούνταν κι' οι δυό τους. Η Έκσαν πώς κοιμούνταν. — Κάποτε, ο Φρέντ σηκώθηκε σιγά, με προφύλαξη. Η Μπαλά μισάνοιξε τά μάτια, αλλά δεν κουνήθηκε. Με κινήσεις γρήγορες κι' άνάλαφρες, εκείνος έπέρασε τά ρούχα του καί πατώντας στίς μύτες βγήκε έξω. — Η Μπαλά έννοιωσε τά μέλη της να παγώνουν. Ένας φόβος τρελάσε τήν έπιασε. — Πού έπήγαμε πάλι αυτή τή βραδυά σάν τόν κλέφτη; Πού ήθελε να πάη; — Έκανε να τόν φωνάξη. Μά ή γλώσσα έδέσθηκε στή λαιμός της. Κι' αν τόν ερώναζε; Κι' αν τής έβγαζε μιά δικαιολογία ψευτική; Κι' αν τήν άκούσε απότομα καί θυμωμένο; Τόν άκούσε πού κατέβαινε με βήματα προσεκτικά τό μονοπάτι. Τά χαλκία έτρεξαν ανάλαφρα κάτω από τά βήματα του.

Με μιάν άπότομη κίνηση, σηκώθηκε κι' η Μπαλά. Πήρε μέσος της τήν άπόφασιν. Μ' όλο της τόν τρελό φόβο, θά τόν άκολουθούσε. Έπρεπε να ίδω με τά μάτια της πού έπήγαγε. Κατάλαβαινε πως αν περνούσε άλλη μιά νύχτα στήν άσφαιρία καί τήν άνομονή, σάν χόσε, θά τρελαινόταν. — Θεία Ρέβα! Ερώναζε βραχνά. Θεία Ρέβα! Πετάρχηκε ή γρηά από τήν ψάβα της. — Θεία Ρέβα, έκανε η Μπαλά με φωνή άλαγμένη από τήν ταραχή. Πρόσεξε τό παιδί, να χορήσιν! Έγώ φεύγω. — Τι είναι πάλι αυτό; Πού πάς; — Έφυγε πάλι ο Φρέντ, αποκρίθηκε η Μπαλά κι' ή φωνή της εκόπηκε από έναν λυγρό. Πάω να ίδω πού θά πάη. (Άκούλαβε)

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Μπέρρυ Μπλός τό 1913 ήταν ένα από τά όμορφότερα παιδιά τού Φαρ Ουέστ κι' επί πλέον είχε ένα δροιατότο άγρόκτημα στό Κολοράντο, πού ο πατέρας του, ο περίφημος Ιωνάθαν Μπλός, είχε φτιάξει με μεγάλη όποιονη καί δρεβί. Καμιά δεκαριά χιλιάδες ακού μετρά από κεί, ζούσαν όργανοι, στήν άκραία Σισαλι-Ρίβερ, οι νεαροί Μαίρη καί Άρτουρ Τόπλιτ, άδελφός καί άδελφός πού ήσαν σχεδόν πάντα μαζί γιατί άγαπιούνταν πολύ. Ο Μπέρρυ Μπλός ήταν ο καλύτερός τους φίλος.

Όσο ο Μπέρρυ, άν άνοιότα καί χωρίς πονηρία, έπαιζε ένα παιγνίδι, πολύ επικίνδυνο. Έπρόσεξε τήν ήμέρα όπου, ένδ ύψωνε άπότομα τό κεφάλι του, έννοιωσε τό βλέμμα της Μαίρης κορραβόμε επάνω του. — Ο νέος, έκπληκτος, άνησυχόσε συγχρόνως κι' έκολλακούνθε. Γιατί δεν νοιούσε για τή Μαίρη, τό τρυφερό πάθος πού καταφάνε της είχε έμπνεύσει. Λυσταγών, όταν τού έβωσε να καταλάβη καλύτερα ότι τόν άγούσε, ο Μπέρρυ είχε τήν άδυναμία να μὴν τήν άποδομήνη, γιατί ντροπή καί τής άδολογία τήν έλαθνε. — Έπικολούθησε ένα φίλετό όλονερό από τό ένα μέρος, συγγραμμένο άπ'ό τό άλλο, πού διήρκεσε άρκετά ήμερες. Ο Μπέρρυ Μπλός θά έθισπείσε — ώ! χωρίς βέβαια ένθουσιασμό — τήν άνεξαρτησία του για τήν ετυχία της Μαίρης αν δεν είχε γνωρίσει, στή μεγάλη πανήγυρι τού Λός Άντ, τίς έλεις, τήν Μάμυ Μπόλφαγκ, για τήν όποια έννοιωσε άμέσως έναν παάφορο έρωτα. Ήταν έλεύθερη, τής άρεσε, εκμιστοπρεσβήσαν τόν άμοιβάτο έρωτά της. Τόν άγούσε, γρήγορα άποφάσισαν να πανδρεύουν τό φθινόπωρο.

Ναι, μά όπρηξε η Μαίρη Τόπλιτ. Ο Μπέρρυ έμύλησε μιά στήν άδελφή της. Ο τελευταίος έσοφύρσε πού έπέρασε τό φρούτο τού. Ήξερε τόν έρωτά της άδελφής τού γιού τόν Μπέρρυ. Ήξερε τόν φλογερό καί έπίμονο χαρακτήρα της. Τού τά είχε εκμιστοπρεσβή δια καί ήξερε πως η Μαίρη τόν θεωρούσε δεσμευμένο δριστικά άπέναντί της. Δεν έβίστασε λοιπόν να τόν ενημερώση. — Δεν πιστεύω, έλεπε, πως η Μαίρη θά δεχθί να σού δώση τήν έλευθερία σου. — Δεν τής είπα δώστού τίποτε τό κατηγορηματικό ός τώρα. — Προσπάθησε όπωσδήποτε να τής εξηγήσής... — Καί αν άρνήθθι; — Αυτομάτι πού στό λέω, μά δεν θά με σταμάτησιν τίποτε. Θά κάμω εκείνο πού θέλω. — Όπως ο Άρτουρ τό είχε προβλέψει, η Μαίρη δεν έδύθηκε να ύποχωρήσιν καί όπως είχε τήν τιμωρία να τήν προειδοποίησιν, ο Μπέρρυ έκαμε αυτό πού ήθελε... Στά μέσα τού Σεπτεμβρίου έπανδρεύθησαν τήν διαφορά Μάμυ Μπόλφαγκ. Η Μαίρη δεν έχουσε από ένα δάκρυ, μά είχε με τόν άδελφό της μία συζήτηση σοβαρή. — Όκτώ μέρες άργότερα, πράγματι, για να εκδικηθί τήν προσβολή πού έγινε στήν άδελφή του, ο Άρτουρ εκφύρθηκε σέ μιά συστάδα δένδρων σάν άγρόκτημα, κι' ένδ έπερνούσε ο παλιός τού φίλος, τόν έπυροβόλησε. Από κάποιο μυστηριώδες ένστικτο, ακριβώς αυτή τή στιγμή ο Μπέρρυ μετακινήθηκε άπότομα καί ή σφαίρα εκκρορήθηκε σάν κορμό ένός πελώριου δένδρου. Από εκείνη τή στιγμή, βέβαιος ο Μπέρρυ για τόν κίνδυνο πού τόν απειλούσε καθημερινός, άφού έσφομύονες κρυφά με τόν γέρο Ιωνάθαν, χωρίς να πη κανέναν τίποτε, έφυγε ένα πρωί με τή γυναίκα του για τό Ίνταχο, όπου φίλοι της οίκονγενίας τού τόν είχαν καλέσει να πάη να περάσιν λίγον καιρό μαζί τους. Αυτά συνέβαιναν τό 1913.

Τό 1920, ο Άρτουρ Τόπλιτ σκοτώθηκε στό δάσος Μπλός. Η Μαίρη άποφάσισε τότε να πανδρεύσθι έναν χονδρό κτηματία τού Τέξας κι' έπορεύετο στή Σισαλι-Ρίβερ. Όταν έμπεσε αυτό τά γεγονότα, ο Μπέρρυ Μπλός έσανούρισε με τήν γυναίκα τού τόν γιό του καί τήν κερη του στό άγρόκτημα τού τού Κολοράντο καί έφθασε ακριβώς όταν χραιστήκη να κλείση τά ματία τού γέρο Ιωνάθαν. Τό παρελθόν έξέχασθηκε. Τίποτε δεν θά τού έτάφασσε στό ζήν της ζωής. Τό 1939, ο γιός τού Μπέρρυ καί τής Μάμυ ήσαν 23 χρόνων. Ήταν ένα θαυμάσιο παιδί, πού βοηθούσε πολύ τόν πατέρα του στις έργασίες τού άγρόκτηματός. Μά ήταν καί πού οδευτικά στοιχείο καί ήθελε ν' ανακινήσιν τό κτήμα. Γι' αυτό, σύμφωνα μ' ένα σχέδιο πού είχε μελετήσει επί πολύν καιρό, όφείλε να κούη τό πελώριο δένδρο τό όποιο πρσ 26 έτών είχε δεχθί τή σφαίρα πού προοριζόταν για τόν Μπέρρυ. Για να ρίξη τόν τρομερό αυτόν όγκον, ο νέος άποφάσισε, άντί να καταρύσιν στή άρχέγονα σά τών ευλοκίων, να μετακινήσθι τήν δυναμίδα. Έτσι, θά άντείνασσε τόν έκαστόχρονο γίγαντα.

Η έπιχείρησις έγινε. Μά μέσα στόν κορμό τήν δυναμίδα έσανόθηκε τήν παληά σφαίρα πού τήν έτινάξε έσα από τό έξω, με έκπρηκτική όση κι' ή όποια έπήγε κι' έχτόπησε τόν Μπέρρυ κατ' ευσθία στήν καρδιά. Ο Μπέρρυ είχε θελήσει να παραστή στό θάνατο τού πιά παλιού συντροφού τού νεώτερός του. Τό περρωμένο είχε εκδικηθεί τήν Μαίρη Τόπλιτ για τήν προσβολή καί τή λύπη πού είχε δοκιμάσει με καθυστέρηση 26 χρόνων, με τήν ώρα πού εοδαίλεε έκείνο.

ROMAIN KOLINS

ΤΑ ΖΩΑ...ΓΙΑΤΡΟΙ

Σ' έναν ονομαστό ζωολογικό κήπο του Νέου Κόσμου έγινε κάποτε ένα πείραμα για να εξακριβωθεί κατά πόσον ένα ζώον που προσβάλλεται έξωφρα από ασθένεια, είναι ικανό, καθοδηγούμενο από το ένστικτό του, δηλαδή από τη φύση, να θεραπευθεί. Μόλις αρρώστησε ένα από τα θηρία του ζωολογικού κήπου, το άφησαν μόνο του στο κλουβί του και εφρόντισαν κι' ετοπ-βήθησαν κοντά του όσο'το δυνατόν περισσότερα από τα χόρτα και τα βότανα που το ζώον έβρισκε στην πατρίδα του. Παρατηρήθηκε ότι το θηρίο ξεχώρισε από τα χόρτα αυτά ώριμένα — εκείνα ακριβώς που ο οργανισμός του χρειαζόταν για να κατανικήσει την ασθένειά. Είπε λοιπόν ότι αν τα χόρτα αυτά έδινονταν στο ζώον προκαταβολικά, θα έπρωλαμβάνετο η ασθένεια. Διότι τα ζώα ζητούν συχνά αφ' έαυ-τών ανάμεσα στον φυτικό κόσμο χόρτα και ρίζες και τα τρώνε για να ενεργήσουν επάνω τους τα χόρτα αυτά ως προληπτικά φάρμακα.

Συχνά οι άρκοι, μόλις βγαίνουν από τις σπηλιές όπου επέρωσαν τον χειμώνα βυθισμένες σε νάρκη, τρώνε ώριμες άγριες ρίζες που άσκούν ελαφρά καθαρτικήν ενέργεια. Κανένας γιατρός, κανένας κτηνίατρος δεν γράφει στις άρκοι αυτές της ρετσέτα! Τις καθοδηγεί το ένστικτό τους. Τις οδηγεί η φύσις...

Αν άνοιχον το στομάχι ενός αλλιγάτορος — του συγγενούς αυτού του κροκοδείλου που ζή στη Νότιο Αμερική — λίγο μετά το ξυπνήσει του από τη χειμερινή νάρκη του, θα βρήτε μέσα σ' αυτό ένα μεγάλο κομμάτι ζύλου ή μία μεγάλη πέτρα. Βέβαια, μπορεί το θηρίο και από σιμπίταις άλλως να καταβροχθίζει αυτό το σκληρό σώμα. Ένας όμως έγκυρος Νοτιο-Αμερικανός φυσιολόγος που έτυχε να παρατηρήσει πολλούς αλλιγάτορες και να μελετήσει τις συνήθειές τους, αποκάλυπτε ότι σκοπιάς στις παρωμένες της χειμερινής νάρκης του το θηρίο καταβροχθίζει το κομμάτι του ζύλου ή την πέτρα. Γιατί, για να μη μόνουν απλυσώματα άργα και άδρανη και συνεπώς κινδυνεύουν να παθούν από άσθμα και πεπτικά του όργανα, δεδομένου ότι φυσικά κατά την διάρκεια της χειμερινής νάρκης του, το ζώον δεν εισάγει στο σώμα του καμιά τροφή. Όλο τον χειμώνα τα πεπτικά όργανα θα προσπαθούν να ξεουβερτωθούν στο είσυχθν στο στομάχι του ζώου σκληρό σώμα. Έτσι θα λειτουργούν, θα έργαζονται.

Κάθε φορά που ένα ζώον έχει να επιτελέσει μίαν ιδιαίτερη, μεγάλη στο είδος της λειτουργία, από μόνο του υποβάλλεται σε ειδική διαταγή. Κατόπιν επιτασσόμενα παρατηρήσεων επί ελαφοειδών, παρατηρήθηκε ότι το θηλυκό, κατά το στάδιο της έγκυμοσύνης του, διαλέγει με ιδιαίτερη προσοχή την τροφή του, απαράλλακτα όπως κάνει στην κατηγορία των ανθρώπων η γυναίκα που πρόκειται να γίνει μητέρα και συμφορύνεται προς τις οδηγίες του γιατρού της...

Όταν πάλι τα άρσενικά ελάφια έρθουν σε ηλικία που πρόκειται να ξεπετάσουν κέρατα, διασχίζουν πολλές φορές δρόμους μίλια για να φτάσουν σε πηγή της οποίας το νερό να περιέχει άφθονο ασβέστιο. Ακόμη και τα χερσάτα πουλιά την εποχή του ζευγαρώματος, καταβαίνουν προς τις περιοχές όπου βρίσκουν διάφορα μικρά μαλακόστρακα. Τους χρειάζονται το κέλυφος των έπειδη ακριβώς περιέχει ασβέστιο. Και ο ασβέστιος τους χρειάζεται για το τσούλι των αυγών τους.

Στον πτηνολογικό σταθμό του Νέμουρβι της Αμερικής παρατηρήθηκε ότι σε ώριμες εποχές του έτους τα πουλιά τα οποία που υπάρχουν εκεί έφασαν νίζονται κατευθυνόμενα σ' άλλην ζώνη, όπου κατά συμπτωτών υπάρχουν πλούσια δρυκολογικά κοιτάσματα. Ο δόκτωρ Λέυν, ένας διανοητής φυσιοδίης, αναφέρει ότι κάποια βροχερή ημέρα παρατήρησε μία γαλοπούλα να πασάκινη τους νεσσούς της να ραφιζούν και να καταβροχθίζουν φύλλα από έναν θάμνο. Τα φύλλα αυτά θα ραφιζούν και να καταβροχθίζουν συνήθως από τα πουλιά αυτά ως τροφή. Στις βροχερές όμως ημέρες τα τρυφερά γαλοπούλα ύφισταται τον αντίκτυπο του καιρού και ελαττώνεται η δύναμις της αντίστασής τους όργανισμύ των Γ' αυτό η μητέρα τους τα εξαναγκάζει να ραφιζούν τα φύλλα ενός θάμνου, που κάθε άλλο παρά ευχάριστα κατά γεύσι είναι, δεδομένου ότι είναι πικρά, ενεργούν όμως ως τονωτικό.

Ένας κυνηγός άγριων θηρίων, ο Πίτμαν, αναφέρει ότι οι άγριοι ώρι-σμένοι φιδες της Ουγκάντας ισχυρίζονται ότι το λιοντάρι πριν βγεί εις άγρην φύλα, σκάβει και καταβροχθίζει ένα ώριμένο είδος ριζών, που ενεργούν επάνω του ως τονωτικό. Πράγματι, όπως αναφέρει ο Πίτμαν, στην περιοχή της Ουγκάντας φυτρώνει μία ρίζα που στην γλώσσα των Ιθαγενών ονομάζεται «φάρμακο του λιονταριού».

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Ένας σπαρταριστός ρόλος που επιβάλλει

Ο Μίμης Κωκκίνης είναι προσκαλεσμένος σε γεύμα από φίλική του οικογένεια. Η οικογένεια είναι πλούσια και το τραπέζι γεμί γα-γαλιτικών φαγητών. Αλλά, δυστυχώς, ο λαμπαρικός Κωκκίνης αδυνατεί να βάλει μπροστά... Όλοι μέσα στο σπίτι αυτό είναι μια-μια, νιανικοί μάλλον είναι μωνά-μωνά, οι υιός εμφοσκούται... Τοποθετεί ένα μίλο στο κεφάλι του Κωκκίνης και σημάδεύει! Η κόρη είναι ζει δεξιά και αριστερά από το κε-είναι οικοδόλος... Καί καθιέρει-λεί επικίνδυνα γυμνάσματα δικα-βόλας πέριχ των δισκίων Κωκκί-νης, που υποφέρει από έντρομο Κωκκί-τως: από τον φόβο να μη του τσα-ναμία του να γευσθή στο μεταξύ τα όρεκτικά εδέσματα της τραπέ-ζης...

Φαντασθήτε τώρα τον Κωκκίνη, υποδύομενον τον ανώτερο σπαρτα-ριστήν ρόλο, σ' ένα σκέτος της πι-πεωρήσεως «Βαβυλωνία» στο θέα-τρον Κοπελούλη, της «Ομονοίας... Το κοινόν σπαρταρούσε από τα γέλια και ο Κωκκίνης έβριπε μίαν από τις πρώτες και μεγαλύτερες έπιτυχίες του... Το αλυσμάνητο αυτό γούμερο έ-θωσα την ευκαιρία στον Μίμη Κωκ-κίνη να ένοσρκώσει μίαν άθραστη δημιουργία και ύπηρεξεν ή άπαρχή της μεγάλης του δημοτικότητας.

Ταλέντο από μαθητής!

Ο Μίμης Κωκκίνης υπήρξεν ήθο-ποιός από... μαθητής. Στο Σχολα-χείο έτυχε να έξη θεατροφίλους καθηγητάς, οι οποίοι όταν άνεκά-λυψαν το ταλέντο του, τον ανέθε-σαν τόν ανέβασμα των έργων όλων των μαθητικών παραστάσεων.

Ο Κωκκίνης έχει ταλέντο για τόν θέατρο! προοιόνιζαν γι' αυτόν οι καθηγηταί του... Αλλά και για τόν μαθητή... Η ήθοποιός θα γίνη ή έμπορος, συνεπλήρωσε ο καθηγητής του τών μαθηματικών.

Προτίμησε το πρώτο. Γιατί ήταν πάντα ανιδιοτελής.

Από... δεύτερος υπηρέτης, πρωταγωνιστής!

Ο πρώτος μισθός του ήταν 30 δραχμές το μήνα... Άγνωστος, α-

σημος, μόλις άποφοίτησε από τόν Σχολαρχείο, παρουσιάσθηκε μιά μέρα στον θιασάρχη του θεάτρου Κυβέλης.

Κύριε Θεοδωρίδη, θέλω τη γνώμη σας. Κάνω ή όχι για ήθο-ποιός;

Ο Θεοδωρίδης τόν εκύτταξε μ' έκπληξη. Η τόλη, ή άποφασιστι-κότης αλλά και ή σεμνοτυφία του, τούσκαιαν έντύπωσι.

Κάτσε να σέ δοίμε παιδάκι μου! τούπε στοργικά.

Καί μετά την εξέταση, τόν προσέ-λαβε ως... δεύτερον «υπηρέτην», με 30 δραχμές μισθό τόν μήνα!

Τό μεγαλύτερο όνειρο της ζωής μου ήταν τότε, μάς ειπε ο ίδιος, να προβιβασθώ σε... πρῶτον «υ-πηρέτην». Καί εζήλευσα θανάσιμα τόν Σκορδιλίον που κατείχε τότε τόν σκήπτρον τού ρόλου αυτού...

Λίγα χρόνια άργότερα, οι 30 δραχμές τού Κωκκίνη ένινονταν 30.000! Καί ο ίδιος, από δεύτερος υπηρέτης εξέλεισσαν σε πωταγω-νιστήν και θιασάρχην! Όσες φο-ρές δέ θέλησε να γίνη και έπιχει-ρηματίας θιασάρχης, οι 30.000 μετε-βάλλοντο μηνιαίως σε 300.000!

Σταυρίζει τις αδυναμίες μας

Η έπιθεώρηση σ' άπέκτησε έναν μο-ναδικόν κωμικόν και τυπιστά τόν άτομον τού άμψητου Μίμη Κωκ-κίνη.

Υπάρχουν σήμερα θεατροφίλοι που πηγαίνουν στο θέατρο μόνο για να ίδούν τόν Κωκκίνη, και όπου παίζει αυτός.

Η μική του εινε άθραστη. Είπε ο έρμηνευτής όλων των αδυναμιών τού «Έλληνας, ο ένοσρκωτής της ίδιορροβίου ρωμολίκης ψυχουσθές-σεας. Έχει την ικανότητα να σα-τουρίζη όλους τούς τύπους και τις καταστάσεις της έποχής. Σ' αυτό τόν βοηθούν και ο καλοζωισμένος όγκος του, ή έρρινη βρεχιά φωνή του, τα πελώρια μάτια του, που τρομαίνουν όπου καρφώνονται, χα-ρακτηριστικά τού ακραιφνούς έλ-ληνος που άγαπά ή ζωούλα του και την περιποιείται...

Στα «Μοντέρνα κορίτσια», τόν «Αχάετος», την «Βαβυλωνία», τόν «Συζυγικά Γυμνάσια», τούς «Ξενύ-τηδες», τούς «Τρεις Σωματοφύλα-κες», κ.ά., έδωμιούργησε άπειρους τύπους που έμειναν έκτοτε άθά-νατοι.

Όπως άθάνατες έμειναν και ένα πλήθος φράσεις που έχρωμάτισε με τόν άφθαστο χιούμορ του:

— Βρέ, για δες τί κάνει ο άνθρω-πος για να ζήση...

— Βρέ, πούνε το τρίτο μου μά-τι!... κλπ.

Όπου, θεατεί και ήθοποιεί άποκοιμούνται

Η ζωή του δημοφίλου κωμικού μας είναι γεμάτη, από σπαρταριστά ανέκδοτα, τού εζητήσαμε να μάς άφηνήγη ένα από τά... έξωφρενι-κότερα.

Ίδου αυτό: — Κάποτε, στις άρχές της κα-ριέρας μου ένας συναδέλφος «μπο-λουδής» μου παρέσυρε μ' έναν θιασό της κακής ώρας σε μία πε-ριοδεία στην επαρχία, για να... βγάλουμε λεφτά!

Μ' έπεισε και τόν άκολουσάσε ως «δραματικός ζέν τρεμεί». Θά έ-παιζα, πράγματι, τόν Γάσσο στην «Γκόλφω», τόν Λάικο κι' άλλους «έραστάς» τών ρωμαντικών άρι-στουρημάτων της παλιάς εκείνης έποχής.

Έφθάσαμε τέλος κάποτε στο Βοσχατί. Αλλά ο τόπος δέν διέ-θετε θέατρο. Βρήκαμε τότε μίαν αδούρχωρη σταφιδισοθήκη, την ά-δειάσαμε κατά τόν ήμισυ και την μετατρέψαμε σε θέατρο! Άντί σκη-νής, έστήσαμε ένα παλκοσένικο με τάβλες επάνω σε βαρέλια.

Καί άρχισαμε τις παραστά-σεις. Αλλά δέν είχε περάσει πολ-λή ώρα από την έναρξή, και ή σκη-νική άρχισε να... κατακυλά!

— Βοήθεια, παιδιά! έφώναξε έ-νας ήθοποιός στους θεατάς.

Καί αυτοί ώρμησαν να σώσουν τούς ήθοποιούς που τσουλούσαν...

Αλλά σε λίγο έπανελήθη ο... κλυ-δωνισμός της σκηνής. Καί οι θεα-ταί πάλιν έπρωσαν καλόβολοι να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Η πολυπόθεη παράσταση έσυ-νελάσθηκε. Αλλά, αυτή τη φορά, άρχισε να σιμπίλνι γάτι καταπλη-κτικό: Είχαμε άρχισεί να τσιγκ-ζωμε όλοι σάν μεθυσμένοι και μία γλυκεία μέθη μάς έκλεινε τόν βλέ-

φαρα...

Αλλά και ή πλατεία τή ίδια: Μαζί μ' έμάς άρχισαν να νυστά-ζουν και οι θεαταί... Καί, σε λίγο, ήθοποιόι και θεαταί παραδόθηκε-σ' έναν μακάριον ύπνο...

Τι είχε συμβή; Η σπιρτάδα της άποθηκεμένης σταφίδας και οι ά-ναθυμιάσεις τού πτηκτικού οιονειυ-ματος μάς είχαν ζαλίσει οίγα-σιγά χωρίς να τόν αντίληφθούμε...

Ευτυχώς! Γιατί άν δέν ήταν ή σπιρτάδα, θάταν τόν έργο που στο τέλος θα έκοίμιζε θεατάς και ήθο-ποιούς!...

Ίατρος της ψυχής

— Έσύ, παιδί μου, δέν είσαι ήθο-ποιός, είσαι... ψυχίατρος! τού έ-φώνας κάποτε από τη γαλαρία έ-νας ευφύεστατος θεατροφίλος.

Επιτυχέστερος χαρακτηρησμός για τόν Κωκκίνη δέν μπορούσε να γίνη.

Πραγματικά, τόν γέλιο που σκορ-πά με την άμψητη ήθοποιία του εινε τόσο πλούσιο, άβυστο, όγιεινό...

Κατέχει την τέχνη να εύθυμίζ και τούς πιο δυσθόμους, και τούς πιο βλοσυρούς...

Κάποτε, όταν έτοιζε στά «Μον-τέρνα Κορίτσια», ένας κύριος εζή-τησε από τόν θιασάρχη του την διεύθυνσή του. Καί την άλλη μέρα τούστειλε τόν παρακάτω συγκινητι-κό μπιλιετιάκι μ' ένα πελώριο μπουκέτο λουλούδια:

«Σ' έσένα, βρέ παιδί μου, ο κό-σμος πρέπει να χρωστά πολλά, για-τί είσαι ένας γιατρός της ψυχής μας. Μάς κανείς και τή ξεχνάμε όλα. Είχα μία κόρη μονακριβή και την έχασα. Η ζωή μου ήταν μία θλίψις. Μά εσύ μου έχάρισες τή λημονία με την άθραστη παρηγο-ρήτρα τέχνης σου. Δέξου την ευ-γυμνοσύνη ενός πατέρα που, χάρις σ' έσένα, δέν εινε πιά δυστυχι-σμένος».

Και ένας ρωμαντικός έρως

Ρωτήσαμε τόν δημοφιλή καλλιτέ-χνη αν έχη διαπραδή καμιά χαρι-τωμένη γκάφα από σκηνής.

— Όχι, ποτέ! διαμαρτύρεται. Εί-μαι μέχρις οχολαστικότης προσε-κτικός.

Καί από ένοχλήσεις θαυμα-στών; Πώς πάτε; Παίρνετε συχνά ραβασάκια από έξαλλους θαυμασ-τριες;

— Ω, ό, μά δέν έέρεστε ότι είμαι πανδρεμένος; Γιατί μοι υποβάλλε-τε τέτοιες έρωτήσεις;

Ούτε ναί, ούτε όχι, δηλαδή! Έ-στα! Σεβόμεθα την έπιθυμία του. Πάντως, τού όραιότερο γράμμα από θαυμαστήν ήταν αυτό που έλαβε πρό ήμερών, στην τιμητική του μαζί με ένα μπουκέτο λουλούδια και μία φωτογραφία, από τή δυο άγορά-κια του!

Στον λατρευτό μας πατερούλη, ή άγνη ψυχούλα μας στέλνει τις θερμότερες εύχες για τήν έπιτυχία του. Τα παιδιά του».

Ωστόσο, υπήρξε κάποτε και... ρωμαντικός έρωτας. Τόν έρωτεύ-ε ρωμαντικός έραστής. Τόν έρωτεύ-ε μία παντρεμένη κυρία, ή ό-θηκε μία παντρεμένη τίποτε άλλο ποιά δέν τού γράφει και να της ά-παρά να τού γράφει και να της ά-παντά στα ελογερά λυρικά γράμ-ματά της... Καί δέν έβάσταξε ή κορδιά τού Κωκκίνη ν' άρνηθη... Πανοψυχός, παιδί μου, πονόψυ-χος!...

Ανάξιος για τίποτε άλλο...

Καί μερικά μικρά μυστικά του: Λατρεύει την οικονόμειά του, εινε ασπιδρότατος στή ζωή του, παρ' όλη την εύθυμη εμφάνισή του στή σκηνή, άγαπά τόν διάβασμα, μοιεί τόν υποσημισμό και τόν μεγάλο καλ-λιτεχνικό όνειρο του ειναι να ά-ξιώθι μία μέρα να ίδρύση την έλ-τρο αντίεση τού άνωστατος της έλ-ληνικής τέχνης και όχι άντρον έι-σπραξέως χιλιοδράχμων...

Καί στην τελευταία άδιόκριτην έρώτησή μας:

— Τι επάγγελμα θά έκάνετε άν κάποτε αναγκάζοσταν να φύγετε από τόν θέατρο;

— Τίποτε δέν θά μ' άνέγκαζε να φύγω από τόν θέατρο! Αλλά και άν έφευγα, δέν θάμουν άξιος να κάμω κανένα άλλο επάγγελμα...

M. XAN.

Το σουλουμάς

Η Ζαμφώ με τη Ζαμπέτο την Κουρούπαινα είχε μεγάλη συζήτηση.

— Καλέ, άκου πού σου λέω, Ζαμπέτο μου, α-τί βάφεται από τόν γεννοφάσκια τση, καλέ. Καί ύστερα μου λες πώς σου σφάνταξε και σου φά-νηκε όμορφη, ή παλιά διαθήκη!

Ο λόγος ήτανε για τήν Τερψιθέα, την κου-νιάδα της.

Μόλις έτελείωσε την κουβέντα της, νάσου ή Τερψιθέα μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι.

— Καλή μέρα σας! έπε μπιλινοντας.

Η Ζαμφώ έγενεψε στη Ζαμπέτο.

— Τι γίνεσαι, καλέ Τέρμη μου; Έσύ πιά ήκα-τάντησες ακριβοδωρήτη. Πού πας και κρύβεσαι και δέ σε βλέπει κανείς;

— Αχ! κόνα Ζαμπέτο μου, ούλην τή μέρα εί-μαι με τήν :ννοια τού σπιτιού. Πού θες να πάω ή κακομοίρα;

Η Ζαμφώ πήρε τόν λόγο:

— Η κουινιάδα μου, ειπε, έχει κάτι κεντήματα, κάτι καρκώματα. Δέν κάθεται μιά σιτιγμή.

Καί όμως ήπάχυνες, Τερψιθέα μου! ειπε ή Ζαμπέτο, ήσπασες κι' ήγνηκες σάν τόν καλό τόν θεό!

Η Ζαμφώ έγενεψε, πεθαμένη στα γέλια.

— Είλες πώς σφάντα, καλέ; ειπε Σκά τ' αγόο και τή βγάλε!

Με χαμόγελο αύταρσκείας, ή Τερψιθέα έδε-χότανε τή κομπλιμέντα, όταν πήκε μέσα στο σπύι ο άντικρύνος μπακάλης ο Στέλιος, χήρος με τρία παιδιά.

— Καλώς τόν Στέλιο, ειπε ή Ζαμφώ.

— Καλό νάχη, κόνα Ζαμφώ μου. Είμαι κρυ-μένος κι' άνήμπορος κι' ήθελα να μού συστήσης καμιά γυναικιά να μού βάλει κάμποσες κοψές.

Η Τερψιθέα έπροθυμοποιήθη να προσφερθή.

— Νάχω ένά, κύρ Στέλιο μου, να σε γιατρέ-ψω. Ξέρω και βάζω κοψές, χρόνια τώρα. Άν θές, τούλ κόβω κιόλα.

— Νάτα, την ήρσε! ειπε ή Ζαμφώ. Βλέπεις, οι χρεμένοι έχουνε πέσαν, χά, χά, χά, πρό πάντων σπου ήλικιωμένες!

Η Τερψιθέα την έδε κακιωμένη.

Η Ζαμπέτο έπρόσθεσε:

— Εί! να σου πώ δά, δέν εινε και τόσο ήλι-κιωμένη ή Τερψιθέα! Έκελιν, μάτια μου, εινε σήμερα άσπρη σάν τόν χαλάζι.

— Γάχι, τόν έβριμα τση, ειπε ή Ζαμφώ. Είπε σοξό τός Μοιάζει τση πεθεράς μου!

Η Τερψιθέα έπιασε ψιλή κουβέντα με τόν μπακάλη, ένδ ή Ζαμφώ έλεγε σιγά στην Ζα-μπέτο:

— Φόρεϊ σουλουμά με κρύο τ' οδρανού, θές να γίνη παντός κόλπο τόν μούτρο τση; Όά δάκα στο μπακάλη να πη ένά τσιγαράκι. Ο καπνός τού σουλουμάου θα τήνε κάνη κατάμαυρη με τή σουλουμάδοπτερα που φορε!

Κι' άνολγουνε ένα συρτάκι, έβγαλε ένα πα-κέτο τσιγαρά.

Πάρε να φουμάρης, Στέλιο μου, και πήτε τα με την κουινιάδα μου νάχη τόν βράδυ να σε γιατροπορήθ.

Ο μπακάλης, άνίλεως, έκπινεσε και μιλούσε με τήν Τερψιθέα, ένδ ή Ζαμφώ παρακολούσε με κιάλντας με τήν Ζαμπέτο.

Ο καπνός τού τσιγαρού έκανε τόν πρόσωπο της Τερψιθέας μελανό, ένδ έχαριεντιζέτο με

75ο βλάχικο γράμμα

Παγώνα μ'

πού σε λαχταρώ, κι' από τόν ντέρτ' τόσοον κηρό, είνια «πλοϊόν φάντασμα» για να μ'ην πρῶτο καρρό. Όσο με λειπ'ό, λές κι' είμι κτηνος! Παθαίνα άποβιταμίνωσ', μού πρόσκοντα τα κάτω άκρα και στίλβουσιν άσπερ φαλάκρα. Γιατί, να έέρ'ς, στην έποχή μας, ο έρως θρέφει τόν κορμί μας. Φοδύος κι' άν έχη βιταμίνας, πού σε τανώνουν επί μ'ήνας!

Άκου, να σεϊ έγήγησ, ζιάπ! τί είν' ή σημερινή άγία!

Μήπως τ' Αρρακείου τήν σοιά άν δώ μιά τσούστρα, άνν θεά, κι' μ' κών' τόν μάτ' από μακρυσ, φτούν είνια... βιταμίνη Α.

Τό λακρινί τού Θρασύβουλα

Καλοκαίρι

Η ζέστη σβίγγει συνεχώς και καταφάνει όλοταχώς, ρέ μάγκες μου, τόν βέρος. Ζεσταίνουν πλέον οι βραδυές κι' οι φαγωμένες παλτουδιές πηγαίνουν κατ' μέρος. Άνολγουν κέντρα έξοχικά και φανερά και μυστικά άπ' έξω από τήν πόλη, για να γλεντήσουν μερικοί

της έποχής μας ειδικοί που έχουν πορτοφόλι. Τό καλοκαίρι μειδιά σ' όλα τή πάμψηχα

(παιδιά και τις φτωχές μανάδες. Η ζέστη σβίγγει για

καλά και ο πλανόδιος πουλά στο δρόμο... λεμονάδες. Έδώ, φωνάζει τα-

χτικα— Έδώ ποτά... χωνευτικά! — για να τις ξεμπερδέ-

Κι' άπάντως ξεφωνητά, δόλ'ό κόσμος τόν ρω-τά:

— Ποιός τρώει για να... χωνεύη; ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τόν μπακάλη.

Η Ζαμφώ εκύτταξε μιά σιτιγμή την κουινιάδα της και για να την ξεευνάλισι, έφώνισε:

— Ήβω! Τερψιθέα, γιατί καλέ ήμιαρσιές έσαι; Η Τερψιθέα έφερε τή χέρια στο πρόσωπο.

— Είμαι αμύρη; ειπε.

— Μελανή, πανοειδή, καλέ; Άν ήβαφούσου-νε, δάλεγα πώς ήβαλες σουλουμαδοπτερα.

Όλων τα μάτια έπεσαν στο πρόσωπο της Τερψιθέας.

Η Ζαμπέτο ειπε:

— Καλέ, δέν εινε τίποτε, τώχει ο άνθρωπος!

Ο μπακάλης χαμογέλασε.

Φαίνεται πως την επείραξε τόν τσιγάρο την κοπέλα.

— Ναί, μούρχε ζαλάδα, ειπε δειλά ή Τερψι-θέα. Πάω να ήσυχάσω και θάρχα τόν βραδυό, κύρ Στέλιο.

Κι' άνέβηκε στην κάμαρά της.

Η Ζαμφώ ειπε, σάν έφυγε ή κουινιάδα της:

— Καλέ, ήβαλε σουλουμά με τήν δά, γι' αυτό ήλινεκε πανοειδή με τόν καντό τού τσιγαρού, ή κακομοίρα! Έτσι εινε οι γεροντολύτερες, μα-στρο-Στέλιο μου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Οι γιατροί

Ο Ιατρός (πρός γεροντοκόρην): — Μάλιστα, τόν καλύτερον εινε να πανδρευθήτε από άμάση.

Η γεροντοκόρη: — Λέτε; Άφού λοιπόν εινε έτσι, πανδρευθήτε με έσέ!

Το άεριο του θανάτου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Κοντεύεις να τελειώσεις το πείραμά σου; ερώτησε ο καθηγητής Στράκ, ο χημικός, τόν φίλο του δόκτορα Ένκιν, που καθόταν απέναντί του.

Ο Ένκιν έφριξε μία ματιά στα ποντίκια που χοροπηδούσαν μέσα σε μία γυάλα, δίχως να αποτεινούνται ότι ο θάνατος ήταν τόσο πολύ κοντά τους.

— Δεν θά τ' σκοτώσω, είπε μετά. Άλλαξα γνώμη.

Έπειτα σηκώθηκε, έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, εκάθισε κοντά στον φίλο του, έβγαλε ένα σημειωματάριο και έλεγε:

Το άρχειό μου σχέδιο ήταν να κατασκευάσω τους άρουραίους και όλους τους εγχώριους της γεωγραφίας με ένα μικρόβιο που θά τους μετέδιδε μίαν επιδημικήν ασθένεια. Έφωνα λοιπόν να βρω αυτό το μικρόβιο, που δεν θά μπορούσε να βλάψει άλλα ζώα και τους ανθρώπους. Η μέθοδος αυτή μου φάνηκε ή καλύτερη. Μετέδωσα την ασθένεια σ' ένα άρουραίο και τον έβαλα στο μεγάλο δοχείο με τους άλλους. Τό πρωί είχαν φοβηθεί.

— Όστε οι γεωργοί θά σωθούν; ρώτησε ο Στράκ.

Ο Ένκιν άνοιξε ένα άλλο φύλλο του ημερολογίου κι' εδιάρθεσε:

— Η έρευνα απέδειξε ότι τα ποντίκια έπαθαν άσφυξία και ότι ή νόσος δεν είχε μεταδοθή. — Τότε εξήγησα τη συνδρομή του βοηθού μου, εξεσκόληθησε, ο οποίος όμως ένεργει με ηλεκτρομαγνητικά πείραματα. Έμελέτησα την ύπαρξη και ένδομιας ότι βρήκα καιποιανή σχέση μεταξύ του θανάτου των άρουραίων και των πειραμάτων του βοηθού μου. Γι' αυτό σ' ερώναε.

Τό πρόσωπο του καθηγητού Στράκ έχασε με μιά, την ζωηρότητα του, αλλά και την έκφραση της έλαφράς-έρωνας με την όποιαν παρατηρούσε ως τότε τα ποντίκια.

— Στό ζήτημα αυτό, εξεσκόληθησε ο άλλος, έξερεις καλύτερα από μένα τί πρέπει να γίνει. Έβδ οι σημειώσεις του βοηθού μου. Βρες μόνος σου τα αίτια που έπεφταν έκείνη την ημέρα τόν μυστιριώδη θάνατο των άρουραίων.

Ο Στράκ έριξε μία ματιά στις σημειώσεις που τόν έδωσε ο φίλος του. Έπειτα άρχισε να βηματίζει λέγοντας:

Τώρα άρχιζω να μαντεύω τί έπέτυχε ο βοηθός σου, χωρίς να τό βάλω και χωρίς να τό ξέρη. Για να έβρωμ.

Την ίδια όμως στιγμή, άκούστηκε μία δυνατή φωνή του φίλου του, που τόν έβλεπε τη γυάλα με τα ποντίκια. Τά ζώα είχαν γίνει πολύ άνησχα. Έτρεχαν εδώ κι' εκεί, πηδούσαν ψηλά και με μιάς έπεσαν κάτω, τινάχτηκαν λιγάκι και έμειναν άκίνητοι. Ο μυστιριώδης θάνατος τά είχε σκοτώσει.

Ο Στράκ εστάθηκε κοντά στη γυάλα. Έχει παρακολουθήσει με τόση προσοχή τόν μυστιριώδη έκείνον θάνατο των ποντικών, ώστε το ταίγρο του είχε φύγει από τά χέρια.

— Μά τί συνέβη; ρώτησε ο Ένκιν.

— Δεν έξρω, άπήντησε ο Στράκ. Μετά έκυψε, έσήκωσε το ταίγρο του, τάβαλε στο σκάκι, ετάρθεσε λιγάκι, αλλά ή φωνή είχε σβήσει.

— Έορβους! έυνομήσου! Έορβους με μιάς! Τώρα νομίζω πως έξρω ποιος είνε ο μυστιριώδης θάνατος. Οί δύο έπιστήμονες εκάθισαν πάλι.

— Συγκρίνοντας τις παρατηρήσεις σου, άρχισε ο Στράκ, με τά χέρια κατά σπουδαίο σου, έπέτυχε ή όη, ή φύσις των όντων ένευσε άκούει άπειρη, δημιουργούν φαίνομενα ένα βαρύντα, δηλητηριώδες.

— Όμοιο με τό βαρύ νιτρογόνο που ανέκαθεν ο Όυρε;

— Ναι. Φαίνεται πως δημιουργείται βαρύντα νιτρογόνο που καταβίνει πολύ χυμώδη, που καταβίνει οί άρουραίοι έπαθαν άσφυξία: δέν βρήκαν πιά άναπνευσίμον άέρα.

μέσα σ' αυτό τό άέριο. Κάτι τέτοιο θά συνέβη όταν τό ταίγρο μου έπεσε κάτω κι' έορβυσε.

— Πρέπει λοιπόν ν' άρχίσουμε νέα πείραματα, έκανε ο Ένκιν.

— Φυσικά. Και τό βαρύ αυτό νιτρογόνο φαίνεται να χάνει σε λίγα λεπτά της ώρας την κατασρευτική του βαρύτητα και να ξαναχρησιάζεται κανονική του κατάσταση. Γι' αυτό και τά ποντίκια πού έβάλαμε στη γυάλα ένα τέταρτο της ώρας μετά την δημιουργία του πρώτου κύματος άερίου δέν έπαθαν τίποτε και μόνο με τό δεύτερο κύμα έσφύρσαν.

— Όστε, έκαμε ο Ένκιν πού είχε καταλάβει καλά την θεωρία του φίλου του, αν ένα άεροπλάνο πού θά πετάει χαμηλά, άφήνει να χύνεται στο έδαφος αυτό τό βαρύ νιτρογόνο, τό άέριο θά έξαλωδη παντού, θά μπει μέσα στις τρύπες και στις φαλγές των άρουραίων και θ' απαλλάξει τους άγρούς από τους κατασρευτικούς αυτούς επιβρομείς. Και μετά ένα τέταρτο της ώρας θά μπορεί κανείς να κυκλοφορή χωρίς φόβο στους άγρούς.

— Από την επομένη, οί έφημερίδες έγραφαν όλοένα και περισσότερα για τόν σπουδαίο άνακαλύπτη, ενώ οί δύο έπιστήμονες εξακολουθούσαν τά ερηνικά τους πείραματα. Παντού όπου έχουν τό νέο βαρύ άέριο, όλα τά θλαβέρτα ζώα των άγρών φοβούνται, και ή συγκομιδή έδινε λαμπρά άποτελέσματα. Ήταν φανερό ότι οί δύο έπιστήμονες βρήκαν τό τρομερό κύμα τόν θάνατος, στο όπ τον τίποτε δέν μπορούσε ν' αντίσταθ.

Μιά μέρα όμως συνέβη κάτι πού τους κατέταρξε. Ένας μαυρός έμπηκε κατά λάθος σ' ένα γραφείο πρoτού τελειώσουν τα πείραματά. Άρχισε να μνη μπορεί ν' άνατίνη καλά, και αντί να φύγει, όπότε θά σωζόταν, έπεσε κάτω και ύστερα από λίγο ήταν νεκρός από άσφυξία. Την άλλη μέρα πού οί δύο άνδρες έγυρζαν στο γραφείο τους, και άφού οί έφημερίδες είχαν γράψει πολλά για την έφευρεσή τους, βρήκαν έπάνω στο τραπέζι πολλά τηλεγραφήματα πού τους προσέφεραν

μυθώδη ποσά άν ήθελαν να πουλήσουν τό μυστικό τους σε διάφορες χημικές και βιομηχανικές εταιρίες πού θά χρησιμοποιούσαν τό άέριο για πολεμικούς σκοπούς.

Ο Ένκιν εδιάρθεσε δυνατά τα περισσότερα μεγάλα δυστύχημα. Τώρα μäs προσφέρουν εκατομμύρια για να πουλήσουμε τόν θάνατο. Και άν άκούη παραδώσουμε τό μυστικό μας έπιστήμης στην κυβέρνησι, πάλι οί έπιτήδευοι εκμεταλλεύεται θά καταρωθούν να τό πάρουν στα χέρια τους. Πρέπει λοιπόν να τους άφαιρέσωμεν αυτήν την έλπίδα.

— Σύμφωνοι!, άπήντησε ο άλλος.

Οί δύο άνδρες έπήραν άμέσως την άπόφασή τους. Όλη τους ή ζωή είχε δοθή στην έπιστήμη για τό καλό της ανθρωπότητας. Ήταν ή λικνισμένη πιά και δέν είχαν άλλον δεσμό εκτός απ' τη φίλια τους. Τό τουριστικό άεροπλάνο του Στράκ ήταν έτοιμο στην τάρταρα του σπιτιού. Έμειναν μέσα και εκάθισαν στον δρόμον.

Μετά δύο ημέρες διαδόθηκε ότι οί δύο έπιστήμονες έπεσαν θύματα άεροπορικού δυστυχήματος, από κάκον χειρισμόν του άεροπλάνου φαίνεται, πού τ' ώδηγούσαν ο ίδιος ο Στράκ. Όστε τά πτώματα τους δέν βρέθηκαν πούθενά, και μαζί τους εκάθισαν και οί σημειώσεις με τό μυστικό του φοβερού άερίου.

Ο θάνατος τό είχε άρπάξει για πάντα από τά χέρια των κακών άνθρώπων.

ΚΟΥΡΤ ΣΟΡΜΠΑΝ

♦♦

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ο μόνος τρόπος

— Ένας μόνον τρόπος ύπάρχει να γλυτώη κανείς από την άπηνία.
— Ποιος;
— Να κοιμηθί και να την ξεχάση!

Κάτω ό Βορονώφ!

Είνε γνωστές οί προσπάθειες της έπιστήμης για να μπορείς να διατηρήσεις καλή και την άλκή τόν άνδρος και πέρα άκόμη από την λενομένη ώριμη ηλικία. Και οί προσπάθειες αυτές κατέληξαν στα γνωστά ευχάριστα άποτελέσματα της μεθόδου Βορονώφ.

Άλλά ένας σοφός λαός, με πείρα πολλών χιλιετηριδίων έπάνω στο ζήτημα αυτό, οί Άραβες, εφορμίζουν μίαν άλλη μέθοδο πολύ πιο άποτελεσματική και άνερόδο: παντρεύονται νέες γυναίκες. Γιατί ή νέα γυναίκα δίνει στον ώριμον άνδρα όλη τη ζωή και τό σφρίγος πού άντανακλόν από πάνω της.

Ένα παρόμοιο συμπέρασμα ή έπιστήμη δέν κατώρθωσε άκόμη να τό βγάλλ. Όστόσο, ή Παλαιά Διαθήκη και ή Ιστορικά Βίβλια των Έβραίων αναφέρουν ότι πολλοί βασιλείς, φύλαρχοι και πατριάρχες, άρκετά ήλικιωμένοι, έπαίρναν νέες και όμορφες γυναίκες για να ξαναεωίσουν κι' αυτοί στο πλεονός τους. Και άν πιστώμεθα τό Ιδια Ισ-ορικά βιβλία, ή σειρά των διαδόχων και των άπογόνων αυτών των φυλάρχων έμεγάλωνε, χωρίς να φαίνεται καθόλου ότι χάνουν τις δυνάμεις των απ' τό βάρος της ήλικίας.

Στίς βιογραφίες των σουλτάνων, πού διατηρούσαν μεγάλα χαρμία και είχαν τη δυνατότητα να έχουν πάντα στο πλεονός τους γυναίκες και άρκετά άρκετες, αναφέρονται συγκεκριμένα τέτοια γεγονότα. Κάθε νέα γυναίκα, εξαιρετικής όμορφής και σφρίγους, πού έμπαίνε μέσα σ' ένα χαρέμι, έδινε νέο κύμα ζωής στον Ύψηλο σύζυγό της πού τόν έβάραιναν άρκετά τά χρόνια και κ'άποτε οί καταχρήσεις.

Πάσο διαρκούσε τό ξανάναίωμα αυτό δέν μπορούμε, φυσικά, να καθορίσωμε Αύτη ή εξ' άντανακλάσεως, συγχρωτισμού και έπαφής ανανέωσης των άνδρικών δυνάμεων άλλους κρατούς 3 έως 4 χρόνια και άλλοτε διαρκούσε μίαν δολοκλήρη δεκαετία.

Και δέν είνε πού παρατείνεται μονάχα τό χρονικό διάστημα της άλκής στον άνδρα, αλλά καιμιά φορά και ή ζωή του, άν και ή νεαρή σύζυγός του δέν τού προσφέρει άλλο τίποτε από την ευχάριστη παρουσία της, τό δροσερό της γέλιο και την εδύμη συντροφιά της.

Η Βίβλος και πολλά άρχαία συγγράμματα μäs δίνουν καλύτερα να καταλάβωμε όδη τη μυστιριώδη δύναμη πού έχει ή έπαφή των ώριμων και νέων γυναικών, άκόμη δέ και μόνη ή παρουσία τους κοντά στους ήλικιωμένους συζύγους.

Τώρα, άν συμβαίνει τό ίδιο και με τίς ήλικιωμένες γυναίκες όταν παντρεύονται με νέους άνδρες, δέν τό έξομε, έφ' όσον τά παλαιά βιβλία τίποτε τό σχετικό δέν αναφέρουν, και ή έπιστήμη, όσο κι' άν έμελέτησε τό ζήτημα, δέν κατέληξε άκόμη σε θετικά συμπεράσματα.

Στον άγώνα ζωής της ζωής, ή καλή συνήθεισι και ή προσπάθεια τόν άνδρος να φαίνεται νεώτερος απ' ό τι είνε, συντελεί άνάλογα και στην έλξη των δυνάμεων του πού τό είνε τόσο χρήσιμες και άπαραίτητες για τη βιοπάλη. Οί εξ' επαγγέλματος Άδν Ζουαν, οί αιώνιοι έρωτικοί και κατακτητές, μήπως δέν κάνουν κι' αυτοί τό ίδιο για ν' άρέσουν στις όμορφες γυναίκες; Μήπως δέν καταβάλλουν κάθε προσπάθεια και κάθε φροντίδα για να φαίνονται ώριότεροι απ' ό τι είνε και περιποιούνται τόν έαυτό τους ως την παραμυχή λεπτομέρεια!

Υπάρχει μιά άραβική παροιμία πού λέει ότι α' παρης γυναίκα νέα και έρωτική θά ζήσει πολύ περισσότερο απ' ό τι σου είνε γραμμένο. Και παρόμοια τό γνωμικό αυτό, πού δέν διαφέρει πολύ απ' τη γνωστή έδιναν πάντα την έξής στερεότυπη συμβουλή:

— Για ναών ευτυχισμένο ένα άνδρικόνο πρέπει ή γυναίκα ναών τουλάχιστον δέκα χρόνια μικρότερη απ' τόν άνδρα.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Τά στέφανα του γάμου

ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ή συνήθεια των στεφάνων στο γάμο είνε άρχαία. Ο Ύψηνος περιέγραφε από τους άρχαίους Έλληνες και τους Ρωμαίους φερώντας στεφάνων στο κεφάλι και κρατώντας στο δεξί χέρι άλλον έναν.

Επίσης οί συγγραφείς αναφέρουν ότι ο Μέγας Αλέξανδρος κατά τους γάμους του φερώντε στεφάνων και προσέφερε έναν άλλον στη Ρωζάνη. Και στο Τυρηνικό μνημείο οί νεμφοί άπεικονίζονται στεφανωμένοι.

Στά διάφορα μέρη της Ελλάδος και της Ανατολής διάκονοι περνούσαν συνήθειες σχετικές με τά στεφάνια.

Στην Κύπρο οί στεφανοί έλλέγονταν εντός της εκκλησίας από κλήρους έλαίας και κατά την διάκαινα του πλεξίματος έναίλονταν διάφορα τροπάρια.

Στην Αθήνα, μέχρι του 1880 οί στεφανοί έπλέκονταν από κλήματα και έσταλίζονταν με άνη.

Στην Κέκρυρα, ο κάτω κήλος του στεφανού τόν άνωλός ήταν από κλήμα έπιχρυσωμένο και της γυναίκας από κλήμα έπιχρυσωμένο.

Στή Δημητριάδα, όπως άλλοτε συνέβαινε και στη Γαλιλία, τά στεφάνια άνηκουν στην εκκλησία. Είνε άσημνία και βαρειά, έχουν σχήμα μήτσας και έντοιμάζονται από τις εκκλησίες στους μελ-λοντμόρους.

Ο στεφανός θεωρείται σε πολλά μέρη ως άμολή της παρθενίας. Γι' αυτό και οί έρχόμενοι εις δεύτερον γάμον δέν στεφανώνονται.

Στην Κερασούντα, οί συγγενείς τού γαμπρού πηγαινόν τον από τό πρωί στο άμπέλι, κόβουν κλήματα και πλέκουν τά στεφάνια τραγουδώντας.

Στή Θράκη κατά την είσοδο της νέφης και τού γαμπρού στο καινούργιο τους σπίτι, τους προσφύεται γυναίκα και αλάτι. Και τρώει τα ψωμιά δαγκώνοντας ένας μετά τόν άλλον κατά σειρά.

Στή Γαλιλία, κατά τους παλαιότερους χρόνους προσέφερετο στους νεονύμφους εις μνή την εκκλησίαν ψωμί, στο δε σπίτι κρασί.

Στάς Ινδίας, οί νεόνυμφοι έτρωγαν κατά την δεύτερη ημέρα τού γάμου στο σπίτι της νέφης σφάγια από την ύσσια πού προσέφεραν στους θεούς. Καθώς δέ έμπαίναν στο σπίτι τους, έπιναν έν-νογάλα.

Στους άρχαίους Ρωμαίους κατά τους ιερούς αείων γάμους οί νεόνυμφοι, κα-θήμενοι επί θρόνων έτρωγαν κι' άπληγέλλαν διάφορα ρητά.

Σε πολλούς δέ ήμέρες πολιτισμένους λαούς ή τελετή τού γάμου συνίσταται από τά φάνε οί νεονύμφοι από τό ίδιο πιάτο και να πιούνε από τό ίδιο ποτήρι.

Τό «Ήσθια χόρευε», τό όποιον ύπάρχει στη χριστιανική ιεροτελεστία τού γάμου, φαίνεται να προέχεται από άρχαία συνήθειαν και ύπσταται και σε πολλούς βορείους λαούς, πού οί γάμοι τους δέν έχουν καμμία όμοιοτητα με τους δικούς μας.

Τά Ινδικά βιβλία αναφέρουν ένα πολύ παλιό έθιμο, κατά τό όποιο, πρo της έγκαταστάσεως των νεονύμφων στο σπίτι των, ο γαμπρός πιάνει από τό χέρι τη νέφη και την περπατάει τρείς φορές γύρω από την έστία.

♦♦♦

ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ξέρετε ποιά είνε ή γυναίκα; Είνε τό άδύνατο αυτό πλάσμα πού ζήτημα είνε άν μπορεί να δεινυχτήσθ από νύχτες συνέχεια σ' ένα γλέντι!.. Και όμως για τόν άρρωστο σύζυγό της ή για τό άρρωστο παιδί της κહેται και ξενοχάει στο προσκεφάλό τους έβδωμάδες δολοκλήρη, ίερο πλάσμα είναι, άγία γυναίκα!

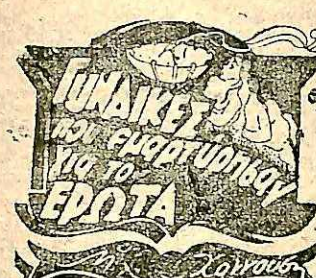
(Ν τ ε Σ ε γ κ ρ)

— Τέσσερα πράγματα πρέπει να ζήτητά από τη γυναίκα: Να έχη την άρετή στην καρδιά της, την σεμνότητα επί τού μετώπου, την γλυκύτητα επί των χειλέων και την εργασία στα χέρια της.

(Ζ ό π)

— Η γυναίκα πού αγαπά την πεθερά της λατρεύει τόν σύζυγό της.

(Ζ. Ρ ο ν ό)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ή βασίλισσα πού έπαιξε τόν θρόνο της για να γνωρίση τόν έρωτα

Όταν ή Κλεοπάτρα εδιάρθεσε την διαθήκη τού πατέρα της, με την ό-ποια αυτός, πεθαίνοντας, την ώριζε διάδοχον τόν στον θρόνο της Αιγύπτου κι' εξέφραζε την θέλησή του να πανδρευθί τόν μικρότερο άδελφό της Πτολεμαίο Δ', με τόν όποιον να μοιραζόταν την εύτυχία της συζυγικής κλήνης και της εύ-θύνης της εξουσίας, αναστέναζε ά-πελαισμένη:

— Αυτό δέν θά γίνει ποτέ! Με σύζυγο τόν άδελφό μου και χωρίς έρωτα, δέν θά μωρεώω να ζήσω. Μπομπούκι δεκαεπτά μόλις χρό-νια, ή βασίλισσα Κλεοπάτρα της Αιγύπτου, σφριγώντας από ήδονικά ρίγη και μνημένη από νορίς στην λατρεία της «Ισίδος»—Αφροδί-της, δέν μπορούσε ν' άνεχθί για σύζυγο τόν τόν ίδιο τόν άδελφό της, ένα παιδί δώδεκα μόλις χρό-νων πού κηδεμονευόταν από τόν ευνόμοιο Ποσεινόν, τόν παιδαγωγό τού Θεοδότη τόν στρατηγό Ά-χιλλά.

— Δεν θά σ' ύπακούσω ποτέ, Πτο-λεμαίε!, έδήλωσε στον άναγκαστι-κό «σύζυγό» της, από την πρώτη κιόλας ημέρα της συμβασιλείας των.

— Όστε κι' έγώ, άδελφούλα μου, θά έπιμενω σ' αυτό, παραδέχθηκε ο μικρός άδελφός της. Θά καμώ, όμως, ό τι με διατάσσουν οί κηδε-μόνες μου πού μ' έξουσιάζουν... Κι' αυτοί με διέταξαν να σε παρα-κολουθώ παντού και να μοιραζόμαι τό βράδυ μαζί σου την βασιλική κλίνη.

Η θερμή κόρη της Αιγύπτου ώ-χρησσε.

Τό τελευταίο αυτό δέν θά τό κάνης τουλάχιστον... τού είνε ά-πιτακτικά Κανείς άλλος από έκεί-νον πού θά διαλέξω έγώ δέν έχει δικαιώματα σ'έν έρωτά μου... Τό σώμα μου τό έξουσιάζω... Είσαι άδελφός μου και είμαι ίερή για σένα, όπως τό θέλουν και οί Θεοί.

Ο μικρός Πτολεμαίος έχαιμώλες ντροπισμένος τό κεφάλι. Και φι-λώντας με τρυφερότητα την άδελφή του, άποκαρμήνθηκε.

Καταλάβαινε πολύ καλά, παρά την νεαρότητα του, τό σεξουαλικό μαρτύριο της άδελφής του.

Μά έτρεμε τόσο να παρακούση και τούς δεσποτικούς κηδεμόνες του.

Λεία τού έρωτος

Ένα βράδυ, άργά τά μεσάνυχτα, ύστερα από μία μεγάλην όρθη πού έδόθηκε σ' άνάκτορα, προς τιμήν τού γιου τού Πομπηίου, τού Γνατίου, πού έρχοσε στην Αλεξάνδρεια για να ζητήσει την βοήθεια των Αιγυ-πτίων εναντίον τού Ιουλίου Καί-σαρος, ο μικρός Πτολεμαίος, κατά-κοπος από τό γλέντι, έπήγε ν' άπο-συρθί στα δωμάτια της άδελφής του — κατά την συνήθειά του — για να κοιμηθί.

Στην πόρτα της βασιλικής κρεβ-βατοκάμαρας όμως, τόν έσταμάτησε ή Κλεοπάτρα.

Ήταν κλαμένη και τά λεπτά χα-ρακτηριστικά τού προσώπου της τά συσπούνε ένας μορφασμός πόνου. — Άφίσε με άφωψε μόνη μου, Πτο-λεμαίε!... τόν έκέλευσε. Δέν άντέ-χω πιά...!

Ο νεαρός βασιλέας την έκύτταξε παρθένα. Μέσα από τό δωμα-τίο τους έφθανε τό δυνατό άρμα-κατόν τόν ρόδον πού ξεβύλαι-ναν λίπ-θμα. Έσκυψε και έκύτ-ταξε μέσα. Κι' άπότομα, έκανε να μη. Μά ή Κλεοπάτρα τόν άναχαί-τισε:

— Όχι, τού είνε. Δέν θά μής... Άφωψε δέν είμαι μόνη... Άφωψε είμαι ή λεία τού έρωτός μου, είμαι ή φλόγα πού θά άνάψη και θά πυρ-πολήσει τόν άδύναστο πόθο μου... Άφωψε είμαι με τόν Γνάτιο...!

Ο Πτολεμαίος άναταράχθηκε σύγ-κομος.

— Θά τό κάμης αυτό!, ψιθύρισε. Και δέν φοβάσαι την τιμωρία;

— Άν δέν με προδώσης έσύ, δέν φοβάμαι κανένα...!

Άρμισε και τόν άγκάλιασε. Έκε-τευτικά, τού ψιθύρισε:

— Φύγε, Πτολεμαίε! Φύγε ά-πόψε...!

— Θά κάμης μίαν άσυγχώρητη ά-μαρτία...!

— Άμαρτία άπέανται στους Θεούς θάταν άν γινόμουν σύζυγός σου, γυναίκα τού άδελφού μου... Φύγε όμως άπόψε. Άδριο, ζήτη μου ό τι θές...!

Ο άδελφός ζηλοτυπεί και προσδίδει

Δέν είχαν περάσει ούτε δύο ώρες, όταν ένα ήχηρό σάλπισμα άναστά-θρεσε τ' άνάκτορα της Αλεξαν-δρείας.

Όλη ή θορυρά έκίνητοποιήθηκε. Κλαγγές όπλων άντήχησαν, κραυ-γές έσπευσμένων διαταγών και δυ-νάτια ποδοβολήτα.

Έπάνω στον ύστατον παροξυσμό της έρωτικής χαράς, αναστατώθη-καν οί δύο έρασταί:

— Είσαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

— Είμαι ίδια ή «Ισις»—Αφροδίτη, της είνε τέλος. Σού άξίζει νάσαι βασίλισσα και μόνο βασίλισσα της Αιγύπτου.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Υπεύθυνος Συντάξας

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Κατοικία: Βαρβάκη 10)

«Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιούδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους, διαφωτισομένου παντός δικαιώματός μας.»

Τύποις

«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ» Α.Ε.

Προστάσιμος Τυπογραφείου

ΜΙΧ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ

(Κατοικία: Σεμέλης 23)

Η ΦΙΛΗ

ΤΩΝ- ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Παντρεύτηκαμε απ' γγάπη εδω και τρία χρόνια. Τα δυο πρώτα χρόνια μετά τον γάμο μας έπεσαν εύθυμα, χωρίς τίποτε να ταράξει την εύθυμη γαλήνη του σπιτιού μας. Την έντοια αυτή, πρε να συμπληρώση ένα χαριτωμένο αγοράκι, που τώρα είναι δυο χρόνων.

Μετά τον δεύτερο χρόνο ωστόσο, η ζωή μας άρχισε ν' αλλάζει. Άρχισαν οι κρίσεις. Αφού ήταν η άλλαξη που έδειχνε ο άνδρας μου απέναντί μου. Δεν ήταν πιά ο εύγενικός, ο τρυφερός εκείνος σύζυγος που είχα γνωρίσει κατά τα προηγούμενα χρόνια. Συχνά έδυριζε στο σπiti με νεύρα ή με ύφος διάφορο. Άν το μολούσα να τού παραπονεθώ, μου άπαντούσε άποτομα και προσβλητικά. Έτσι άρχισαν οι αναπόφευκτες κρίσεις. Άκούη και η συμπεριφορά του απέναντι τού παιδιού του είχε αλλάξει. Καί σ' αυτό άκόμη έδειχνε την άδιαφορία που έδειχνε και σε μένα. Είχα σκεφθεί να χωρίσω. Με ήπιόσαν οι δικόι μου, ο όποιοι μού συνιστούσαν να κάμω ύπομνη, γιατί απέδιδαν την άλλαγή του, στην έπιδρασι της άνωμάλου γενικής καταστάσεως.

Πρό δεκαπέντε, ώστόσο, ήμερών, μού έζήτησε ο ίδιος να χωρίσουμε,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ “ΘΗΣΑΥΡΟΥ,”

Δέν θά λάβουν άπάντησιν οι υπό τά κάτωθι ψευδώνυμα άποστέλλαντες εις τόν Δόκτορα Κάμα τά στοιχεία των, διότι έληγομένησαν να έοικυλείσων εις τούς φρε-έλλους των τó 20δραχμούν δικαίωμα δημοσιεύσεως: Θαν Μέα, Κάποιο Κορίτσι (Γάτρα), Ξανθό Μπουμπουκάκι, Άγριοβιολέττα, Δέσπω Μπότσαρη, Ντ' Άρτανιάν, Δύο Άδελφάι τού Εύριπου. Τε-τάρτη 22 Άπριλίου 1942. Νά έα-ναρωάων ή συνειστές τούς όρους της άλληλογραφίας.

Α.Ι.Φ. και Ι.Μ.Σ.— Δέν φιλοξενού- με δυστυχώς συγγραμμάτων άναγνωστών καί δη τού είδους πού νάς έστειλάτε.

Μοναχίαν Γκούλιν.— Δέν νομι-ζοιμε διί θά σάς έδωκόμην να ξανα-στέιλετε καί τά στοιχεία σας. Ή ύπό-θεσις σας κατήντησε Άνατολικόν, λόγω κακής συνεννόησεως.

Κ. Παπαδιώτην (Τρίκαλα).— Έκ-τώς τού 190, ό α τά άλλα ύποχούν καί θά σάς άποσταλύν μόλις μās ευβάνετε τó αντίτιμό τους πός όρχ. 20 Ένα-στον. Με άντιπαροβόλην δέν γίνονται δικάι παραγγελίαι, σάς τó ξαναγρά-ψαμε.

Α.Β.Ε.Μ. (Βόλον).— Όσα άντίτυπα ύπήρχαν εις χείρας μας διέτέθησαν στήν άρχή, άν ύποχούν άλλα όπτε σ' έμās όπτε σόν ύπόχον. Σάς έπιστά-σασμε με τó αντίτιμο καί αν θέλτε μās παραγγέιλετε νάτι άλλο γιά να πατά-σασμε.

Γ. Γρ. Πανακάκην (Νεμέαν).— Έ-νεργήρητε.

Γ. Α. Πούντζαν (Αχαΐνα).— Σάς άποστέλλω τó βιβλίον. Γιά τήν άποστολή τού πεισιόμοιού μέσο τού πρακτορείου ένειγήσασμε.

Σ. Κουτσόπουλον (Κίω Αχαΐαν).— Νά μās άποστέιλετε τó αντίτιμό (πός όρχ. 20 καί τούτος) διά ταχυ-δρομικής έπιταγής.

Ι. Γ. Γαρουφαλιάν (Χαλκίδα).— Όπτε έπείσε διατέτοις πένον τ. βιβλίον της «Μαντάς Σουσοού», άλλα όπτε καί σαι βιβλιοθήκα βρίσκειται άσφαλτα. Έχει έξαντληθή όλη ή έκδοσις. Πιθα-νόν νά βρεθή αντίτιμόν εκ ναντανα-ταλοβιβλιοπωλείου. Γιά τήν τιμήν του

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ

«Έχει καί τó φιλι τήν Ιστορία του; Καί βέβαια, άπαντούν όσοι άσχολήθηκαν με τó ζή-τημα αυτό καί προσθέτουν ότι ή Ιστορία αυτή εινε τόσο παλαιά, όσα και τά ανθρώπινα χείλη.

Ο κοινωνιολόγος Σιντ Όσσαν μάς πη-ροφορεί ότι γιά τήν άρχή της τόσο γενικής και άκατητής αυτής συνήθεας διατυπωθήκανε άπειρες γνώμες καί θεωρίες. Οι θεωρίες αυ-τές διαφέρουν πολύ μεταξύ τους καί απ' όλες τρεις μόνο έχουν επικρατήσει.

«Σέ φιλω, άντι νά σε φάω!»

Οι ύποστηρίζοντες τήν πρώτη θεωρία πιστεύουν ότι τó φιλι εινε λεί-ψανο καννιβαλισμού καί ότι στήν άρχή, όταν όλοι οι άνθρωποι ήσαν άν-θρωποφάγοι, τó φιλι άποτελούσε έναν εφεικλή καί παραστατικό τύπο άαγκώματος! Τήν εποχήν εκείνη, υπέρτατο δείγμα άγάπης καί άφοσίω-σεως ήταν ή προθυμία μιάς νέας να καταβροχθισθή από τόν άγαπημένο της. Ο έρωστής λοιπόν φιλούσε τήν άγαπημένη του γιά νά τήν βεβαιώσει ότι ήταν έτοιμος να τήν φάη από... άγάπη.

«Μήπως τά κοπάνιζες πάλι;»

Η δεύτερά θεωρία καθιστά τó φιλι ένα έλος άστυνομικής έρευνής. Άφγογούνται πράγματι μερικοί Ιστορικοί ότι στις γυναικές τών άρχαίων Έλλήνων καί τών Ρωμαίων άρεσε πολύ τó κρασί, τού όπολου έκαναν πραγματική κατάχρησι. Η άπαγορεύσις καί άλλα περιοριστικά μέτρα δέν έφταναν κανένα άποτέλεσμα. Τότε, ένας γιατρός έπρότεινε να έσφαλίσουν ένα άπλούστατο καί πρακτικό μέσο, πού έφάνηκε πολύ άποτελεσματικό. Με τó μέσον αυτό μπορούσαν να έξακριβώσουν έναν κατά τó διάστημα της άουσιόσις τους όι γυναικές τους έπιπουν κρασί ή όχι. Άρκοϋσε γι' αυτό ή γυναικά να προσφέρει τά χείλη της στόν άνδρα της μόλις αυτή επέστρεφε στο σπιτι. Έτσι γεννήθηκε τó φιλι, πού διαδόθηκε άρόγτερα στούς δια-φόρους λαούς με τόσο διαφορετικό σκοπό καί σημασία.

Τό φιλι... αβύνει τή δίψα!

Οι όπαδοί της τρίτης θεωρίας, θεμελιώτης της όποιας εινε ο Λομπρόζο, πιστεύουν ότι ή καταγωγή καί ή σημασία τού φιλιού έξηγοούνται άν λά-βωμε ύπ' όψη μας μερικές συνήθειες πού επικρατούν καί σήμερα άκόμη σε μερικούς λαούς της Κεντρικής Άφρικής. Οι άπολιτιστοι αυτοί λαοί, όχι μόνο δέν έχουν όρεξι, άλλα καί δέν έσκεπθήκανε ποτέ να χρησημο-ποιήσουν τά χέρια τους γιά να πίνουν νερό. Ίκανοποιούν λοιπόν τήν δίψα τους κολλώντας τó χείλη τους έπάνω στο τρεχούμενο νερό. Έπειδή όμως τά μικρά παιδιά δέν μπορούν να κάνουν τó ίδιο, φροντίζουν γι' αυτά οι μητέρες οι όποιες γεμίζουν τó στόμα τους νερό καί κολλώντας τά χείλη τους έπάνω στα χείλη τών μικρών τους, τά ποτίζουν. Η πράξις αυτή τών Ιθαγενών μητέρων πού άποτελεί μιάν ένδειξι της σπορυγής τους έγεννή-θηκε ως μέσον έκδηλώσεως κάθε μίας άγάπης καί άφοσίωσεως. Καί έτσι, τó φιλημα από τόν πρωτόγονο άκόμη άνθρωπο ήταν ή λαχρότερη έκδή-λωσις τών αίσθημάτων άγάπης καί άφοσίωσεως.

Ο γλυκυτέρος πόλεμος

Αυτά όμως εινε θεωρίες, οι όποιες δέν άποκλείεται να εινε καί άνα-κριβείς. Πάντως, έκείνο γιά τó όποιο πρέπει να ειμεθα βέβαιοι, εινε ότι τó φιλημα εινε συνωμητικό τού ανθρώπου. Άπό τήν Ιστορία τών λαών γνωρίζωμε ότι οι πρώτοι πού τó ήξεραν ήσαν οι Έβραίοι, από τούτους τó υιοθέτησαν καί οι Χριστιανοί, οι όποιοι καί τó διέδωσαν σ' όλόκληρη τήν όφήνη.

Σήμερα τó φιλημα άποτελεί τó σπουδαιότερο όπλο τού γλυκυτέρου πολέμου καί παρά τήν άγρία πολεμική τών μικροβιολόγων καί τών ύγει-νολόγων, μένει ή «καθαρώτερη έκδήλωσις τού έρωτος».

Οι Άνατολίτες λένε σχετικώς ποιητικώτατα:

«Τι εινε πío γλυκό απ' τó μέλι; — Η πρωινή δροσιά. Τι πío γλυκό από τήν πρωινή δροσιά; — Τό μέλι της Ύμηςας. Καί πío γλυκό απ' αυτό; — Τό νεκτόρ. Τι πío γλυκό καί από τó νεκτόρ; — Τό φιλι!... Όποτε τó φιλι εινε γιά τούς Άνατολίτες ή πío γλυκειά άπλάσιμα. Άλλα μήπως γιά τó φιλι δέν περιφρόνησαν καί οι πρόγονοί μας, ό Άδάμ καί ή Εύα, τά άγαθά τού Παραδείσου;...

Τό φιλι δέν εινε κρίμα...

Άς έρθωμε όμως στήν εποχή μας. Συχνά άκούονται δεινά κατηγορη-τήρια κατά τού φιλήματος. Ίατροί καί έπιστήμονες κηρύσσουν άγρίαν σταχυοφορίαν κατά τού φιλιού, παρά τó λαϊκό ρητό πού μās λέει ότι: «τό φιλι δέν εινε κρίμα, ειναι πράγμα φυσικό». Γρήγορα όμως λημονούν-τα τά τρομερά κατηγορητήρια καί ό κοσμάκης έξακολουθεί να άπολαμ-βάνη τήν γλυκύτητα πού άνερόκλητος. Έπει τόσες πολλές πίκρες, ώστε δέν πρέπει να τού λειψη καί ή λίγη ή πολλή αυτή γλυκύτης, όταν μάλι-στά καί ή ζήχαρις έχει έξαφανισθή σχεδόν τελείως.

Τό φιλι καί ή... φιλολογία του

Άς άφήσωμε όμως να μιλήσουν έδώ οι μεγάλοι συγγραφείς καί ποιη-ται, οι όποιοι θά μās πούν τή γνώμη τους γιά τó φιλι. Πρέπει πάντως να έξερωμε ότι τó φιλι εινε ο πρόλογος τού έρωτος, ο προάγγελος τού έδουλου, ο όδρομος πού φέρνει στόν γάμο, ή σφραγίδα ένας όρκου πού εινουν δυο ψυχές σε μιά στιγμή μέθης. Τó φιλημα εινε δυο ψυχές πού με τó άγγιγμα τών χειλιών τους ένώνουν τήν διαρκή τους σε μιά πνοή. Εινε δυο βέσιες νεύρων πού άνακατεύουν μεταξύ τους τούς παλμούς των, εινε δυο ρίγη πού πάλλονται σάν χορδές μουσικής άρπας, εινε δυο παράδει-σους πού ανταλλάσσουν τά μεθυστικά τους άρώματα.

Έναν από τούς ωραιότερους ύμνους στο φιλι τόν έγραψε ο Έδμόνδος Ροσάν στήν τρίτη πράξι τού «Συρανό ντε Μπερζέρακ»: «Τι εινε τó φιλι; Ένας όρκος πού έγινε από κοντά, μιά στενή συμφωνία, μιά έξομολόγη-σις πού λαμβάνει τήν σφραγίδα της, ένα μουσικό πού λέγεται έπάνω στο στόμα καί πού έχει αντίλαλο τήν λέξι «ά γ α π ώ», μιά άκαθόριστη στιγμή πού έχει τόν ήχο πού κάνει μιά μέλισσα άνάμεσα στα λουλούδια, μιά Μετάληψις πού έχει τήν γεύσι λουλουδιών, ένα μυσήν γιά να μπο-ρέση κανείς να άναπνεύση λιγάκι τήν καρδιά καί να ρομφήξη τήν ψυχή με τó καί χείλη του».

Ο Βολταίρος πού έσπότηρισε τά πάντα, άκόμη καί τόν Θεό, παρετή-ρησε με πολύ πνεύμα ότι μόνο ο άνθρωπος καί μερικά πούλια γνωρίζουν να φιλιάνται.

Ο Βίκτωρ Ουγκό δέν έδίστασε να άναμείξη τó φιλι στόν περίφημο περί έρωτος όρισμό του, γράφοντας ότι: «ό έρως εινε τó φιλι τόν άγ-γέλων πός τά άστρα».

Ο Ντορά έγραψε ένα ποίημα από εικοσι ώδες, ύμνώντας τó φιλι. Ίδου ή άρχή της πρώτης ώδης: «Γιατί τά μισόκλειστα χείλη σου έχουν τόν ρόδον τó ρώμα; Έκεί εινε ο θρόνος τού φιλιού... Όταν άνοίγουν, τών κατακόκκινα σε καλούν σ' ένα φιλημα, περήφανα γιατί γεννούν τόν έρωτα».

Τέλος, ός μη λημονήσωμε καί τόν Έλληνα ποιητή ο όποιος έκλεισε μέσα σε τέσσερις στίχους όλόκληρη τήν Ιστορία τού φιλιού:

Μέ έν φιλημα γεννώμεθα, μέ έν φιλημα γεννώμεν καί έν φιλημα λαμβάνομεν όπόταν τελειώμεν.

Πράγματι, τελευταίο έξ όλων τών φιλιών έρχεται ο... «τελευταίος άσπα-σμός», τόν όποιον κανείς μας δέν θά άποφύγη.

Σε κάθε εποχή καί σε κάθε κοινωνία, τó φιλι εινε τó λουλούδι της ψυχής καί ο παντοδύναμος βασιλιάς, πού τίποτε δέν καταβάρσσε ποτέ να τόν έκθρονίση.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

«Κάποιοι κρύβει στο σπίτι!»

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΑΠΡΟΨΠΤΟ

— Κύριε Παρέ, σάς στέλνω στή Μασσαλία γιά δεκαπέντε μέρες. Έ-πισκεψις τών πελατών της περιφε-ρείας. Ταξίδι πληρωμένων, υπό τούς καλύτερους όρους. Άν μού κάμετε μιά καλή ρεκλάμα... θ' άρχιση ή έπιτυχία σας... Όα σας άνοίξω ένα υποκατάστημά έκεί κάτω... Διευ-θυντής, άκούτε; Θά εισηε διευθυ-τής!

Ο κ. Νταντινέ Ικανοποιημένος, σταμάτα.

Έπαναλαμβάνει σε λίγο: «Διευ-θυντής, νεαρό μου, διευθυντής!»

Κυττούσα τόν κ. Νταντινέ βλα-κωδός.

— Σύμφωνοι, κύριε Παρέ; Θά σας φυλάξω μιά θέσι στο τράινο γι' αύριο βράδυ. Θά τηλεφωνώ στο ξενοδοχείο σας. Ένα μικρό ξενοδοχείο, όπου θά τρώτε κιό-λας!... Από κεί θά μού δώσετε τά νέα σας.

Η φουσιονομία μου έσκοτέινασε ξαφνικά. Θάπρεπε ν' άφήσω μόνη τή γυναίκα μου.

Σάν να όνειρευόμουν, έπιθύρισα: — Κι' ή Έρνεστίν; — Ο κ. Νταντινέ έχαμογέλασε: — Η Έρνεστίν... Μά θά βρήτε Έρνεστίνες. Έπειδή έχετε μιά φι-λεναδίτσα, άρνέσθε να κάμετε ένα όρωτο ταξίδι!... Έλάτε, δά! Η Καναμπιέρ, ή μπαγιμπάκι κι' ο ήλιος... μετάφ' αυτών καί μιάς γυ-ναίκας, δέν πρέπει να διασχίη κα-νείς. Καί, νεαρό μου, θέλετε τήν γνώμη μου; — Πρώτη ή Έρνεστίν θά σας έχοχσι!

— Η Έρνεστίν εινε ή γυναίκα μου. Έρριξι μία ματιά σ' ένα πρό-γραμμα, όπως τούς όιους καί κυτάχτηκε στόν καθρέφτη.

Τι να πιστεύω; Έντρομέα, Στο σπίτι τήν ξαναβρήκα. Εινε πάντα ή ίδια ήσυχη καί τρυφερή.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Άπαντήσεις σε έρωτήσεις γενικού ενδιαφέροντος

* Τό πραγματικό όνομα τού Φερ-ναντέ εινε Κωνσταντέν.

* Κυκλοφορούν πράγματι φήμαι ότι ο Ζάν Πιέρ Μον έφρονεθη κα-τά τόν παρόντα πόλεμον.

* Ο Άντόλφ Βόλμπρυκ έπαιξε τόν ρόλο τού Μιχαήλ Στρογκόφ στο όμώνυμο φιλμ.

* Ο Τίνο Ρόσι βρίσκεται σήμε-ρα στήν Ίταλία, όπου γυρίζει ένα φιλμ. Οι γαλλικοί σταθμοί παίζουν πολύ συχνά δίσκους τού μεγάλου αυτού καντανοετίστα, πολλοί τόν άπολούν εινε νεωτάτης έκδόσεως. Μεταφύ αυτών καί τó Μπελ Άμι.

* Ο Πιέρ Ριτάρ Βιλμ δέν εινε, πός τó παρόν τουλάχιστον, παν-δρεμένος.

* Ο Ίβαν Πέτροβιτς γυρίζει πάντοτε γερμανικά φιλμ στο Βερο-λίνο.

* Τό φιλμ «Η Ένοχος» με τήν Κορίν Λουσιρ καί τόν Ζωρζ Ριγκλό έγυρορήτε τελευταίως στήν Ίταλια, όπου έργάζονται καί οι περισσότε-ροι γνωστοί Γάλλοι άστέρες.

* Η Βιβιάν Ρομάνς ήταν ή εμψ Παρίσιος τού 1932. Αυτό τήν έβοή-θησε να άναδειχθή ός βεντέττα.

* Η κόρη της Άνναμπέλλας λέ-γεται Άννύ, εινε δέ δεκατεσσάρων ετών.

* Τό πρώτο φιλμ της Μιλίτσας Κόρνιους ήταν τó «Γιόχαν Στράους», προηγούμενος όμως τραγουδούσε στήν όπερα της Βιέννης, καί τó Βερολίνο μάς παρουσιάζει άκόμη καί σήμερα από δίσκους μερικές θαυμάσιες δημιουργίες της.

* Σούζυους της Ντανιέλ Νταρριέ εινε ο Άνρ Ντεκουάν, σκηνοθέτης τών περισσότερων των φιλμ, μετάφ τών όποιων καί οι τρεις τελευταίως μεγάλες δημιουργίες της: «Χτυπο-

Μπουλιντό».

Η διαόθησις μου δέν με είχε άπατήσι. Φαντασθήτε τó ταξίδι της έπιστροφής. Έφυγα τόν ίδιο πρωί. Έξέχασα τή θέσι μου, τó μέλλον μου, τά τελευταία μοντέλα καί τά χαρτιά τού όικου Νταντινέ.

Ξενούσα γιά μιά στιγμή τήν ά-γνία μου. Ο Μπουλιντό εινε έ-νας ήλιθιος, έσκέρθηκα. Όταν έ-πρόσχε τήν τάξι του, άνέφερε πάν-τοτε τόν άδωο.

Κατηγορούσε γιά φλύαρο τόν Βουβό, τόν έξυπνο γιά βλάκα.

Άρχισα πάλι να παρασύρωμαι καί να ξαναβλέπω τόν κ. Νταντινέ: «Πρώτη ή Έρνεστίν θά σας ξε-χάσι!».

Στή μιά τó πρώτ κατέβηκα από τó τράινο. Έδωσα έκάτο φράγκα σ' έναν άχθοφόρο πού κατέβασε τίς βαλίτσες μου. Τά είχα χαμένα. Έφώναξα ένα ταξί. Έπληρώσα. Δέν έπεριμένα ρέστα. Η θυραύρα έκανε ένα τέταρτο της ώρας γιά να μ' άνοίξη. Δέν έβρισκα τά κλει-διά μου. Έχτύπησα τó κουδούνι. Μετά έξη λεπτά, παρουσιάσθηκε ή Έρνεστίν. Μά ματία προμένα απ' τόν ύπνο, με κυττούσε άόρη καί σασιμένη.

— Σού συνέβη τίποτε; — Έπρόσθε στο διάδρομο μιά με-γάλη μαύρη άνδρική όμπρελλα. Τό αίμα μου άνέβηκε στο κεφάλι. Τά έβλεπα όλα κόκκινα.

Είπα: — Κάποιος όπάρχει στο σπίτι μου; — Εκείνη άχρίασε κι' άρχισε να τρώει.

— Ώδ έρώναξα: — Άφσά με να περάσω, ξέρω να ύπερασπισθώ τόν έαυτό μου. Δέν φοβόμαι τίποτε.

— Μην κάνης έτσι... Αυτό ήταν τó άποκορύφωμα. — Μού κακοφαίνεται αυτό. Σκέ-ψου, τι ήλικία έχει... — Ο Ιβρός έτρεχε στο μέτωπό μου. Τά πόδια μου έτρεμαν.

Στενοχωρήσασμύ μόνη. Ήξερα πός δέν άνυόσασμύ μία τέτοια έπί-σκεψι όταν ήσουν έδώ... Έπωφελη-θήκα της άκουσίας σου.

Στό μεγάλω κορυδέσιο κρεβάτι ήταν άνώτες έγκαταστημένη μιά γρηά κυρία, βροντασμένη σαν πα-σάς με τόν φατσότσανο τού μι-κουτί της. Ένα μπατιστίνο νυχτι-

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΗΔΗ...

...ότι τά έντομα φοβούνται τή θά-λασσα; Ύπάρχει ένα μόνο είδος έντόμου, τó όποιον συναντάται στο άνοιχτό πέλαγος, συχνά δέ μάστιχα στο μέσον τού άκεανού.

...ότι ή κατασκευή κτιρίων τεχνι-τών όλων έγινε γιά πρώτη φορά ποσματοποιημένη χάρις στήν έ-φεύραση ενός Γερμανού χημικού; Ο χημικός αυτός, όνομαζόμενος Ρίχτερ, άνεκάλυψε τó στοιχείον «ινδιον» καί με τή βοήθεια αυτού έπέτευθε ή δημιουργία τών ω-ραιών κτιρίων τεχνιτών όλων. Εινε ένδιαφέρον ν' άναφερθή ότι τó Ινδιον, πού εινε έκ φύσεως κυα-νόν, προσλαμβάνει τó κίτρινο χρώμα μόλις άναμιχθή με τήν φλέ-γουσαν ύδωρ.

...ότι ύπάρχουν 8600 περίπου είδη κοιλίβαλν; Τά μικρά αυτά πολύ-χρωμα πούλακια, πού γεμίζουν τά κυρία νοτιοαμερικανικά δάση, εινε ως γνωστόν περιφημοί... όποροποι, πού μπορούν να σταθούν επί μα-κρόν χρονικά διάστημα στήν ίδια θέσι. Τό μικροσκοπικότερο είδος τών κοιλίβαλν έχει βάρος μόνο δύο γραμμαρίων. Ο Ζωολογικός Κήπος τού Βερολίνου εινε ο πρώ-τος στήν Εύρωπη πού κατάβασσε να διατηρήσει ζωντανά κοιλίβα και μάλιστα να έπιτύχη τήν περαι-τέρω άναπαράγωγή τους.

...ότι άφνη έσσκεπαστο τόν κοκκα-λάρικον λαϊμό της. Έξόπνησε κι' έποπότησε στή μύτη της τά έπι-βλητικά φασμαίν της. Τότε... έ-χαμήλωσε τó κεφάλι μου. Άρχι-σαν να με κυριεύουν οι ύψεις της συνειδήσεως. Ξανανώσα κατά δέκα χρόνια. Ξανάνασα ο δειλός άρραβωνιστικός πού έπήγαυι να κάνη κόρτε. Έκαμα μιάν υπόκλησι με σεβασμό:

Καλημέρα, μητέρα!

Ντρεπόμουν γιά τó άόχο πρόσ-ω-πό μου, γιά τήν έπιστροφή μου στίς δύο π' νύκτα, γιά τήν έφοδύ μου στο ήσυχό αυτό σπίτι... Θά μού τó συγχωρούσε ή Έρνεστίν;

Τι όρασι έκπληξι! Έφώναξε ή ήλικιωμένη κυρία πού είχε γίνει ξαφνικά μία μένα, από εύρη φώ-κος της άλλου, ή «άγαπημένη μου πεβερόδλα»...

ΛΙΖ ΛΩΡΑΝ

τήν αυτοκυριαρχία του καί όταν άκόμη πνίγεται στή δουλεία. Τε-λευταίως, καθώς γυρίζοταν μιά σκηνή από τó φιλμ της Όδρα «Ίλ-λουζίν», βρήκε ότι ή τοποθέτησις τών επίπλων σε μιά σκηνή ήταν κάθε άλλο παρά καλή.

— Πολός βλάκας διευθέτησε έτσι τά επίπλα; έφώναξε ο Τουρζάνσκι όσο δυνατό μπορούσε.

Οι ήθοποιοί σταμάτησαν τήν όπό-κρισι, ο φωτογράφος έγέλασε, οι βοληδοί χόθηκαν πίσω από τά πα-ρασκήνια καί οι άλλοι έσώθη-σιτώσαν επίσης. Τέλος ο βολη-δοί σκηνοθέτης Φράνκ Λούντ δέν έτρεχε στόν σταθμό γιά να τόν φέ-ρη πίσω, ίσως ο Γκάρου να μνή η-ταν σήμερα ο έδεωδότερος τρυ-φερός έρωστής της όδώνης.

Αυό γυναικές έπαιξαν μεγάλω ρόλο στή ζωή τού Γκάρου: ή πρώτη ήταν ή Λουίτε Βελές, ή μελαχροινή Μεξικάνη με τó έκθρονατικό χαμό-γελο. Έπί τρία όλόκληρα χρόνια— 1930 - 1933 — τó Χόλλυγουντ καί ο κόσμος όλόκληρος δέν μιλούσαν παρά γιά τó εδούλιο Γκάρου Λουίτε.

Όλα όμως έχουν ένα τέλος. Μιά μέρα λοιπόν, ένα ο Γκάρου βρισκό-ταν στήν Άφρική, έμάθανε τόν γάμο της Λουίτε Βελές με τόν Τζέννυ Βαϊσνύολλερ.

Στίς 16 Δεκεμβρίου 1933 ο Γκάρου παντρεύοταν με τή σειρά του τήν Βερνόνικα Μπάφρ, ή οικογένεια της όποιας ήταν από τίς άριστοκρατι-κώτερες της Νέας Ύόρκης. Χαρι-τωμένη καί άνεξάρτητη, ή Βερνόν-ικα έβλεπασ να πείσει στο κινημα-τογράφο. Καί στήν εποχή τού γάμου της με τόν Γκάρου ήταν ή πιο γνω-στή στούς κινηματογράφους κό-κλως με τó ψευδώνυμο Σάντρα Λόου.

Η Σάντρα καί ο Γκάρου ταίρια-ζον θαυμάσια, εινε καί οι δυό τους όπαροι καί άντιπαθούν τήν διαρρησι. Η Σάντρα μόλις έγινε κυρία Γκάρου Κούπερ έγκατέλειπε τήν όδών γιά να άφροσώθη στο σπίτι της.

Τέλος, τó ζεύγος αυτό εινε τó μόνο από τó Χόλλυγουντ τó όποιο, παρ' όλον ότι παρήλθον δέκα περι-πού χρόνια από τήν ήμερα τού γά-μου του, έξακολουθεί να διανύη μιά σελήνην τού μέλιτος μακράς διαρκείας.

είνε λιπαρά, δίν π. έπει να χρησιμοποιήτε κρέμες και μύλιστα αυτή που μου γράφετε. Τό μέν βράδυ, αφού πλυθήτε με μύλιστα χλιαρό νερό, να καθαρίζετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι και την κάτωθι λοσιόν: Ροδόνηρο άγνό 100 γρ., Άλκοόλ καμφορ 20 γρ. Προδ της πούδας ως και τό παρό μετά τό πλύσιμο να χρησιμοποιήτε την έξης λοσιόν: Ροδόνηρο άγνό 50 γρ., Γλυκερίνη 12 γρ., Βόραξ 2,50 γρ. Ωσάντως, έφ' όσον έχει ύπαρχουν αυγά, να χρησιμοποιήτε τις της έβδομάδος από αύτα, ή χροής των όποιων θα μετριάζη και τα κακά του σπυγγώδους νερού. Την μιν μία φορά θα χρησιμοποιήτε τον κρόκο κτυπημένο, την δ' άλλην τό άποράδι. Έπαλείψετε σέ λεπτό στρώμα τό πρόσωπό σας και μετά δέκα λεπτά τό ξεκαθαρίζετε μ' άφθονο χλιαρό νερό. Στατούν να μή χρησιμοποιήτε. Να πητε τον φαρμακοποιόν σας να σημειώση στίς γιάλες ποιά εινε για τό παρό και ποιά εινε για τό βράδυ.

Μικρή μάσκα, Θεορίνη.— Καθαρίζετε κάθε βράδυ τό πρόσωπό σας με την έξης λοσιόν: Ροδόνηρο άγνό 10 γρ., Γλυκερίνη 30 γρ., 12 νετ λορέ σε-νίς 105 γρ. Την δε ήμεραν, δηλ. τό παρό, μετά τό πλύσιμο ως και πού της πούδας, την έξης λοσιόν: Ω νετ φλόρ ντ' σαζόν 125 γρ., Βάμμα βενζόνης 10 γρ., Γλυκερίνη 9 γρ. Να μή χρησιμοποιήτε σαπούνι, αλλά τις της έβδομάδος κτυπημένο άστυράδι άγνό. Αυτών-ώς οι παλιές ούλές από σπειριά, δυσκόλως εξαφανίζονται. Ότε μή βασανίζεσθε μ' αυτές, άλλ' αποφύγετε την εμφάνισιν νέων.

Μικρόν τελλάκιαν, Κολάμας.— Φαντάζομαι άν είσθε και μεγάλης τελλάκιαν, τί θα μου έγράψετε. Λοιπόν, κοίμη μιν τελλάκιαν, δ' απαλλαγείτε από τα κοινοδράκια σας κύνοντας μία σειρά και μόνον έκ 18 ενόσεων αντι-σταφυλοκοκκικού έμβολίου. Θά τις κά-νετε ενδομυϊκώς ήμεραν παρ' ήμεραν. Τοιούτως δε άρρωσ πένετε τα μάτια σας κάθε βράδυ με λίγο χλιαρό βορικό-νερο, επαλείψετε τα χείρη των βλεφα-ρων, μ' όλην άπ' την κατωθι άλοιφή: Τοιμα νιόβιους ά λ' όξιν άρανέ 1/2 ο. Ν' αποφύγετε τις ερεθιστικές και πι-κνύντικες προφές ως και τά ονιδνευμα-τόχα. Να παίρνετε δε έσπεριδικώς και μία τό βράδυ πού φαγητού από τό Σι-ροπι Ιοντοαίν Φοσφατέ 300 γρ. 8-ΔΔ

Ντορίν, Ένταύθα.— Η παρόκλη-νίς σας γίνεται μετά πάσης ευχαριστή-σεως άποδεχτή. Να μου υπενθυμίσετε την ιδιότητά σας και τό πρεδωτόνμόν σας. Δέχομαι καθημερινώς: Σόλωνος 40, 10-1 ή 4-6 μ.μ.

Φιλόμουσον Έπαρχιώτην Γ. Ρ., Κατερίνη.— Άφήστε τά μαχαρικά και την θαυμασιογόν συνταγήν της κυρά Τούτας! Και πηγαίνετε άμέσως σ' έναν εκεί Ιατρόν, όστις νά διαθετή υπερώδεις άκτίνες. Να κάνετε μία σειρά 20 άκτίνων καί από άποστάσει: 45 50 εκ. τό μέτρον. Μόνον με την εφαρμογήν των, θά ήθε άριστά και τα-χέα άποτελέσματα. Μην πενίτε τά λε-ντά σας σέ λοσιόν γιατί στην περίπτω-σιν σας δεν ώφελούν σέ τίποτα. Πολύ δε περισσότερον μή ευρίχη τό κεφάλι-σόν γιατί τόσον τό χειρότερον. Αί ένέ-σεις που κάνην εινε άσχετα συντελεστι-κές και ενδείκνυνται άπόλυτα εινε την πάθεισιν σου.

Έρωτευμένη παιδούλα 18 Ν.Δ.— Να μή σπαίχης τά πειρίδια και τά έξαν-θήματα του προσώπου σου, γιατί θά κάνουν άνεξίτηλες ούλές, για τίς όποιες άσθενά θά μετανοήσης. Πρωί και βράδυ μετά τό πλύσιμο του προσώπου σου, να τό πινάς μ' ένα βαμβάκι και την έξης λοσιόν: Άλκοόλ καμφορ 7,50 γρ., Βάμμα βενζόνης 3,25 γρ., Υδωρ κολωνίας 15 γρ., Υδωρ άποσταγμένο 125 γρ. Στατούν να μή χρησιμοποιή-ς και ν' αποφεύγης τά παστά, άλμυρά, θαλασσινά και τό ξύδι. Να παίρνης έ-σπεριδικώς 30 σταγ. τό μεσημέρι και 30 τό βράδυ, ήμισιον ώραν πού του φα-γητού από τό Δικίνι Κάλσιουμ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Για κάθε άπάντησι των έπι-σημονικών συνεργατών μας: Ιατρού έπιστάτου Δόκτο-ρος Κάμα και Γραφέλλου, τό δικαίωμα δημοσιεύσεως όρίζε-ται από σήμερα σέ

ΔΡΑΧΜΑΣ 100

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ κοσμικά έπιδράσεις κατά την έβδομάδα από 22 έως 28 Μαΐου έχουν ως ακολούθως:

- 1) Διά τας ύποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 4—6 μ.μ. της Δευτέρας (23) και αϊ προμεσημβρι-ναι από της 9ης της Τετάρτης (27).
2) Διά τά χρηματικά ζητήματα: 11 π.μ.—12.30 μ.μ. της Παρα-σκευής (22) και 4.30—5.15 μ.μ. του Σαββάτου (23).
3) Διά την άγοράν λαχείων: 8—11 π.μ. της Κυριακής (24) και 8—9 μ.μ. της Τρίτης (26).
4) Διά τά αίσθηματικά ζητήματα: Αϊ άπογευματιναι της Δευτέρας (23) και 6—8 μ.μ. της Πέμπτης (28).
5) Διά γάμους ή άρραβώνας: 8—10 π.μ. της Κυριακής (24) και αϊ ίδιαι της Τετάρτης (27).
6) Διά τό μέλλον σας αϊ άπογευ-ματιναι της Παρασκευής (22) και 10 π.μ. έως 1.15 μ.μ. της Τρίτης (26).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οι άπευθυνόμενοι πού τον δό-κτορα Κάμα πρέπει άπαραιτήτως να αναφέρουν: α) τό έτος γεννήσε-ως, β) τόν μήνα, γ) την χρονολογίαν του μηνός, δ) την ήμεραν και εϊ δυνατόν την ώραν. Αϊ έπιστολάι δέον να συνοδεύονται από δραχμάς 100 διά κάθε άπάντησιν, θά διευ-θύνονται δε «Πρός τό περιοδικόν «Θησαυρός» διά τόν δόκτορα Κά-μα—δδός Σανταγόζα 6, Αθήνα».

ΛΕΙΛΑ.— Δεν έχετε τίποτε να φο-βηθήτε από την άσθένειά σας ή ό-ποια θά εινε παροδική ένόχλησις. Η ζωή άνοίγεται μπροστά σας χα-ρούμενη χάρις στο άστρο σας. Θά εύτυχήσετε και θά παντρευθήτε από έρωτα με πρόσωπο πολύ συμπαθη-τικό. Να έχετε πεποθήσιν στη μοί-ρα που σας προστατεύει.

ΚΑΤΙΑ Η. Π.— Η ζωή σας θά πε-ράση με πολλές άπογοιτεύσεις γιατί σπριζέσθε σέ δνερα μεγάλα, αλλά θά εύρετε κάτι που θά σας ίκανο-ποιήσιν στο τέλος. Ένα σύζυγον καλόν με τόν όποιόν θά ζήσετε χρό-νια εύτυχισμένα. Ημέρα σας τυχε-ρή της Πέμπτης, χρώμα τό κόκκινο, άρωμα τό γαρύφαλο.

ΣΑΡΑΩ Θ.Ε.Γ.Β.Π.— Άν καταγί-νετε στή μηχανική θά προδέψετε. Πάντως πρέπει να μελετήσετε και να κοπιάσετε. Τίποτα δεν εινε εδ-κόλο στη ζωή. Μην χάνετε τόν και-ρό σας σέ μικρολογήματα, ούτε να

σκέπτεσθε παντρείς κι' έρωτες από τώρα. Θυρή καιρός που θά τ' άπο-λαύσετε δλα και σεις με τη σειρά σας. Τώρα όμως μελέτη για να ίκα-νοποιήσεται την τύχη που σας άγα-πάει και θά σας φέρη την εύτυχία.

ΤΙΤΑΝ ΚΑΙ ΝΙΚΑΚΑ.— Είσαθε γεν-νημένον για τό εμπόριον. Έκεί πρέ-τει να σπράξουν δλαι σας αϊ προ-σπάθειαι και θά εύδοκιμήσετε. Να είσαθε άκριβής στο λόγο σας, συνε-πής στις ύποσχέσεις και τίμιος σέ κάθε σας έκδήλωσι. Οι φίλοι σας σας εκτιμούν πολύ. Θά βρήτε ύπο-στηρικτές στη ζωή σας και θά εύ-τυχήσετε.

Μ. ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ.— Είσαθε άρκετά φιλοπόδοη και τολημρά γι' αυτό θά προδέψετε σέ όποιον κλάδον και άν έπιδωθήτε. Η αίσθηματική σας ζωή διαγράφεται πολύ ίσοροπη-μένη. Θ' άργησθ ό γάμος σας αλλά θά εινε πολύ έπιτυχής γενικά. Η-μέρα σας τυχερή εινε ή Κυριακή, χρώμα τό λευκό.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΑΠΡΙΑΝ.— Μάθετε πώς όποιος κυ-νηγά πολλούς λαγούς κανένα δεν πιάνει. Σας άγαπούν για να περ-νούν την ώρα τους, ώστε άν δεν ά-φοσιωθήτε σ' ένα πρόσωπο θά εύ-ρεθήτε άπογοιτευμένη και από τους τρεις. Δεν μπορεί κανείς να ωιρά-ζη την καρδιά του σέ διαμερίσμα-τα. Προσέξτε. Ο μελαχρινός σας άγαπά. Δείξτε και σεις την άφο-σίωσιν σας και θά κερδίσετε τό παιγνίδι.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ ΚΑΤΙΡ.— Είσαθε δειλή σέ κάθε σας έκδήλωσι και άμφιβάλλετε άκόμα και για τους καλύτερους σας φίλους. Αυτό άπο-μακρύνει από κοντά σας πρόσωπα που σας άγαπούν. Η μόρα σας θά γελάσθ τό 1943 και θά σας φέρη κάτι πολύ ευχάριστο για την ζωή σας. Θά ταξιδέψετε και θά παν-τρευθήτε στο έξωτερικό.

ΤΡΕΛΛΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΑΚΙ.— Μην άφήνετε τά μαθήματα πρίν έξασφα-λίσης άλλην πιδ έπικερδή έργα-σίαν για σένα. Σήμερα δλοι μας περνάμε στιγμές δύσκολες Γι' αυ-τό δεν πρέπει ν' άπελπίζεσθαι. Θά προδέψης άν έργασθής σκληρά και με σύστημα. Έτσι πρέπει να κάνη κανείς για να άνδρειχθή. Με την έργασία δημιουργείται τό μέλλον.

ΣΑΝΘΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ.— Σας ά-γαπούν πολλές, ξανθές μου ίπποτάι, αλλά με τίς άγνές και τά αίσθη-ματικά δεν δημιουργείται ή εύτυ-χία και τό μέλλον. Πρέπει να έπι-δωθήτε στίς σπουδές σας και να εκλέξετε μίαν ολισθητή σταδιο-δρομίαν στη ζωή. Ημέρα θά εύτυχή-στε και θά πανδρευθήτε μ' εκεί-νην που θά εκλέξετε σεις.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ.— Τό βρίσκα κομικό να άπελπίζεσθε μόλις αρχίσате να ζήτε. Αυτό δεν σας ώφελεί καθόλου. Ξετινάξετε από πάνω σας την σκόνη της με-λαγχολίας γιατί μ' αυτήν θά τα-ξήτε άδικο στην άφάνεια. Χαμογε-λάσετε στη ζωή και θά σας άκο-λουθήσθ με τη χαρά και την εύτυ-χία.

Χία. Θά πανδρευθήτε άνθρωπον ίκανόν και τίμιον, όχι πολύ πλού-σιον αλλά καλόκαρδον.

ΜΙΚΡΗ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΗ.— Σας λέγω τά ίδια που είπα και στην άπελπιζόμενη μικρούλα για την ά-παισιόδοσίαν σας. Τό 1944 θά σας φέρη εύτυχία και χαρά. Ημέρα σας τυχερή ή Τετάρτη, χρώμα τό λευκό, άρωμα τό κρίνο.

ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ.— Έσείς θά κερ-δίσετε τό μέλλον σας με τά δυό σας χέρια. Η έργασία σας θά έκ-τιμηθή, θά σας άγαπήσουν και θά πανδρευθήτε για να ζήσετε εύτυ-χημένη, μακρά όμως από την πα-τρίδα και τους δικούς σας. Ένα παιδί σας θά γίνη αλτία να λυπη-θήτε. Θά κερδίσετε κάποιο λαχείο και θ' άποκαταστήσετε την άδελφή σας μ' αυτό. Ημέρα σας τυχερή ή Κυριακή.

ΛΑΜΠΗΝ ΛΙΓΝΟΝ.— Δεν παίρ-νετε τίποτε στα σοβαρά. Είσαθε πολύ νέος βέβαια, αλλά πρέπει ν' αρχίσετε να βλέπετε τη ζωή με τό πρίσμα της σοβαρότητας για να δημιουργήσате ένα μέλλον και μίαν σταδιοδρομίαν. Μελετήσετε και έρ-γασθήτε κι' ή εύτυχία θά έλθη μό-νη της.

ΛΑΜΠΗΝ ΧΟΝΤΡΟΝ.— Έπιδο-θήτε σέ μία τέχνη. Θά κάνετε προδ-ούς. Τό 1945 θά είσαθε καλά άπο-καταστήματος στο έξωτερικό, κοντά σέ μεγάλη έπιχείρησιν. Θά πανδρευ-θήτε στα ξένα με πρόσωπο που θ' άγαπήσετε. Ημέρα σας τυχερή ή Δευτέρα, χρώμα τό μαύρο.

ΑΛΙΣ ΦΑΙΗ.— Με όλη την άφρο-νισία και την περιφρόνησιν που δείχνετε στη ζωή, αυτή θά σας ίκα-νοποιήσθ. Είσαθε από τά προνο-μιούχα πλάσματα που έχουν τύχη βουνό. Ημέρα σας τυχερή ή Πα-ρασκευή, χρώμα τό γαλάζιο, άρωμα ό βασιλικός.

ΑΣΗΜΟΝ.— Έχετε πεποθήσιν στην μόρα σας και θά γίνετε καλά πάλι για ν' απολαύσετε ώραιές ή-μέρες που σας έπιφύλασσει. Μην είσαθε πρό πάντων άπαισιόδοος γιατί τίποτα δεν κερδίζει κανείς από την άπελπισία και την άπογοή-τευσιν. Τό 1942 θά σας φέρη καλές ήμέρες και αίσθηματικές έπιτυχίες.

ΧΛΩΜΟ ΦΕΓΓΑΡΙ.— Θά μεσορα-νίσετε σάν πανσέληνος κατά τό 1945 και θά σας θαυμάσουν όλοι όσοι έν-διαφέρονται για σας. Η τύχη σας θά εινε εαφνική. Ένας γάμος με προξενιό, ένας κύριος σοβαρός και άμέσως ταξίδι μακρά για την εύ-τυχία της ζωής που σας περιμένει. Ημέρα τυχερή σας ή Κυριακή.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΝ.— Χάνετε τόν καιρό σας συχνά σέ μικρές έρωτι-κές περιπέτειες. Καλύτερα να έπι-δοθήτε σ' ένα έπάγγελμα και να τό καλλιεργήσετε με σοβαρότητα για να σας φέρη καρπούς. Είσαθε αίσθηματίας, αλλά ό γάμος που θά κάνετε θά εινε από προξενιό με λεφτά και γυναίκα καλή, που θά δημιουρ-γήσθ εύτυχείς ήμέρες για σας. Μην βιάζεσθε ποτέ στίς άποφάσεις που λαμβάνετε.

ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ.— Περνάτε στίγ-μές μελαγχολικές που θά τις ξεχά-σετε όταν άποκατασταθήτε όπως έλ-πίζετε. Η τύχη σας θά έλθη πάνο-πλος κατά τό 1944. Περιμένετε και μην άπογοιτεύεσθε ποτέ. Έχετε γκρίνια σήτι σας την όποιαν πρέ-πει να εξουδετερώσετε με ύπομο-νήν. Θά πανδρευθήτε και θά εύτυ-χήσετε.

ΝΑΝΤΙΑ Α.— Δεν θά πάρετε άν-δρα με έρωτα αλλά με προξενιό. Θά εινε γέρον πλούσιος και καλός και δεν θά μετανοήσετε γιατί θά σας γεμίση με άγάπη, στοργή και πλούτη. Παιδιά δεν θ' άποκτήσετε παρά ένα θετό. Ημέρα σας τυχερή ή Τρίτη, χρώμα τό κίτρινο, άρωμα ό μενεζές.

ΣΟΝΙΑ Γ. Χ.— Μην είσαθε ζηλιάρα, γιατί δημιουργήτε σκηνές που βλά-πτουν την εύτυχία σας. Υπομονή και έπιμονή εινε άρετές που κερδί-ζουν δλα. Η εύτυχία σας θά έλθη με τη σειρά της άν δάν την διά-ξετε με τίς γκρίνιες και τη ζήλια σας. Σας άγαπούν και άμφιβάλλετε. Αυτό άπογοιτεύει τους φίλους σας. Τυχερή σας ήμέρα ή Δευτέρα, χρώ-μα τό πράσινο.

ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.— Τό ά-στρο σας εινε σάν διαμάντι λαμπρό, αλλά τό θαμβώνετε με μικρές άνοη-στές που κάνετε. Περιμένετε με ύ-πομονή και φρόνησιν τό 1945, που θαρθή για σας και την οικογένειά σας γενικά πολύ εύτυχισμένο. Ο σας σύζυγός σας θά εινε ναυτικός. Θά ταξιδέψετε πολύ, θά κάνετε παι-διά και θά πεθάνετε πολύ γρήγ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

«ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ΕΚΔΟΣΙΣ 1942 — ΕΤΟΣ 10^{ΟΝ}

Άπό της ιδρύσεώς του, 1933, τό «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ», διένειμν εις τούς τυχηρούς των λαχνών του: 120 ΟΙΚΙΑΣ και ΑΚΙΝΗΤΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ 50.000.000 ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ.

Κατά την τελευταίαν κλήρωσιν (15 Ιανουαρίου 1942) διενεμήθησαν εις τούς τυχηρούς κέρδη 10.900.000 ΔΡΑΧΜΩΝ.

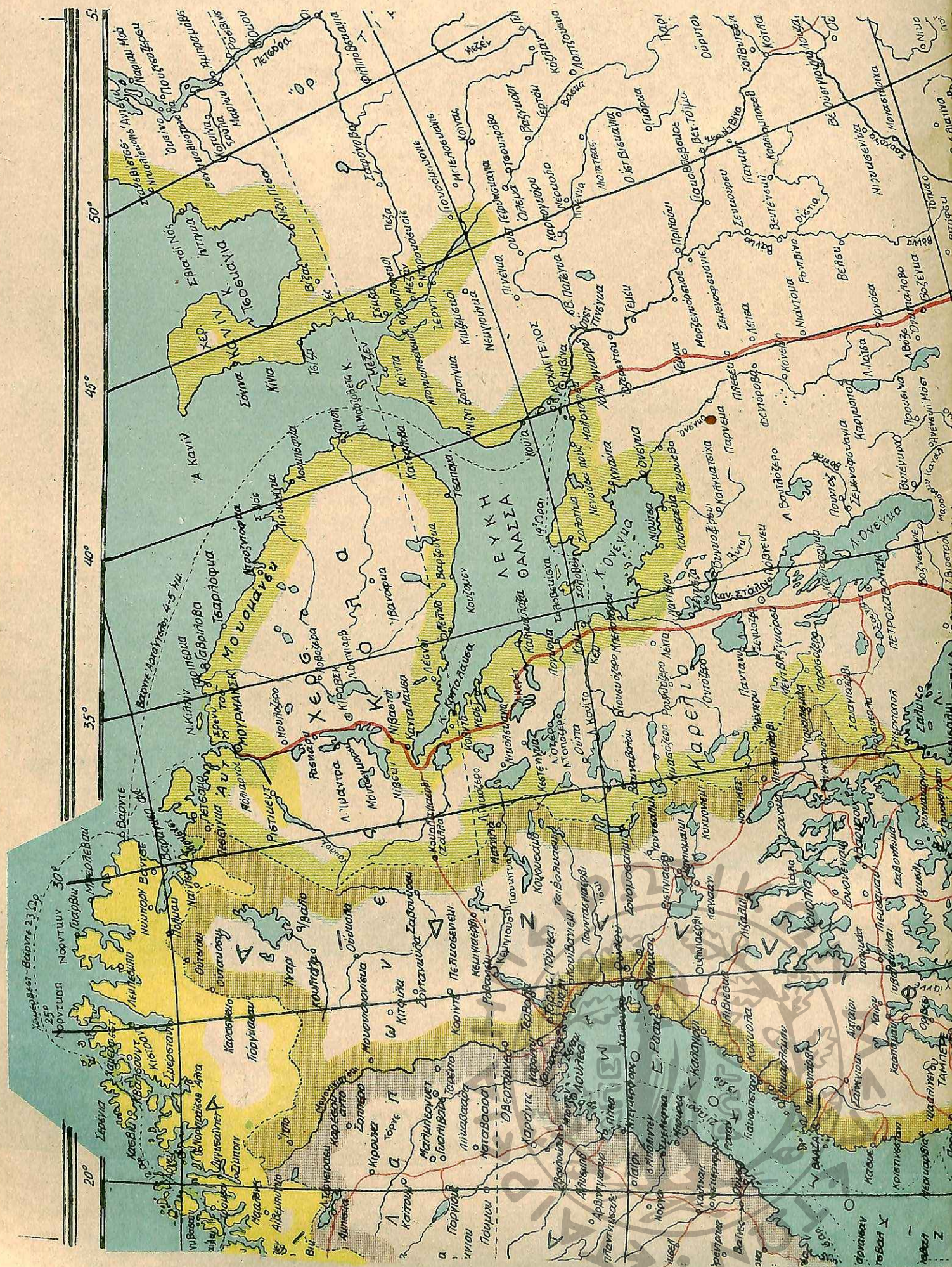
Τα κέρδη της νέας κληρώσεως (15^{ης} Ιουλίου 1942) θ' άνέλθουν εις 15.060.000 δραχμών και θά κατανεμηθούν ως έξης:

1 ^{ος}	Λαχνός	Δραχμαί	5.000.000
2 ^{ος}	»	»	3.000.000
3 ^{ος}	»	»	2.000.000
4 ^{ος}	»	»	1.000.000
5 ^{ος}	»	»	500.000
6 ^{ος}	»	»	500.000
7 ^{ος}	»	»	300.000
8 ^{ος}	»	»	300.000
9 ^{ος}	»	»	250.000
10 ^{ος}	»	»	250.000
14	Λαχνοί × 50.000	»	700.000
126	» × 10.000	»	1.260.000

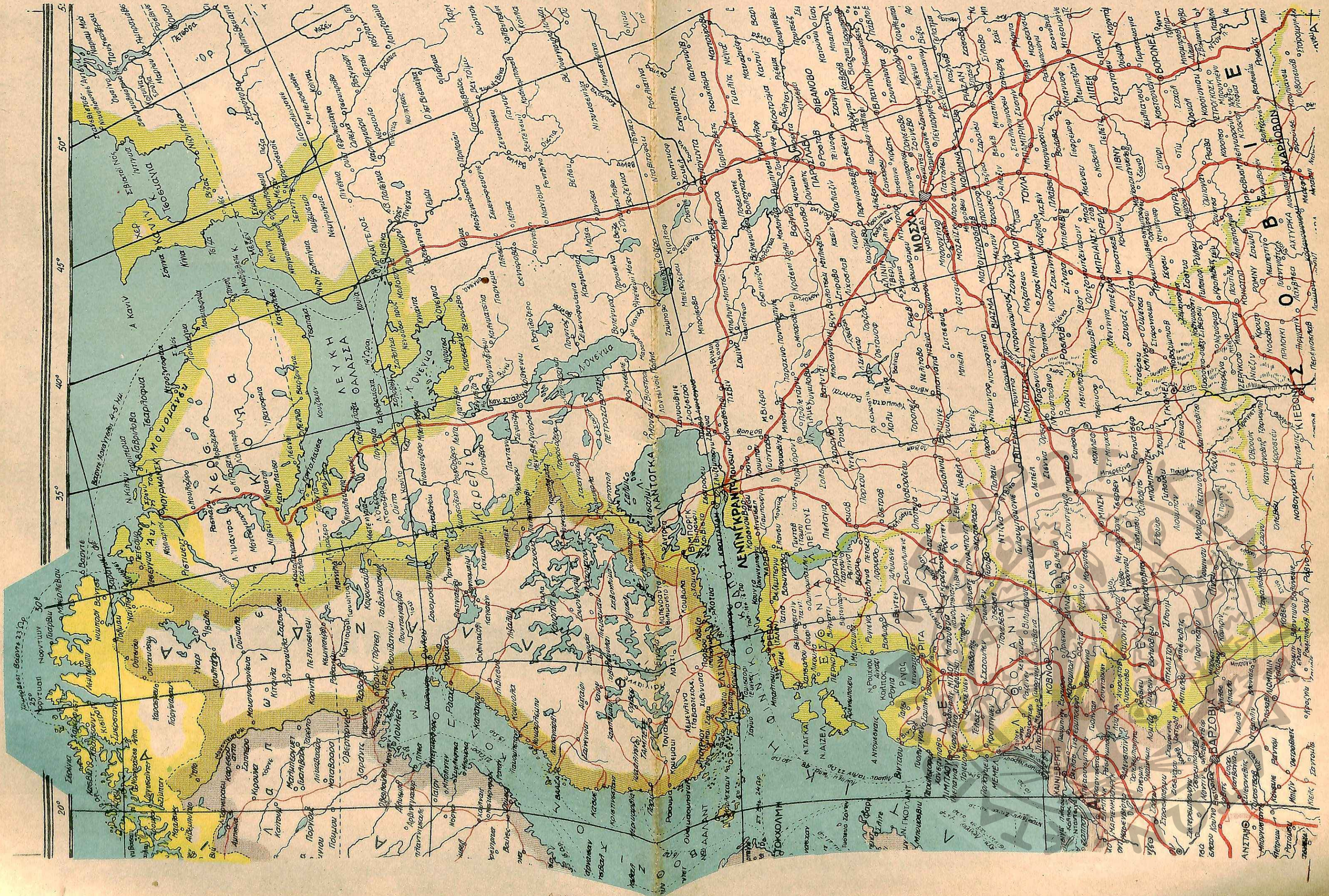
ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

άπό τούς λαχειοπώλας, πρακτορεία έφημερίδων και λαχείων
Τιμή γραμματίου: Δραχμαί 200

ΛΟΡΙΣ (Β) 1904 επιμελήθη

ΛΟΡΙΣ (Β) 1904 επιμελήθη